

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายขิด
(Lady's wear design for Bohemian's style to apply from kitt fabric)

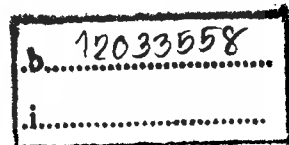
โดย

นางสาว จุฑามาศ บัวขำ

รหัส 46020116

รพ.
๙๖๒๘๓
๒๕๕๐-๒๕๕๑

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน 95079
วัน,เดือน,ปี 20 พ.ศ. ๒๕๕๒

โครงการวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา ๒๕๕๐-๕๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตผลิต

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรม
ศาสตรบัณฑิต

.....
.....
(อาจารย์ปาดสาร สุขสงวน)
อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์ โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายขิด (Lady's wear design for Bohemian's style to apply from kitt fabric)

ชื่อ นางสาว จุฑามาศ บัวขำ
 รหัสนักศึกษา 46020116 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปประยุกต์สถาปัตยกรรม
 อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ป้าณสาร สุขสงวน ปีการศึกษา 2550

บทคัดย่อ

เนื่องจากในปัจจุบันยังขาดเอกลักษณ์ที่จะช่วยผลักดันให้ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายมีความเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นแตกต่างจากท้องตลาดทั่วไป จึงมีแนวความคิดที่จะนำเสนอแนวทางการนำเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของไทย ออกแบบถ่ายทอดผ่านทางเครื่องแต่งกายของสตรี เพื่อช่วยส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของไทยให้คงอยู่ และเป็นที่รู้จักแก่คนรุ่นใหม่

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายขิด ซึ่งเป็นผ้าทอท้องถิ่นของไทยที่มีมาแต่โบราณ นำมาผสมผสานกับรูปแบบของเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน ซึ่งเป็นสไตล์ที่ทรงรูปแบบและเอกลักษณ์ที่โดดเด่น ชัดเจน ไม่ค่อยผันแปรไปตามกระแสของแฟชั่น เป็นการพัฒนารูปแบบของเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนควบคู่ไปกับการพัฒนาลวดลายจากผ้าทอลายขิด ด้วยเทคนิคทางพื้นผิวบวกกับการลงรายละเอียดที่เป็นเอกลักษณ์ของสไตล์โบฮีเมียน เพื่อการสวมใส่ได้จริงและเป็นแนวทางเลือกใหม่ในการอนุรักษ์ลวดลายผ้าท้องถิ่นของไทยให้คงอยู่อีกทางหนึ่ง

ในการออกแบบนี้ได้แบ่งการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 4 ด้าน

1. การศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการออกแบบ
2. การศึกษารายละเอียดรูปแบบเครื่องแต่งกาย และเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของสไตล์โบฮีเมียน
3. การศึกษาลวดลายของผ้าทอลายขิดร่วมกับลายท้องถิ่นต่างๆ
4. การศึกษาทดลองการทำเทคนิคลงบนผืนผ้าในรูปแบบต่างๆ

จากนั้นนำข้อมูลและการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์ และใช้ในการออกแบบภายใต้ขอบเขต ดังนี้

1. ชุดกระโปรง	1	แบบ
2. เสื้อแขนกุศ	1	แบบ
3. เสื้อแขนกุศผูกหัวไหล่	1	แบบ
4. เสื้อแขนยาว	1	แบบ
5. กางเกง	1	แบบ
6. กระโปรง	1	แบบ
7. ผ้าคลุมไหล่	1	แบบ
8. กระเป๋าผ้า	1	แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปผลการออกแบบ ใค้ดังนี้

1. ออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายจิด สำหรับร้าน hello modern design
2. เทคนิคที่นำมาใช้คือการสกรีน โดยเลือกใช้ควบคู่กับเทคนิคอื่นๆ ได้แก่ การย้อม การมัดย้อม การปักถักร้อยหรือ ถักปัก การจับจีบเล็กๆ ซึ่งเทคนิคที่นำมาใช้ได้ผ่านกระบวนการในขั้นตอนทดลองก่อนนำมาใช้ในงานออกแบบ
3. ลวดลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ ศึกษาและประยุกต์ลวดลายจากของผ้าทอลายจิดร่วมกับลวดลายท้องถิ่นต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีนั้นต้องขอขอบพระคุณ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันการศึกษา
อันทรงเกียรติ แล่งให้ความรู้และการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่

ขอขอบคุณ อาจารย์ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรมทุกท่านที่คอยสั่งสอน ให้ความรู้และคำแนะนำที่ดีมา
ตลอด 5 ปีที่ผ่านมา

ขอขอบคุณ อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปณาสาร สุขสงวน และอาจารย์สาขาออกแบบสิ่งทอทุกท่านอัน
ได้แก่ อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง , อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า , อาจารย์จรุพัชร อาวะสมิต ที่คอยชี้แนะ
แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอบคุณ เพื่อนๆ สาขาออกแบบสิ่งทอทุกคนที่คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจ เคียงบ่าเคียงไหล่กันมา คู่, ปุ๊,
คิม, พัน, น้ำตาล, เกาะ, แชน, เป้า, ตี๋, รุ่ง, หมิง, ทอม, ปูน, โบ

ขอบคุณ คุณแม่ ที่คอยช่วยเหลือมาทุกเรื่องตั้งแต่เด็กจนโต

ขอบคุณ พี่ก๊ิง กัตติญ ที่คอยช่วยงานแรงงานทุกอย่างอยู่เสมอ

ขอบคุณความน่ารักของม่วนใจี่ที่ทำให้ลดความเครียดในการทำงานไปได้และมาอยู่เป็นเพื่อนกันทุกวัน

ขอบคุณ พี่บูม เจ้าของร้านฮัลโลโมเดิร์นดีไซน์ ที่เกื้อหนุนข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอบคุณ พี่กิต ที่ช่วยตัดชุดทั้งหลายให้อย่างประณีต

ขอบคุณ พี่น้องสายรหัส 2 สำหรับกำลังใจ คอยตามไต่กันอยู่เสมอ

ขอบคุณ อ.ช้าง สำหรับทริป จ.แพร่ ทำให้ได้ประสบการณ์ความรู้ใหม่ๆและงานกลับมามากมาย

ขอบคุณ กิต้าร์ นางแบบสุคเซอร์สำหรับภาพถ่ายแฟชั่น และ เน็ด ช่างภาพ สุคเซอร์กว่าที่เสียสละเวลามา
ถ่ายภาพแฟชั่นกลางทุ่งให้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณประสบการณ์และ โอกาสดีๆตลอด 5 ปีที่ผ่านมา ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ที่ทำ
ให้ได้เรียนรู้การใช้ชีวิต การอยู่ร่วมกันในสังคม การใช้ความคิดสร้างสรรค์อันหลากหลาย มิตรภาพและกำลังใจ
ที่ดี ขอขอบคุณมากๆ

อนุมัติผล	
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
รายการตารางประกอบ	ช
รายการภาพประกอบ	ซ
บทที่ 1. บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
ความเป็นไปได้ของโครงการ	2
ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา	4
ขอบเขตของโครงการ	5
แนวทางการศึกษาวิจัย	5
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2. การค้นคว้า รวบรวมและสรุปผลข้อมูล	7
ข้อมูลเกี่ยวกับร้าน Hello Modern Design	7
- ประวัติความเป็นมาและแนวนโยบายในการออกแบบ	7
- ภาพลักษณ์โดยรวมของร้าน	9
- กลุ่มเป้าหมายของร้าน Hello Modern Design	10
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายของร้าน	11
- รูปแบบเครื่องแต่งกายเดิมที่จำหน่ายอยู่ในปัจจุบัน	11
ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบสไตล์โบฮีเมียน	12
- ที่มาและความหมายของ โบฮีเมียนสไตล์	12
- รูปแบบของเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน	12
ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภคในกลุ่มเป้าหมาย	13
- พฤติกรรมด้านการซื้อ	13
- พฤติกรรมด้านการใช้งาน	13
- แนวโน้มความต้องการและความนิยม	14
ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าทอพื้นเมืองลายจิด	15
- ที่มาของผ้าลายจิด	15

- การแบ่งกลุ่มลวดลายของผ้าลายจิด 17
- ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านจากผ้าทอลายจิด 19
- ผ้าลายจิดของชนกลุ่มต่างๆ 20
- ข้อมูลเกี่ยวกับลวดลายและการแต่งกายนานาชาติ 24
- รูปแบบลวดลายนานาชาติแบบต่างๆ 24
- เครื่องแต่งกายของชนกลุ่มต่างๆ 28
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกาย 32
- หลักเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้าสตรี 32
- รูปแบบการออกแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย 33
- ขนาดสัดส่วนและความสมดุลในการใช้งานของผู้บริโภค 46
- การใช้ทฤษฎีสีในการออกแบบ 48
- ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ 52
- ไยฝ้าย 52
- ไยโพลีเอสเตอร์ 53
- ไยไนลอน 54
- วัสดุปักเกาะเกี่ยว 55
- วัสดุตกแต่งเครื่องแต่งกายประเภทต่างๆ 56
- ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต 61
- หลักเบื้องต้นในการออกแบบลายผ้า 61
- เทคนิคการพิมพ์ผ้า 68
- เทคนิคการย้อม 70
- กรรมวิธีการปัก 73
- เทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้า 76
- ข้อมูลการวิเคราะห์และสรุปแนวทางการออกแบบ 85
- วิเคราะห์ลักษณะรูปแบบของเสื้อผ้า 85
- สรุปขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ 86
- สรุปรายละเอียดของรูปแบบเสื้อผ้า 87

บทที่ 3. การพัฒนาการออกแบบ 89

- การรวบรวมข้อมูลและสรุปแนวทางที่ใช้ในการออกแบบ 89
- แนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกาย 90
- ขั้นตอนการทดลองด้วยเทคนิคต่างๆ 94

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ขั้นตอนการออกแบบพัฒนาเวดลกาย	97
- การวางลายและเทคนิคบนผลิตภัณฑ์	98
บทที่ 4. การนำเสนอผลงานการออกแบบ	102
- การนำเสนอภาพรวมในการออกแบบ	102
- รายละเอียดของผลิตภัณฑ์และการประเมินราคา	103
- ภาพถ่ายการนำเสนองาน	111
บทที่ 5. บทสรุป	120
- สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ	121
บรรณานุกรม	122
ภาคผนวก	
ประวัติการศึกษา	123

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการตารางประกอบ

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงเปอร์เซ็นต์กลุ่มลูกค้าของร้าน Hello Modern Design	8
ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป	46
ตารางที่ 3 แสดงขนาดเสื้อสตรี	46
ตารางที่ 4 แสดงขนาดกระโปรงสตรี	46
ตาราง 5 แสดงขนาด สัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปหน่วยเป็นเซนติเมตร	47
ตารางที่ 6 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยฝ้าย	52
ตารางที่ 7 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยโพลีเอสเตอร์	53
ตารางที่ 8 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยไนลอน	54
ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบจำแนกชนิดและคุณลักษณะของสีย้อม	72
ตารางที่ 10 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของกางเกง	85
ตารางที่ 11 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของกระโปรง	85
ตารางที่ 12 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของผ้าคลุมไหล่	85
ตารางที่ 13 แสดงขนาดสัดส่วนรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ	86
ตารางที่ 14 แสดงเทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบลวดลาย	86
ตารางที่ 15 แสดงเทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบตกแต่ง	87

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการภาพประกอบ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท SHIRT	7
ภาพที่ 2 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท TROUSERS	7
ภาพที่ 3 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท BAG&HAT	7
ภาพที่ 4 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท SHOES&SANDALS	7
ภาพที่ 5 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท ACCESSORY	7
ภาพที่ 6 แสดงภาพรวมและการตกแต่งของร้าน Hello Modern Design	9
ภาพที่ 7 แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย	9
ภาพที่ 8 แสดงรูปแบบสินค้าเคิมประเภทเสื้อ	10
ภาพที่ 9 แสดงรูปแบบสินค้าเคิมประเภทกางเกง-กระโปรง	11
ภาพที่ 10 แสดงรูปแบบสินค้าเคิมประเภทกระเป๋า-เข็มขัด-ผ้าพันคอ	11
ภาพที่ 11 แสดงรูปแบบสินค้าเคิมประเภทรองเท้า	11
ภาพที่ 12 แสดงรูปแบบสินค้าเคิมประเภทเครื่องประดับ	11
ภาพที่ 13 แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนแบบต่างๆตามท้องตลาด	12
ภาพที่ 14 แสดงภาพลักษณ์และ LifeStyle ของกลุ่มเป้าหมาย	13
ภาพที่ 15 แสดงตัวอย่างผืนผ้าทอลายจิด	15
ภาพที่ 16 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายจิดประเภทจิดลายสัตว์	17
ภาพที่ 17 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายจิดประเภทจิดลายพันธุ์ไม้	18
ภาพที่ 18 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายจิดประเภทจิดลายสิ่งของเครื่องใช้	18
ภาพที่ 19 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายจิดประเภทจิดลายเบ็ดเตล็ด	18
ภาพที่ 20 แสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ผืนผ้าทอลายจิด	19
ภาพที่ 21 แสดงภาพตัวอย่างผลิตภัณฑ์พื้นบ้านแปรรูปจากผ้าทอลายจิด	19
ภาพที่ 22 ชาวภูไทหรือผู้ไทยแต่งกายแบบดั้งเดิมร่วมแห่ขบวนจุดธูป	20
ภาพที่ 23 ผ้ากั้นสวม (ห้องหอ) ลายจิด สาวชาวภูไท ทอไว้ใช้เป็นผ้าม่านกันประตูห้องนอนเมื่อแต่งงาน	20
ภาพที่ 24 ผ้าคลุมลายจิดไหมชาวภูไทใช้คลุมไหล่ในฤดูหนาวและใช้เป็นผ้าคลุมโลงศพ	21
ภาพที่ 25 ผ้าลายจิดของกลุ่มไทยกฤษหรือสาวเขมร	/21
ภาพที่ 26 ผ้าห่มลาย กลุ่มไทครั้งที่ทอลวดลายจิดกลางผืนผ้า	22
ภาพที่ 27 หมอนเท้าและหมอนน้อยลายจิด กลุ่ม ไทครั้ง	22
ภาพที่ 28 ผ้าลายจิด ไทยวน	22
ภาพที่ 29 ผ้าลายจิด ผ้าห่มเอ็นหัวเก็บ ไทยวน	22
ภาพที่ 30 การทอผ้าของชาว ไทยลื้อ	23

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 31 ผ้าลายขีด ผ้าเช็ด ไทลื้อ	23
ภาพที่ 32 แสดงรูปแบบลวดลาย African	24
ภาพที่ 33 แสดงรูปแบบลวดลาย Arabian	24
ภาพที่ 34 แสดงรูปแบบลวดลาย Egypt	25
ภาพที่ 35 แสดงรูปแบบลวดลาย India	25
ภาพที่ 36 แสดงรูปแบบลวดลาย Indonesia	26
ภาพที่ 37 แสดงรูปแบบลวดลาย Scandinavia	26
ภาพที่ 38 แสดงรูปแบบลวดลาย Russian	27
ภาพที่ 39 แสดงรูปแบบลวดลาย Folk	27
ภาพที่ 40 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวอินเดีย	28
ภาพที่ 41 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวปากีสถาน	28
ภาพที่ 42 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวเนปาล	29
ภาพที่ 43 แสดงการแต่งกายของชายหญิงบาเซน ไทยน์	29
ภาพที่ 44 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวอินเดียนแดง	30
ภาพที่ 45 แสดงการแต่งกายของชายหญิงฮิปปี	30
ภาพที่ 46 แสดงการแต่งกายของชายหญิงสมัยบาบิโลเนียน	31
ภาพที่ 47 แสดงการแต่งกายของชายชาวเปอร์เซีย	31
ภาพที่ 48 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ	35
ภาพที่ 49 แสดงรูปแบบแขนเสื้อชนิดต่างๆ	37
ภาพที่ 50 แสดงรูปแบบกระโปรงชนิดต่างๆ	41
ภาพที่ 51 แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆ	42
ภาพที่ 52 แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆในมุมมองสามมิติ	42
ภาพที่ 53 แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า	43
ภาพที่ 54 แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส	44
ภาพที่ 55 แสดง ผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม	44
ภาพที่ 56 แสดงรูปแบบของข้อมแบบต่างๆ	45
ภาพที่ 57 แสดงรูปแบบข้อมของชนเผ่าลาหู่	45
ภาพที่ 58 แสดงวงจรัส	49
ภาพที่ 59 แสดงโทนสี Exotic บนพื้นสีเข้มและอ่อน	50
ภาพที่ 60 แสดงการจัดคู่สีในโทนสี EXOTIC	51
ภาพที่ 61 แสดงรูปแบบ Fashion ในแนวทาง Exotic color	51
ภาพที่ 62 วัสดุตกแต่งประเภทจีบระบายจากผ้าลูกไม้	55

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ สงวนลิขสิทธิ์สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 63 วัสดุตกแต่งประเภทลูกไม้	56
ภาพที่ 64 วัสดุตกแต่งประเภทผ้าเฉลียงสำเร็จรูป	56
ภาพที่ 65 วัสดุตกแต่งประเภทเกลียวเชือก	57
ภาพที่ 66 วัสดุตกแต่งประเภทพู่แบบมัด	57
ภาพที่ 67 วัสดุตกแต่งประเภทริ้วกร	57
ภาพที่ 68 วัสดุตกแต่งประเภทริบบิ้น	58
ภาพที่ 69 วัสดุตกแต่งประเภทไหมปัก	58
ภาพที่ 70 วัสดุตกแต่งประเภทเปียและแถบ	58
ภาพที่ 71 วัสดุตกแต่งประเภทกระจุกพลาสติก	59
ภาพที่ 72 วัสดุตกแต่งประเภทลูกปัดพลาสติก	59
ภาพที่ 73 วัสดุตกแต่งประเภทโลหะ	59
ภาพที่ 74 วัสดุตกแต่งประเภทที่ทำจากไม้	60
ภาพที่ 75 วัสดุตกแต่งประเภทเปลือกหอย	60
ภาพที่ 76 วัสดุตกแต่งประเภทกระดูกสัตว์	60
ภาพที่ 77 วัสดุตกแต่งประเภทเซรามิก	60
ภาพที่ 78 แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม	61
ภาพที่ 79 แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด	62
ภาพที่ 80 แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว	62
ภาพที่ 81 แสดงลวดลายขนาดเล็ก	62
ภาพที่ 82 แสดงลวดลายขนาดกลาง	63
ภาพที่ 83 แสดงลวดลายขนาดใหญ่	63
ภาพที่ 84 แสดงลวดลายขนาดต่างๆกันเปรียบเทียบกัน	63
ภาพที่ 85 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม	64
ภาพที่ 86 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน	65
ภาพที่ 87 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง	65
ภาพที่ 88 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร	65
ภาพที่ 89 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม	65
ภาพที่ 90 แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย	66
ภาพที่ 91 แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม	66
ภาพที่ 92 แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม	66
ภาพที่ 93 แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network	67
ภาพที่ 94 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Blind tuks	77

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 95 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Pin tucks	77
ภาพที่ 96 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Spaced tucks	77
ภาพที่ 97 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Shell tucks	78
ภาพที่ 98 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Cross tucks	78
ภาพที่ 99 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Pipe tucks	78
ภาพที่ 100 แสดงการออกแบบตกแต่งเสื้อด้วยการวิธีการตีเกล็ด	78
ภาพที่ 101 แสดงการเย็บจีบรูดด้วยมือและด้วยจักร	79
ภาพที่ 102 แสดงการจีบรูดแบบ Group shirring	79
ภาพที่ 103 แสดงการจีบรูดแบบ Tucked shirring	79
ภาพที่ 104 แสดงการจีบรูดแบบ Corded shirring	79
ภาพที่ 105 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพองแบบ Gathering	80
ภาพที่ 106 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพองแบบ Shirring	80
ภาพที่ 107 แสดงลักษณะของจีบระบาย	81
ภาพที่ 108 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบระบาย	81
ภาพที่ 109 แสดงลักษณะการพับจีบแบบจีบตามกัน	81
ภาพที่ 110 แสดงลักษณะการพับจีบกระทบแบบจีบหันออกจากกัน	81
ภาพที่ 111 แสดงลักษณะการพับจีบกระทบแบบจีบหันชนกัน	82
ภาพที่ 112 แสดงลักษณะการพับจีบแบบแยกจากกันมีแผ่นรองด้านล่าง	82
ภาพที่ 113 แสดงลักษณะการพับจีบแบบหีบเพลง	82
ภาพที่ 114 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพับแบบต่างๆ	82
ภาพที่ 115 แสดงการออกแบบเสื้อที่ตกแต่งด้วยสมีอก	83
ภาพที่ 116 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อ	90
ภาพที่ 117 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบชุดกระโปรง	91
ภาพที่ 118 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกระโปรง	91
ภาพที่ 119 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกางเกง	92
ภาพที่ 120 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกระเป๋าก	92
ภาพที่ 121 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อแขนกุศสตรี	93
ภาพที่ 122 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อเชิ้ตสตรี	93
ภาพที่ 123 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบชุดกาแฟต้นของสตรี	93
ภาพที่ 124 แสดงเทคนิคการช้อมด้วยสีไคร้และเทคนิคการพิมพ์สกรีนสีจิม 3 สี	94
ภาพที่ 125 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจิมเป็นพื้นหลังแล้วพิมพ์ทับด้วยสียาง	94
ภาพที่ 126 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจิมและสีนูน โดยการทำพื้นผ้าเป็นลวดลายด้วยสารฟอกสี	94

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 127 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจิมโดยทำพื้นด้วยการใช้สารฟอกสีสาคเป็นลวดลาย	95
ภาพที่ 128 แสดงเทคนิคการทำลวดลายโดยใช้สารฟอกสีคลอรีนในขณะที่ผ้าเปียกแล้วสกรีนสีจิมทับ	95
ภาพที่ 129 แสดงเทคนิคการนำสารฟอกสีมาพื้นที่ภายหลังจากการสกรีนลายแล้ว	95
ภาพที่ 130 แสดงเทคนิคการทำลวดลายโดยแบ่งลายพับครึ่งจากนั้นสกรีนสียางทับลงไป	96
ภาพที่ 131 แสดงเทคนิคการทำลวดลายโดยการพิมพ์สารฟอกสีด้วยพู่กันโดยไล่ขนาด	96
ภาพที่ 132 แสดงเทคนิคการพิมพ์ลายด้วยสีจิมและสีนูน	96
ภาพที่ 133 แสดงการพัฒนาลวดลายเบื้องต้น โดยการผสมผสานลายจิคร่วมกับลายนานาชาติ	97
ภาพที่ 134 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(ชุดกระโปรงคาฟตัน)	98
ภาพที่ 135 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(เสื้อแขนงูดแขนผูก)	98
ภาพที่ 136 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(เสื้อเรียด)	99
ภาพที่ 137 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กางเกง)	99
ภาพที่ 138 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กระโปรง)	100
ภาพที่ 139 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กระเป๋)	100
ภาพที่ 140 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(ผ้าคลุมไหล่)	101
ภาพที่ 141 แสดงการนำเสนอผลงานภาพรวมในการออกแบบ	102
ภาพที่ 142 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์ชุดคาฟตัน	103
ภาพที่ 143 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนงูดผูกหัวไหล่	104
ภาพที่ 144 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนงูด	105
ภาพที่ 145 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนยาว	106
ภาพที่ 146 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กางเกง	107
ภาพที่ 147 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กระโปรง	108
ภาพที่ 148 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่	109
ภาพที่ 149 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กระเป๋	110
ภาพที่ 150 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	111
ภาพที่ 151 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	112
ภาพที่ 152 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่ในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	113
ภาพที่ 153 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่และกระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	113
ภาพที่ 154 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนยาวในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	114
ภาพที่ 155 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนงูดในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	115
ภาพที่ 156 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนงูดผูกหัวไหล่ในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	116
ภาพที่ 157 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กางเกงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	117
ภาพที่ 158 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดคาฟตันรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	118

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ในยุคปัจจุบันชุดเครื่องแต่งกายนับว่ามีความจำเป็นและสำคัญสำหรับสตรีเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นปัจจัยสี่แล้ว ยังแสดงถึงบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยรวมถึงรสนิยม ทักษะของผู้สวมใส่ได้เป็นอย่างดี การเลือกสรรเครื่องแต่งกายจึงเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งเป็นการเพิ่มความมั่นใจ และสร้างเอกลักษณ์ความเป็นตัวของตัวเอง ปัจจุบันผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องแต่งกายสตรี ส่วนใหญ่จะถูกสร้างสรรค้ออกมาตามกระแสของแฟชั่น และค่านิยมของสังคม โดยจะหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมของสังคม แต่ก็ยังคงมีรูปแบบของเครื่องแต่งกายบางสไตล์ที่คงเอกลักษณ์ ความเป็นตัวคน ที่ไม่ผันแปรไปตามกระแสของแฟชั่น เช่น สไตล์โบฮีเมียนของร้าน Hello Modern Design ที่มีเอกลักษณ์และรูปแบบของสไตล์เครื่องแต่งกายที่ชัดเจน มีกลุ่มผู้บริโภคเฉพาะกลุ่มที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ยึดติด ไม่ตามแฟชั่น และมีรูปแบบในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ สไตล์โบฮีเมียน จึงเป็นสไตล์ที่คงอยู่อย่างโดดเด่นและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่เคยสูญหายไปจากกระแสแฟชั่นของสังคม แต่ไม่ว่าจะเป็นความนิยมตั้งแต่สมัยโบราณหรือจนกระทั่งปัจจุบันก็สามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับยุคสมัยใหม่ได้ โดยการนำความคิดสร้างสรรค์มาพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบให้สามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งในปัจจุบันเครื่องแต่งกายมีอัตราการแข่งขันที่สูง มีรูปแบบที่เป็นสากลมากขึ้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีควบคู่ไปกับการอนุรักษ์รูปแบบลวดลายงานท้องถิ่นและภูมิปัญญาชาวบ้านที่สื่อถึงวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่ไปพร้อมๆกัน

งานท้องถิ่นและภูมิปัญญาชาวบ้านจากผ้าทอพื้นเมืองของไทย ในปัจจุบันนั้นเต็มไปด้วยลวดลายและสัญลักษณ์ต่างมากมาย สัญลักษณ์และลวดลายบางอย่างก็เชื่อมโยงกับคติและความเชื่อของคนไทยพื้นบ้านที่นับถือสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน โดยในที่นี้จะกล่าวถึงลวดลายที่ปรากฏบนผ้าทอลายชนิด ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สื่อความหมายให้ทราบถึงขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมและ ศาสนาของแต่ละท้องถิ่นที่มีความแตกต่างกัน จุดประสงค์หลักของงานหัตถกรรมพื้นบ้านประเภทนี้ก็เพื่อต้องการถ่ายทอดจินตนาการให้ผู้สวมใส่ ได้รับรู้ถึงแหล่งที่มาของผ้า วิวัฒนาการแนวความคิด ในการเลือกใช้ลวดลาย ตลอดจนเรื่องราวต่างๆที่ปรากฏอยู่บนลายผ้าชนิด ซึ่งในปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาต่อเติมลวดลายไปจากเดิมจนเกิดลวดลายใหม่ๆขึ้นมากมาย

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายชนิด ให้แก่ร้าน Hello Modern Design นั้น จึงเป็นการพัฒนารูปแบบของเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนควบคู่ไปกับการพัฒนาลวดลายจากผ้าทอลายชนิด ด้วยเทคนิคทางพื้นผิวต่างๆบวกกับรูปแบบเครื่องแต่งกายของทางร้าน โดยลงรายละเอียดที่เป็นเอกลักษณ์สไตล์โบฮีเมียน เช่น การจับจีบ การข้อม การปัก การพิมพ์ลวดลายเล็กๆได้แก่ การพิมพ์สกรีน (screen printing) การพิมพ์ฟรอยด์ (foil printing) เป็นต้น โดยนำมาประยุกต์ใช้และผสมผสานให้เป็นเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีที่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน ให้มีความสวยงาม ทันสมัยและแปลกใหม่น่าสนใจ เป็นที่นิยมของกลุ่มเป้าหมายทั้งในและต่างประเทศ เป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภคมากขึ้น โดยเป็นแนวทางเลือกใหม่ในการอนุรักษ์ลวดลายผ้าท้องถิ่น ไทยให้คงอยู่อีกทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตล์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายซิดให้แก่ร้าน Hello Modern Design ด้วยการนำเทคนิคการพิมพ์ทางด้านพื้นผิวต่างๆมาปรับใช้ร่วมกับเทคนิคอื่นๆ
2. เพื่อศึกษาค้นคว้าและทดลองการทำลวดลายลงบนผ้าด้วยเทคนิค การพิมพ์สกรีน(screen printing) การพิมพ์ฟอยล์(foil printing) การช้อม การปัก เป็นต้น
3. เพื่อสร้างสรรคงานผ้าด้วยเทคนิคต่างๆ ให้มีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์และกลุ่มเป้าหมายของทางร้านทั้งในและต่างประเทศ ที่เป็นหญิงสาวยุคใหม่ วัย 18 -30 ปี ที่มีความมั่นใจ มีสไตล์เป็นของตัวเอง มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ยึดติด และไม่ตามแฟชั่น
4. เพื่ออนุรักษ์ลวดลายผ้าทอพื้นเมืองลายซิด ให้คงอยู่ เป็นที่รู้จักร่วมสมัยในยุคปัจจุบัน
5. กระตุ้นให้คนไทยตระหนักถึงเอกลักษณ์ วัฒนธรรมประเพณีจากงานท้องถิ่นของภูมิปัญญาไทยที่มีมาแต่โบราณ และยังเป็นการเผยแพร่ออกสู่สายตาชาวต่างชาติที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของร้าน โดยถ่ายทอดผ่านทางเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนของร้าน Hello Modern Design
6. ผลิตภัณฑ์ของร้านต้องมีราคาที่ไม่สูง การออกแบบจึงต้องคำนึงถึงต้นทุนของสินค้าเป็นหลัก โดยเลือกใช้และคัดสรรวัตถุดิบที่มีอยู่ภายในประเทศ

ความเป็นไปได้ของโครงการ

1. **ด้านนโยบาย**
 - ตอบสนองต่อโครงการของรัฐบาลในแง่การรณรงค์และอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยให้คงอยู่เป็นที่รู้จัก ขอมรับเป็นสากล และมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เกิดความทันสมัยอยู่เสมอ
 - เป็นโครงการเสนอแนะให้แก่ร้าน Hello Modern Design ที่ทำธุรกิจเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน เกี่ยวกับการพัฒนาลวดลายและเทคนิคการพิมพ์ทางด้านพื้นผิวที่แตกต่าง เพื่อยกระดับลวดลายผ้าท้องถิ่นให้มีความเป็นสากล ทันสมัย นำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
2. **ด้านเศรษฐกิจ**
 - เป็นโครงการออกแบบเพื่อเพิ่มตลาดกลุ่มเป้าหมายให้มีความหลากหลายมากขึ้นในแง่ของผลิตภัณฑ์ที่อนุรักษ์วัฒนธรรมความเป็นไทย
 - กระบวนการออกแบบใช้วัสดุและวัตถุดิบที่มีอยู่ในประเทศ เป็นการช่วยสนับสนุนสินค้าภายในประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

- เนื่องจากเป็นการนำลวดลายผ้าทอลายซิด ซึ่งเป็นลายผ้าทอพื้นเมืองของไทยที่สืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เป็นพื้นฐาน ในการออกแบบ จึงเป็นการศึกษาถึงวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ ลักษณะลวดลายและวิวัฒนาการของท้องถิ่นเดิมของไทยที่มีมาแต่โบราณ
- เป็นการกระตุ้น ให้คนไทยระลึกถึงเอกลักษณ์ วัฒนธรรมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่นของ ไทยที่มีมาแต่โบราณ และยังเป็นการเผยแพร่ออกสู่สายตาชาวต่างชาติที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของร้าน โดยถ่ายทอดผ่านทางเครื่องแต่งกายที่สวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน

4. ด้านการออกแบบ

- สามารถนำลวดลายจากผ้าทอลายซิดมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน ให้เกิดประโยชน์ทั้งทางด้านลวดลาย เทคนิค สีส้น และผสมผสานกันอย่างลงตัว พัฒนาแบบให้เกิดความแปลกใหม่ น่าสนใจ ให้เป็นที่รู้จักและยอมรับในวงกว้างขึ้น
- เป็นการออกแบบผสมผสานลวดลายจากผ้าทอลายซิดร่วมกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย สไตล์โบฮีเมียน ซึ่งมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ประยุกต์ใช้ร่วมกันได้ โดยที่ยังคงเอกลักษณ์ของทั้งสองวัฒนธรรมนั้นไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา

ปัญหา	แนวทางแก้ไข
<p>1. รูปแบบลวดลายของผ้าทอลายซิด ยังไม่เป็นที่นิยมและรู้จักกันอย่างแพร่หลาย</p> <p>2. กลุ่มเป้าหมายไม่มีความนิยมและซื้คิดอยู่กับความคิดเดิมๆที่ว่าลวดลายผ้าทอพื้นบ้านของไทยนั้นโบราณ ขาดความทันสมัย ไม่เหมาะกับวัยของกลุ่มเป้าหมาย</p> <p>3. โทนสีและลวดลายผ้าผสมผสานกับผ้าพื้น หากไม่มีการควบคุมเรื่องสีและลวดลาย จะทำให้ผลงานขาดจุดเด่นและความน่าสนใจ</p> <p>4. ทางร้าน Hello Modern Design ยังไม่เคยมีการนำลวดลายของผ้าทอพื้นเมืองของไทย มาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายมาก่อน</p> <p>5. ในปัจจุบันเครื่องแต่งกายสไตลียิปซีหรือโบฮีเมียน คำนึงถึงกระแสแฟชั่นสูง ลวดลายต่างๆ ก็จะเป็นลายที่ตามกระแสนิยม ผ้าที่ใช้ส่วนหนึ่งก็นำเข้าจากต่างประเทศ ทำให้มีราคาต้นทุนที่แพง</p>	<p>1. พัฒนาประยุกต์ลวดลายของผ้าลายโดยนำมาปรับใช้กับเทคนิคอื่นที่ไม่ใช่ การทอ ให้มีความแตกต่าง น่าสนใจ แพร่หลายในกลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น</p> <p>2. ออกแบบโดยประยุกต์ลวดลายผ้าทอมาใช้ ให้มีความทันสมัย สวยงาม มีการวางลายที่น่าสนใจและนำวัสดุอื่นๆมาประกอบ ตกแต่ง</p> <p>3. คัดเลือกแบ่งโทนสี จัดเป็นหมวดหมู่และออกแบบโดยใช้เรื่องสีกันเป็นข้อ พิจารณาในการเลือกผ้า</p> <p>4. ออกแบบชุดเครื่องแต่งกายโดยนำลวดลายผ้าซิดมาใช้ ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสไตล์โบฮีเมียนของร้าน</p> <p>5. ใช้วัสดุและผ้าที่มีอยู่ในประเทศไทย โดยเลือกสรรชนิด ประเภท และคุณสมบัติ ของผ้าที่เหมาะสมมาใช้ เล่าเรื่องราวผ่านลวดลายผ้าที่เชื่อมโยงได้ถึงรูปแบบของ เครื่องแต่งกายให้มีความสอดคล้องกัน ให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของโครงการ

1. โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสไตส์โบฮีเมียน โดยประยุกต์ลวดลายจากผ้าทอลายจิดภายใต้ขอบเขตของร้าน Hello Modern Design ซึ่งนำเอาเทคนิค การพิมพ์สกรีน(screen printing) การพิมพ์ฟอยล์(foil printing) การย้อม การปักเพื่อให้เกิดลวดลายลวดลาย มาปรับใช้ร่วมกับเทคนิคอื่นๆและมีการตกแต่งโดยใช้วัสดุอื่นๆมาประกอบให้เกิดความสวยงาม
2. กลุ่มเป้าหมายของโครงการนี้คือ กลุ่มวัยรุ่นถึงวัยทำงาน ผู้หญิงอายุระหว่าง 18-30 ปี มีความมั่นใจ มีสไตล์ เป็นของตัวเอง รักศิลปะ ชอบท่องเที่ยวเดินทาง มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ซีดคิด ไม่ตามแฟชั่น ไม่ชอบซ้ำแบบใคร
3. ผลิตภัณฑ์ที่ทำการออกแบบ มีดังนี้

- ชุดกระโปรง(Kaftan)	จำนวน	1	ชุด
- กางเกง(long pant)	จำนวน	1	ชิ้น
- กระโปรง(rap skirt)	จำนวน	1	ชิ้น
- เสื้อ(Shirt /vest)	จำนวน	3	ชิ้น
- ผ้าคลุมไหล่(Shawl)	จำนวน	1	ชิ้น
- กระเป๋าข้าม(Bag)	จำนวน	1	ชิ้น

แนวทางการศึกษาวิจัย

1. ศึกษาแนวโน้ม โยบาย ความเป็นมา กลุ่มลูกค้า การตลาด และข้อจำกัด ในการผลิตต่างๆของทางร้าน
2. ศึกษารูปแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของทางร้านที่มีอยู่ในปัจจุบันและแนวทางการผลิตที่เหมาะสม
3. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของผ้าทอลายจิดและผ้าทอพื้นเมืองแบบต่างๆ
4. ศึกษารูปแบบลวดลายของผ้าทอลายจิด หลักเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มแม่ลายผ้าทอลายจิดในลักษณะต่างๆ
5. ศึกษารูปแบบลวดลายของลายนานาชาติ งานท้องถิ่นชนเผ่าต่างๆที่มีรูปแบบคล้ายคลึงสไตส์ โบฮีเมียน
6. ศึกษาคุณสมบัติและลักษณะของผ้าแต่ละชนิดที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ทำชุดเครื่องแต่งกายสไตส์ โบฮีเมียน โดยเนื้อผ้าที่ใช้จะมีลักษณะอ่อนนุ่ม
7. ศึกษาเทคนิคการทำลวดลาย ได้แก่ การพิมพ์สกรีน การย้อม การต่อผ้า การปัก เป็นต้น
8. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคที่เป็นกลุ่มเป้าหมายทั้งในและต่างประเทศ ถึงความต้องการ ความนิยม และวิถีชีวิตประจำวัน รวมทั้งแนวโน้มความนิยมของตลาดผู้บริโภค
9. ศึกษารูปแบบและเทคนิคการเย็บ การวางผ้าแบบต่างๆ
10. ศึกษาข้อมูลวัสดุตกแต่งที่จะนำมาประกอบการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรี
11. ศึกษาค้นคว้าทดลอง ขั้นตอน กรรมวิธีการผลิตผ้า โดยการใช้เทคนิคการพิมพ์แบบต่างๆ
12. ศึกษาขนาดสัดส่วน ของกลุ่มเป้าหมายที่เป็นมาตรฐาน สอดคล้องกับการใช้งาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการขยายความนิยมของลวดลายการทอผ้าพื้นบ้านให้แพร่หลายไปสู่กลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น และถือว่าการช่วยสนับสนุนและรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของไทยไว้
2. เป็นการฟื้นฟูและประยุกต์รูปแบบลวดลายของผ้าทอลายขิด ด้วยเทคนิคใหม่ๆที่ผสมผสานกัน ให้มีความทันสมัย น่าสนใจ สามารถใช้สวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน
3. เป็นแนวทางการผลิต ประยุกต์ลวดลายร่วมกับเทคนิคการผลิตที่แปลกใหม่ออกสู่ท้องตลาด ซึ่งเป็นการเปิดช่องทางการผลิตใหม่แก่ผู้ประกอบการ
4. ออกแบบผลิตภัณฑ์ที่สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ตามแนวทางของร้านได้ดีและเหมาะสม ในด้านความสวยงามและด้านประโยชน์ใช้สอย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและสรุปผลข้อมูล

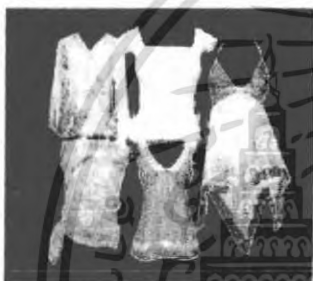
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับร้าน Hello Modern Design

ประวัติความเป็นมา

ร้าน Hello Modern Design เป็นร้านขายเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียน เปิดขายมานาน 5-6 ปี ผลิตภัณฑ์ในร้านเป็นเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้าและ เครื่องประดับต่างๆ โดยมี คุณ ชานิสรา อนันตกุล เป็นเจ้าของร้าน มีแนวทางออกแบบของร้านคือ ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีในสไตล์โบฮีเมียน ที่เริ่มทำจากความชอบส่วนตัว ผสมผสานกับการตลาด

Concept โดยรวมของร้านคือ ความเป็นสีสัน ความอุดมฉูดฉาด variety ที่เน้นความสนุกสนาน งานส่วนใหญ่เป็นงาน Handmade จุดเด่นอยู่ที่ความไม่เหมือนใคร ไม่ซ้ำแบบใคร ผลิตภัณฑ์ต่างๆของร้าน โดยรวม แบ่งได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. SHIRTS

ภาพที่ 1 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท SHIRT

2. TROUSERS

ภาพที่ 2 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท TROUSERS

3. BAG&HATS

ภาพที่ 3 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท BAG&HAT

4. SHOES&SANDALS

ภาพที่ 4 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท SHOES&SANDALS

5. ACCESSORY

ภาพที่ 5 แสดงรูปแบบสินค้าประเภท ACCESSORIES

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในร้านส่วนใหญ่ คุณชานิสรา(เจ้าของร้าน) ให้แนวความคิดว่า...
 “ ใช้การสังเกตจากการมองคู่ผู้คน สังเกตสีสันทันที่สวมใส่ มาจากการที่เราเห็นคนเดิน มองย้อนอดีตว่าอดีตคืออะไรต่อไปจะเป็นอย่างไร โดยต้องคำนึงถึงความชอบ และ Lifestyle ของกลุ่มลูกค้าด้วย และที่สำคัญต้องเข้ากับ Concept ของร้าน ” โดยรูปแบบที่เป็นที่นิยมจะเป็นเสื้อผ้าประเภท เสื้อแขนกุดและเสื้อผูกไหล่ ส่วนใหญ่เป็นลักษณะกรวยกรายและมีเนื้อผ้าที่มีน้ำหนักทั้งตัวพลิ้วไหว หรือเสื้อแบบสั้นก็จะมีระบาย มีการจับจีบ รูปแบบสไลด์บางเบา เนื้อผ้าค่อนข้างเป็นอิสระยืดหยุ่นไม่เป็นพวกประเภทผ้าช็อคเนบตัว ภายหลังเมื่อมีไม่เยอะจะวนไปวนมา ขึ้นอยู่กับว่าจะหยิบเอาลวดลายไหนมาใช้ ลวดลายที่ใช้ส่วนมาก จะเป็นเส้นสายอิสระ เป็นลายกลมมน ไม่ค่อยขยี้ลายมากนัก ลวดลายจะไม่กว้าง ส่วนมากเป็นลายเล็กๆ งานส่วนใหญ่พวกนี้ไม่ค่อยมีการทำครึ่งละหลายๆตัว ส่วนใหญ่จะเน้นงานแฮนด์เมคขึ้นเดียวตัวเดียว ด้วยวิธีการมัดซ้อม เจียนเทียน บาติก และการปักเพิ่มเติม ผ้าที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นผ้าฝ้าย ถ้าผสมก็จะผสมส่วนประกอบจากธรรมชาติอย่าง ไช้สับปะรด ไช้มะพร้าวชนสัตว์

เสื้อผ้าส่วนหนึ่งนำเข้าจากเนปาล อินเดีย และทิเบต ส่วนหนึ่งเป็นการซื้อผ้านำเข้าจากอินเดียและเนปาล หรือนำผ้าในไทยมาประยุกต์ใช้ผสมผสานกัน

กลุ่มลูกค้ามีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ลูกค้าคนไทยที่นิยมบริ โภคเสื้อผ้าสไลด์นี้มากที่สุดจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นถึงวัยกลางคน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาไปจนถึงวัยทำงาน นิยมสีที่บิวคหรือ ไม่ก็สีหวาน สว่างใสๆ ไปเลย แต่ถ้าเป็นลูกค้าต่างชาติจะเน้นสีสด ฉูดฉาด

โดยภาพรวมของร้าน Hello Modern Design ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อรองรับความต้องการของผู้หญิง วัย 18-30 ปี กลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ ในแถบยุโรป เช่น ฝรั่งเศส อิตาลี สเปน รองลงมาคือ ญี่ปุ่น เกาหลี โดยมีเปอร์เซ็นต์ของกลุ่มลูกค้าคนไทยประมาณ 30% เน้นงาน Handmade ที่มีคุณภาพไม่ว่าจะเป็นงานพิมพ์ลาย งานปัก งานต่อผ้า งานถัก งานทอต่างๆ มีสีสันทันให้เลือกหลากหลาย จุดสำคัญอยู่ที่เนื้อผ้าต้องมีความอ่อนนุ่มและสวมใส่สบาย เหมาะกับภูมิอากาศในเขตร้อน

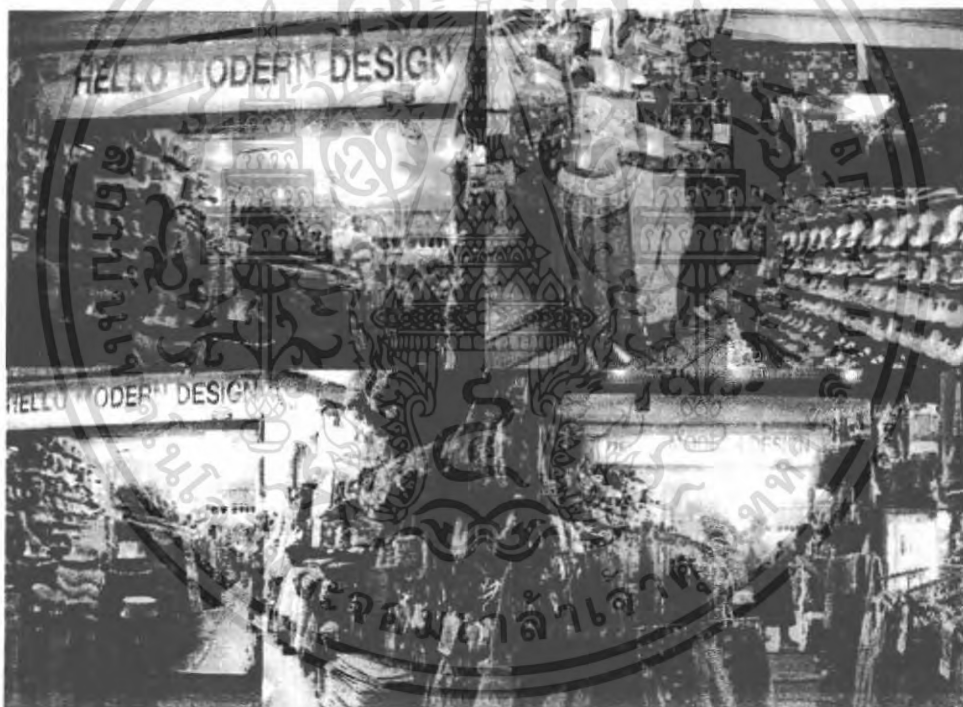
กลุ่มลูกค้า	% ของลูกค้า
ยุโรป (ฝรั่งเศส อิตาลี สเปน)	50%
เอเชีย (ญี่ปุ่น เกาหลี)	10%
อเมริกา/แคนาดา	5%
ออสเตรเลีย	3%
ไทย	30%
อื่นๆ	2%

ตารางที่ 1 แสดงเปอร์เซ็นต์กลุ่มลูกค้าของร้าน Hello Modern Design

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพลักษณ์โดยรวมของผลิตภัณฑ์ร้าน Hello Modern Design

1. มีรูปแบบที่แสดงออกถึงความเป็นสไตล์โบฮีเมียนอย่างชัดเจน
2. รูปแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมีหลากหลายแบบ เน้นการสวมใส่สบาย
3. จุดเด่นอยู่ที่สีสันที่ฉูดฉาดและจัดจ้านผสมผสานกับรายละเอียดของลวดลายที่โดดเด่น
4. รูปแบบสามารถสวมใส่ได้หลายโอกาส สามารถนำมาปรับเปลี่ยน mix&match ให้เข้ากับโอกาสต่างๆ ได้ เป็นสไตล์ที่ไม่ตามกระแสของแฟชั่นมากนัก มีกลุ่มลูกค้าที่นิยมเฉพาะกลุ่ม
5. รูปแบบผลิตภัณฑ์ของร้านจะปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ แต่จะไม่มีมีการนำมาผลิตซ้ำๆต่อเนื่องกัน
6. ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เน้นที่งาน Handmade ได้แก่ การปัก การต่อผ้า การพิมพ์ลาย และการมัดย้อม
7. ราคาของสินค้าของผลิตภัณฑ์ อยู่ที่ช่วงราคาระหว่าง 99-3,000 บาท ราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 250-380 บาท
8. ผ้าที่ใช้ส่วนใหญ่นำเข้าจากประเทศอินเดียประมาณ 70% อีก 30% ที่เหลือเป็นผ้าในประเทศ

ภาพที่ 6 แสดงภาพรวมและการตกแต่งของร้าน Hello Modern Design

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มเป้าหมายของร้าน Hello Modern Design

หญิงสาวยุคใหม่ที่มีความมั่นใจ อายุประมาณ 18-30 ปี เป็นวัยนักศึกษา ไปจนถึงวัยทำงาน มีสไตล์เป็นของตัวเอง มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ มีความเป็นอาร์ตติสสูง ไม่ตามแฟชั่น ไม่ชอบซ้ำแบบใคร สนุกสนานกับการแต่งตัว

ภาพที่ 7 แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายของร้าน รูปแบบเครื่องแต่งกายเดิมที่จำหน่ายอยู่ในปัจจุบัน

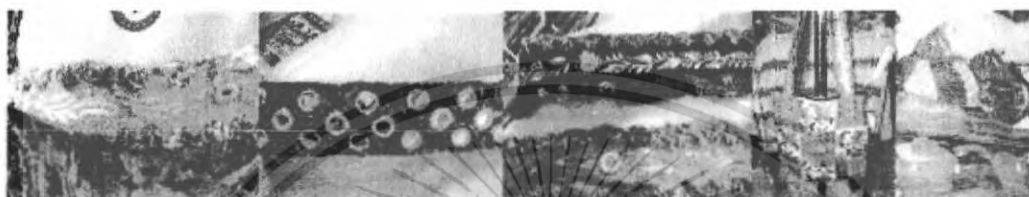

ภาพที่ 8 แสดงรูปแบบสินค้าเดิมประเภทเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 9 แสดงรูปแบบสินค้าเดิมประเภทกางเกง-กระโปรง

ภาพที่ 10 แสดงรูปแบบสินค้าเดิมประเภทกระเป๋า-เข็มขัด-ผ้าพันคอ

ภาพที่ 11 แสดงรูปแบบสินค้าเดิมประเภทรองเท้า

ภาพที่ 12 แสดงรูปแบบสินค้าเดิมประเภทเครื่องประดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบสไตล์โบฮีเมียน

ที่มาและความหมายของ โบฮีเมียน(Bohemian)

โบฮีเมียน(Bohemian) หรือเรียกย่อๆว่า โบโฮ(Boho) เป็นชื่อเรียกของชนเผ่าเร่ร่อนของสเปนที่มีลักษณะคล้ายชนเผ่าปิซีของอินเดีย ที่มีความรักอิสระและส่วนใหญ่เป็นศิลปินที่ไม่มีหัวหน้าอนพลายเท่า ชอบเดินทางเร่ร่อนเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ทำให้สิ่งที่พวกเขานำมาใช้กับเครื่องแต่งตัว เครื่องแต่งบ้าน หรืออุปกรณ์ต่างๆ นั้นดูมีเสน่ห์และมีความประณีตที่ผสมผสานจากหลากหลายอารยธรรม

ดังนั้น เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนนี้จะเป็นแนว Mix&Match คือการผสมผสานการแต่งตัวให้สนุกสนานบวกกับการผสมผสานวัฒนธรรมของหลายๆชาติมารวมกัน โดยหยิบเอาวัสดุจากธรรมชาติมาตกแต่งเพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นเครื่องประดับประเภทสร้อยคอ ข้อมือ กำไล ฯลฯ ที่มีทั้งแบบเรียบๆไปจนถึงแบบที่มีสีสันฉูดฉาด โดยการแต่งกายทั้งหมดเป็นการยึดหลักพื้นฐานคือ การประกอบด้วยวัสดุธรรมชาติและสีสันทันทีได้จากธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ เนื้อผ้าที่ใช้จะมีลักษณะอ่อนนุ่มบางเบาและมีการใช้รายละเอียดที่เป็นเอกลักษณ์สไตล์โบฮีเมียน อาทิ การจับจีบ การปัก การตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้ ลายพิมพ์ลายเล็กๆ ผ้าพลีวามีลูกเล่นภายใต้สีสันทันแบบธรรมชาติ เช่น สีเขียว สีส้ม สีเหลือง

รูปแบบของเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนแบบต่างๆ

ภาพที่ 13 แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนแบบต่างๆตามท้องตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค

ข้อมูลด้านกายภาพ

กลุ่มเป้าหมายของโครงการนี้คือ กลุ่มวัยรุ่นถึงวัยทำงาน เป็นหญิงสาวยุคใหม่อายุระหว่าง 18-30 ปี มีความมั่นใจ มีสไตล์เป็นของตัวเอง รักศิลปะ ชอบท่องเที่ยวเดินทาง มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ยึดติด ไม่ตามแฟชั่น ไม่ชอบซ้ำแบบใคร ชอบความแปลกใหม่ สนุกสนานกับการแต่งตัว

ภาพที่ 14 แสดงภาพลักษณ์และ LifeStyle ของกลุ่มเป้าหมาย

พฤติกรรมด้านการใช้งาน

กลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง สนุกสนานกับการแต่งตัว ชื่นชอบในสีสันและความหลากหลาย รักในงานศิลปะ มักชอบความแปลกใหม่ไม่ซ้ำใคร มีความมั่นใจในตัวเองสูง การดำเนินชีวิตเป็นไปในแนวทางที่สบายๆ ความเป็นอิสระ รูปแบบเสื้อผ้าที่สวมใส่จึงควรมีความคล่องตัว คำนึงถึงความสวมใส่สบาย ไม่อึดอัดเป็นหลัก เพื่อการประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องตัว

พฤติกรรมด้านการซื้อ

พฤติกรรมด้านการซื้อของผู้บริโภคในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย

รูปแบบ กลุ่มคนที่ชื่นชอบสีสันในงานศิลปะที่ผสมผสานงานท้องถิ่นของไทยและแบบชนเผ่าอู๋บนเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ด้วยรูปแบบที่โดดเด่น สะดุดตา ช่อมเป็นที่ดึงดูดใจของกลุ่มลูกค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ราคา กลุ่มผู้บริโภคที่หลากหลายอาชีพ แต่มีไลฟ์สไตล์และความชื่นชอบที่คล้ายคลึงกัน สนุกสนานกับการแต่งตัว ไม่ชอบความจำเจ ชี้อธิบาย จึงมีความถี่ในการเลือกซื้อเสื้อผ้ามาก เสื้อผ้าที่มีราคาไม่สูงนัก จึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเลือกซื้อ

โดดเด่น เสื้อผ้าสไตล์โบฮีเมียน มีความโดดเด่นและมีคุณลักษณะเฉพาะตัวค่อนข้างสูง ไม่ตามกระแสของแฟชั่นมากนัก มีกลุ่มลูกค้าที่ชื่นชอบเฉพาะกลุ่ม ผู้บริโภคที่เลือกสวมใส่จึงเป็นกลุ่มคนที่ชอบความแตกต่างและแปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร ความโดดเด่นนี้จึงเป็นความต้องการสำคัญของผู้บริโภค

สีสัน กลุ่มผู้บริโภคมีความมั่นใจในตัวเองสูง ต้องการความโดดเด่นและสะดุดตาแก่ผู้พบเห็น กล้าที่จะเลือกสวมใส่เสื้อผ้าที่มีสีสันสดใส จัดจ้านและหลากหลาย

เหตุผลในการตัดสินใจเลือกซื้อ

1. สีสันและลวดลายที่โดดเด่น สะดุดตา มีเสน่ห์ไม่ซ้ำแบบใคร
2. รูปแบบของเสื้อผ้าที่สวมใส่สบาย มีอิสระ คล่องตัว
3. ความคุ้มค่าในการเลือกซื้อสินค้า คือสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเสื้อผ้าชุดอื่นได้
4. ราคาเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเลือกซื้อ เพราะกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มผู้บริโภคทั่วไปมีทั้งรายได้สูงถึงปานกลาง แต่มีความชื่นชอบใน ไลฟ์สไตล์เดียวกัน
5. ความละเอียด และความประณีตของตัวสินค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าทอพื้นเมืองลายซิด

ซิด เป็นวิธีการทอกลายบนผืนผ้า ด้วยวิธีการเพิ่มเส้นด้ายพุ่งพิเศษเข้าไป เหมือนการจก แต่ลายซิดทำติดต่อกันตลอดหน้ากว้างของผืนผ้า โดยใช้ไม้แผ่นบางๆ เรียกว่า "ไม้ค้ำ" สอดเข้าไปในเส้นด้ายยืน เพื่อสร้างลวดลายที่ต้องการ หรือทำลวดลายซิดจากเครื่องมือที่เรียกว่า "เขา" โดยสะกิดเส้นด้ายยืนขึ้นขึ้นตลอดหน้ากว้างของผืนผ้า และเพิ่มเส้นด้ายพุ่งไปตามแนวเส้นด้ายยืนที่ชันขึ้นนั้น เส้นด้ายพุ่งและเส้นด้ายยืนจะขัดกันตามจังหวะที่ต้องการ จนเกิดเป็นลวดลายต่างๆ ที่เห็นจากทั้งด้านหน้าและด้านหลังของผืนผ้า ผ้าซิด นิยมทอในกลุ่มชนเชื้อสายไท ลาว ซึ่งอาศัยอยู่ทั่วไปในแถบสองฝั่งลุ่มแม่น้ำโขง บางส่วนของภาคเหนือ และภาคกลางของประเทศไทย ซึ่งทอด้วยลวดลายที่สวยงาม เช่นลายคชสีห์ทองคั้นน้อย ลายดอกแก้ว หรือลายช้างทรงเครื่องเป็นต้น และมีการทอขึ้นเพื่อใช้ ในโอกาสพิเศษ ในงานมงคล หรือพิธีทางศาสนา จะใช้ทำหมอนซิด เพื่อเป็นของขวัญของกำนัลในโอกาสที่สำคัญ รองลงมาจะใช้ทำผ้าคลุมไหล่และผ้าโทกหมมเป็นของขวัญของกำนัลให้แก่กัน นับถือกันว่าเป็นของดี ของสูง ในสมัยก่อนจึงเก็บผ้าซิดไว้บนที่สูง เช่นบนโต๊ะ ห้วนอน หรือผูกแขวนไว้บนเพดาน การทอผ้าซิด จึงเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านที่คนไทยได้สืบทอดกันมานาน และแพร่หลายในทุกภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอีสานซึ่งทอผ้าซิดมากกว่าท้องถิ่นอื่นๆ

ภาพที่ 15 แสดงตัวอย่างผืนผ้าทอลายซิด

วิธีการเก็บซิดเพื่อสร้างลวดลาย ในประเทศไทยมี 3 วิธี คือ

1) คัด ไม้ซิด โดยไม่มีการเก็บตะกอล

วิธีการเก็บซิดแบบนี้เหมาะสำหรับการทอลวดลายที่ไม่ซับซ้อนมาก และต้องการเปลี่ยนลวดลายบ่อย ๆ ไม้ซิดที่เก็บลวดลายจะเรียงกันไปตามลำดับบนเครือเส้นยืนซึ่งอยู่ด้านหลังพืม

2) เก็บซิดเป็นตะกอลอย

การเก็บซิดวิธีนี้ ต้องผ่านการคัด ไม้ซิดแบบแรกเสียก่อน เสร็จแล้วใช้ด้ายเก็บลายตาม ไม้ซิดที่คัดไว้ทุกเส้น เรียกว่า เก็บตะกอลอย วิธีนี้สะดวกกว่าวิธีแรกคือไม่ต้องเก็บ ซิดทุกครั้งในเวลาทอ แต่ใช้วิธียกตะกอลอยไล่ไปแต่ละไม้จนครบ วิธีการนี้ทำให้ทอลวดลายซ้ำ ๆ กันได้ โดยไม่ต้องเก็บลายใหม่ทุก ๆ ครั้งเหมือนวิธีแรก แต่ถ้ามี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวนตะกอมมาก ๆ ก็ไม่เหมาะสมกับวิธีการนี้เช่นกัน

3) เก็บตะกอนแนวตั้ง

การเก็บตะกอนแนวตั้ง พัฒนาจากแบบการเก็บขี้ดั่งเดิมให้ทอได้สะดวกรวดเร็วขึ้นสามารถทำหลายที่
ชั้นซ้อนและมีจำนวนตะกอมมาก ๆ ได้

ผ้าขี้ดส่วนใหญ่ใช้เส้นใยฝ้ายมากกว่าเส้นใยไหม โดยทอเป็นผ้าขี้ดสำหรับใช้สอย เป็นหมอนผ้าห่ม ผ้าปูที่
นอน ผ้าคลุมไหล่ ผ้าห่อคัมภีร์ และผ้าม่าน นอกจากนี้ยังมีการทอผ้าขี้ดด้วยพืชมหน้าแคบ เพื่อใช้เป็นหัวชั้นและ
ดินชั้นอีกด้วย โดยลักษณะลวดลายและการใช้สอยจะแตกต่างกันไปตามเอกลักษณ์ของกลุ่มวัฒนธรรม

ลักษณะเฉพาะของผ้าทอหลายชนิด สังเกตดูได้จากลายซ้ำของเส้นพุ่งที่ขึ้นเป็นแนวสี่เหลี่ยมกลดลวด อาจจะ
เหมือนกันทั้งผืนหรือไม่เหมือนกันทั้งผืนก็ได้ แต่ต้องมีลายซ้ำที่มีจุดจบแต่ละช่วงของลายเห็นได้ชัด

ผ้าขี้ดที่นิยมเก็บและทอกัน โดยทั่วไปมีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. ขี้ดดินชั้น ทำเพื่อใช้ต่อชายล่างของผ้าชั้น ทั้งนี้ผ้าชั้นนั้นจะเป็นผ้าหน้าแคบเนื่องจากข้อจำกัดของพืชมที่ทอ เวลา
นุ่งจะทำให้เงินสั้นมากจึงต้องใช้วิธีการต่อดินและต่อหัว มีสีสันและลวดลายขดงม
2. ขี้ดหัวชั้น มีรูปทอเหมือนขี้ดดินชั้น แต่ส่วนใหญ่นิยมใช้ผ้าไหมทำ เนื่องจากมีความอ่อนนุ่มมากกว่าสะดวกใน
การนั่งและใช้
3. ขี้ดหมอน ซึ่งนิยมทำหลายแบบ เช่น หมอนสี่เหลี่ยม หมอนเก้า(หมอนสี่เหลี่ยมแต่ขนาดใหญ่กว่า) หมอน
สามเหลี่ยมและหมอนช่อง(หมอนสามเหลี่ยมที่ขุดนูนเว้ากลาง)

ผ้าขี้ดมีความสำคัญมากในวิถีชีวิตของชาวอีสานถือว่าเป็นของสูง ผ้าทอหลายชนิดนิยมนำมาเป็นของขวัญใน
โอกาสพิเศษ เช่น พิธีมงคลต่างๆ ชาวอีสานนิยมมอบหมอนขี้ดให้เป็นของฝากของขวัญของกำนัลแก่กัน อย่างกรณี
ในงานแต่งงาน งานบวช เป็นต้น สามารถใช้เป็นสื่อทางสังคมได้เป็นอย่างดี รวมทั้งนำไปถวายเพื่อเป็นการทำบุญ
เป็นเครื่องบูชาแด่พระสงฆ์ ซึ่งความสามารถของคนอีสานในการสร้างสรรค์ศิลปะลวดลายบนผ้า ขี้ดนั้นมี
มากมาย ซึ่งทรงพันธุ์ วรรณมาศ(2523) ได้รวบรวมไว้สามารถแบ่งลายขี้ดได้ 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ขี้ดลายสัตว์
2. ขี้ดลายพันธุ์ไม้
3. ขี้ดลายสิ่งของเครื่องใช้
4. ขี้ดลายเบ็ดเตล็ด

1. ขี้ดลายสัตว์ที่รวบรวมได้มีทั้งหมด 20 ลาย ได้แก่

- ขี้ดไล่แมลงป่อง	- ขี้ดง้างสิงห์	- ขี้ดพันมหาอุ้มหงส์
- ขี้ดรังผึ้ง	- ขี้ดอึ่ง	- ขี้ดแมงงอด
- ขี้ดขนาดพาน้อย	- ขี้ดคชสีห์อองน้อย	- ขี้ดขอแมงมุม
- ขี้ดตะขาบ	- ขี้ดคน	- ขี้ดง้างหงส์
- ขี้ดง้างม้า	- ขี้ดขอแมงมุม(2)	- ขี้ดขนาดอุ้มหน่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ชิดนาควัฒนหน่วย(2)
- ชิดนาควัฒนทวาร
- ชิดเหลี่ยมอ้อ 1
- ชิดนาควัฒนหัวซ้อง
- ชิดเหลี่ยมอ้อ 2

2. ชิดลายพันธุ์ไม้มี 14 ลาย ได้แก่

- ชิดดอกสร้อย
- ชิดดอกแก้ว
- ชิดกาบเอื้อ
- ชิดดอกเบญจ
- ชิดดอกเบญจ 2
- ชิดกาบหลวงลายกุศ
- ชิดสีคอกตีใบ(ดอกจันทร์)
- ชิดดอกคุ่ม
- ชิดคุ่มมะจับ
- ชิดดอกพิกุล
- ชิดดอกกระบวน
- ชิดสร้อยใบนุ่น
- ชิดใบฝ้าย
- ชิดบังพันชั้น

3. ชิดลายสิ่งของเครื่องใช้ มี 7 ลาย ได้แก่

- ชิดสามไม้ใหญ่
- ชิดสองไม้
- ชิดธรรมาสัน
- ชิดขอเควี่
- ชิดกะเปาะหงเคาะ
- ชิดพอลิมขอ
- ชิดขอโง

4. ชิดลายเบ็ดเตล็ด มี 7 ลาย ได้แก่

- ชิดกาบเควี่
- ชิดกาบขอเควี่
- ชิดง้างสึงสลับขอคอกพวง
- ชิดตา
- ชิดลายหัน
- ชิดเควี่ซ้องซ้อ
- ชิดคอกแบบขนมเปือกาน

แสดงตัวอย่างลวดลายของผ้าทอลายชิด โดยแบ่งกลุ่มเป็น 4 ประเภท

ภาพที่ 16 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าทอลายชิดประเภทชิดลายสัตว์

ภาพที่ 17 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายขิดประเภทขิดลายพันธุ์ไม้

ภาพที่ 18 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายขิดประเภทขิดลายสิ่งของเครื่องใช้

ภาพที่ 19 แสดงกลุ่มลวดลายของผ้าลายขิดประเภทขิดลายเบ็ดเตล็ด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านจากผ้าทอลายซิด

ที่มาของภาพ www.thaitambon.com

ภาพที่ 20 แสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์พื้นผ้าทอลายซิด

ที่มาของภาพ www.thaitambon.com

ภาพที่ 21 แสดงภาพตัวอย่างผลิตภัณฑ์พื้นบ้านแปรรูปจากผ้าทอลายซิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้าลายซิคของชนกลุ่มต่างๆ

ผ้าลายซิคในแต่ละท้องถิ่นนั้นมีลักษณะ ลวดลาย สี สัน และการใช้งานแตกต่างกันไป ในภาคอีสาน กลุ่มวัฒนธรรมที่นิยมทอผ้าลายซิคได้แก่

1. ผ้าลายซิคชาวไทภูเขาหรือผู้ไทย

ภาพที่ 22 ชาวภูไทหรือผู้ไทยแต่งกายแบบดั้งเดิมร่วมแห่ขบวนจุลจกฐิน

กลุ่มนี้ใช้วิธีการทอผ้าแบบซิคค่อนข้างมาก โดยเฉพาะกลุ่มที่อาศัยอยู่บริเวณจังหวัดมุกดาหารทอผ้าไหมด้วยวิธีดั้งเดิมมาก แตกต่างจากผ้าทอที่เรียกว่าแพรวของจังหวัดกาฬสินธุ์ที่ใช้วิธีทอผสมอยู่ด้วย ชาวภูไทหรือผู้ไทยเรียนรู้ลวดลายโดยศึกษา จาก ผ้าเข่า ซึ่งเปรียบเสมือนครู ผ้าเข่ารวมแม่ลายสำคัญ ๆ ไว้ในพื้นที่เดียวกัน เป็นต้นแบบลายแก่ผู้หัดทอและที่ใช้วิธีผสมลวดลายต่าง ๆ ในพื้นที่เดียวกัน นับเป็นภูมิปัญญาที่ชาญฉลาดของคนไทยในภาคอีสาน เป็นการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้ทอรุ่นหลัง

ชาวอีสาน โดยทั่วไปนิยมทอผ้าซิคเพื่อทำเป็นหมอน สังเกตว่าลวดลายซิคจะอยู่บริเวณส่วนกลางของตัวหมอน ส่วนหน้าหมอนนั้น นิยมเย็บปักด้วยผ้าฝ้ายสีแดง ลวดลายหมอนซิคส่วนใหญ่ เป็นลวดลายที่ผู้ทอ ได้รับแรงบันดาลใจมาจากธรรมชาติ ถึงแควล้อม และความเชื่อ เช่น ลายเมงงอด ลายอึ่ง ลายช้าง ลายม้า ลายพญานาค ลายดอกแก้ว ลายดอกจันทร์ ลายตะเกาหลงเกาะ ลายขอ ลายสิงห์ ลายคชสีห์อ่อนน้อช ลายเมงงมูม ลายกาบ ลายหอปราสาท หรือธรรมาสัน เป็นต้น

แต่เดิมชาวภาคอีสานนิยมทอลวดลายซิคด้วยเส้นใยฝ้ายสีคราม ส่วนปัจจุบันนิยมใช้สีสังสไตส และพัฒนาการย้อมด้วยสีธรรมชาติจากเปลือกไม้ ใบไม้ ได้ผ้าสีออกสีน้ำตาลด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 23 ผ้ากันส่วม (ห้องหอ) ลายซิค สาวชาวภูไท ทอไว้ใช้เป็นผ้าม่านกันประตูห้องนอนเมื่อแต่งงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 24 ผ้าคลุมลายขิดไหมขาวภูไทใช้คลุมไหล่ในฤดูหนาวและใช้เป็นผ้าคลุมเตียง

2. ผ้าลายขิดกลุ่มไทกูยหรือส่วย เขมร

ผ้าลายขิดในภาคอีสาน นอกจากทอในกลุ่มภูไทหรือผู้ไทยและไทลาวอื่น ๆ แล้ว ยังทอในกลุ่มไทกูยหรือส่วย เขมร ในบริเวณภาคอีสานตอนล่างด้วยเช่นกัน โดยทอทั้งหมดชนิด ขิดหัวขิ้น ขิดตีนขิ้น สไบลายขิด และที่น่าสนใจคือ ผ้าขาวม้าไหมเชิงขิด มีลักษณะการทอที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม คือนิยมใช้เส้นไหมทอมากกว่าการใช้เส้นฝ้ายทอเหมือนกลุ่มอื่น ปัจจุบันยังคงมีการทอผ้าขาวม้าเชิงขิด ในกลุ่มวัฒนธรรมไทกูยหรือส่วย เขมร ที่อยู่จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดบุรีรัมย์

ภาพที่ 25 ผ้าลายขิดของกลุ่มไทกูยหรือ ส่วย เขมร

3. ผ้าลายขิดของกลุ่มไทครั้ง

ผ้าลายขิดของกลุ่มไทครั้ง (ลาวครั้ง ลาวเวียง ลาวกา) ซึ่งอาศัยอยู่บริเวณภาคกลางของประเทศไทยนั้น นิยมทอลายขิดประกอบลายจกซึ่งใช้เป็นลายหลัก ผ้าไทครั้งทอลายขิด ได้แก่ หมอนเท้า หมอนน้อย ผ้าห่มลายผ้าลื้อ (ผ้าปูที่นอน) ผ้าห่อคัมภีร์ ผ้าอาสนะ ผ้าชั้นสิบขวัญ ผ้าชั้นหมี่ตา ผ้าชั้นก่าน และผ้าใช้สอยอื่น ๆ ลวดลายผ้าขิดของกลุ่มไทครั้งมีลวดลายละเอียด นิยมทอด้วยฝ้ายมากกว่าไหม ลวดลายได้แรงบันดาลใจจากธรรมชาติ อาทิ ลายดอกแก้ว ลายดอกจันทร์ ลายขอท้องฟุ้ง ลายตะเกาหลงเกาะ ลายขออีโง้ง ลายขอระฆัง และลายเขี้ยวกระแต เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 26 ผ้าห่มลาย กลุ่มไทครั้งที่ทอด้วยขิดกลางผืนผ้า

ภาพที่ 27 หมอนเท้าและหมอนน้อยลายขิด กลุ่มไทครั้งที่

4. ผ้าลายขิดของไทยวน

ผ้าลายขิดของไทยวนการทอผ้าลายขิดของไทยวน เป็นสาขาหนึ่งของภูมิปัญญาที่สืบทอดกันมาช้านาน และเป็นศิลปะการทอผ้าที่กลุ่มไทยวนทำเฉพาะสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม และเป็นสิ่งทอเพื่อพระพุทธศาสนาทอกันในกลุ่มไทยวนทั่วทุกภูมิภาค อาทิ ที่จังหวัดเชียงใหม่นิยมใช้ทอผ้าลือ (ผ้าปูที่นอน) ผ้าเช็ดและดุง ฯลฯ ที่จังหวัดแพร่ นิยมใช้ทอผ้าค้อม ผ้าปกหัวสะลี ผ้าเช็ด และดุง ฯลฯ ที่จังหวัดอุดรธานี นิยมใช้ทอผ้าเช็ด ผ้าห่มตาเอ็นหัวเก็บผ้า ห่มตาเล่มแดง และผ้าซิ่นยอกเขา ฯลฯ ที่จังหวัดสระบุรี จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดราชบุรีนั้น ใช้เทคนิค ขิด ด้วยเช่นกัน โดยแต่ละภูมิภาคสร้างสรรค์ลวดลายสวยงาม ลวดลายผ้าลายขิดของไทยวน ได้แก่ ลายพญานาค ลายหงส์ ลายม้า ลายช้าง ลายสิงห์ ลายสิงห์แม่ลูก ลายดอกแก้ว ลายดอกจันทร์ และลายต่างๆ ผ้าลายขิดของไทยวนนั้นส่วนใหญ่นิยมใช้โคร่งสีแดง และสีครามหรือสีดำ ทอเป็นลวดลายขิดบนผืนผ้าฝ้ายสีขาว คล้ายคลึงกับกลุ่มไทลื้อผ้าลายขิดของไทยวนที่มีเอกลักษณ์พิเศษ คือ กลุ่มไทยวน จังหวัดอุดรธานี มีการทอผ้าห่มตาเอ็นหัวเก็บ ผ้าห่มตาเล่มแดงซึ่งส่วนเชิงผ้าลายขิดจะใช้สีเหลืองบนพื้นสีแดงหรือสีดำ ส่วนผ้าห่มตาเอ็นหัวเก็บนั้น ส่วนเชิงผ้าลายขิดใช้สีส้มใน 2 ลักษณะคือ ใช้สีแดงบนพื้นสีเหลืองหรือดำ และใช้สีเขียวบนพื้นสีเหลืองหรือดำ กลุ่มไทยวนไม่นิยมใช้เส้นใยไหมแต่ใช้เส้นใยฝ้าย ซึ่งเหมาะสมกับการใช้งาน และเป็นคติความเชื่อของกลุ่มไทยวน ที่ไม่นิยมเลี้ยงไหมเพื่อสาวเอาเส้นใยมาทอผ้าเพราะถือว่าเป็นบาป

ภาพที่ 28 ผ้าลายขิดไทยวน เส้นยืน ฝ้ายสีขาว เส้นพุ่ง ฝ้ายสีขาว แดงและฟ้าเส้นพุ่งพิเศษ ฝ้ายสีแดง,ม่วง,น้ำเงินและเขียว

ภาพที่ 29 ผ้าลายขิด ผ้าห่มเอ็นหัวเก็บ ไทยวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ผ้าลายขิด ไทลื้อ

การทอผ้าลายขิดของไทลื้อนั้น เป็นภูมิปัญญาดั้งเดิมที่สืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคนกลุ่ม ไทลื้อที่ทอผ้าลายขิด ได้แก่ ไทลื้อ จังหวัดเชียงราย จังหวัดน่าน และจังหวัดพะเยา เป็นต้น

ภาพที่ 30 การทอผ้าของชาวไทลื้อ

ชาวไทลื้อนิยมทอผ้าขิดเพื่อทำเป็นของใช้ ในครัวเรือน อาทิ สะลี้ (พุก) ผ้าหอบ (ผ้าปูที่นอน) และหมอน ฯลฯ นอกจากนี้ยังนิยมทอผ้าลายขิดเป็นสิ่งทอในพระพุทธศาสนาถวายเป็นพุทธบูชาเช่น ตุ่ง เป็นต้น ทอเป็นผ้าพวกเครื่องนุ่งห่ม เช่น ผ้าเช็ด ผ้าขิดของไทลื้อ มีทั้งลวดลายที่ได้แรงบันดาลใจมาจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น ลายม้า ลายช้าง ลายสัตว์ที่ ตายนก ลายขอ ลายดอกแก้ว และลายดอกจันทน์ เป็นต้น ลวดลายที่เกิดจากความเชื่อถือศรัทธาพระพุทธศาสนาแบบธรรมนิยมประเพณี อาทิ ลายพญานาค ลายหงษ์ ลายปราสาท ลายพานพุ่ม ดอกไม้ และลายช่างที่อ่อนถื่อชดดอกไม้ ฯลฯ ไทลื้อในแต่ละท้องถิ่นนิยมใช้สีสันทึบคล้ายคลึงกันคือ ใช้ฝ้ายสีแดง สีดำ หรือสีครามบนพื้นผ้าฝ้ายสีขาว ซึ่งทำให้ลวดลายมองเห็น ได้เด่นชัด โดยเฉพาะผ้าที่ทำของใช้ในบ้าน จะใช้สีสันทึบเดียวกัน เมื่อใช้สอยร่วมกันก็เป็นกลุ่มสีที่สวยงามเหมาะสมกลมกลืน

เส้นใยที่ใช้ทอผ้าลายขิดนั้น กลุ่ม ไทลื้อนิยมใช้เส้นใยฝ้ายคล้ายกับการทอผ้าอื่น ๆ ในวิถีชีวิต ส่วนเส้นใยไหมไม่นิยมนำมาทอผ้าลายขิดเพราะกลุ่มไทลื้อทอผ้าขิดเพื่อใช้สอยในชีวิตประจำวัน ลักษณะการใช้ต้องการผ้าเนื้อหนาและทนทาน อีกทั้งฝ้ายหาได้ง่ายในท้องถิ่น เพราะปลูกฝ้ายกันอย่างแพร่หลาย แต่เส้นใยไหมนั้นหายากเนื่องจากชาวไทลื้อมีความเชื่อเช่นเดียวกับ กลุ่มไทยวน ว่าการสาวไหมจะทำให้ตัวหนอนไหมตายเกรงว่าจะเป็นการบาป ผ้าลายขิดของไทลื้อจึงเป็นผ้าที่มีลวดลายงดงามและแฝงความศรัทธาในพระพุทธศาสนาไว้ด้วย

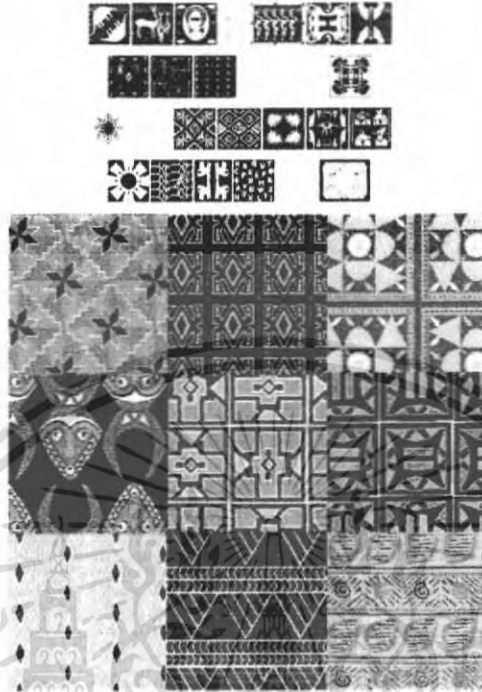
ภาพที่ 31 ผ้าลายขิด ผืนขิด ไทลื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับลวดลายและการแต่งกายนานาชาติ

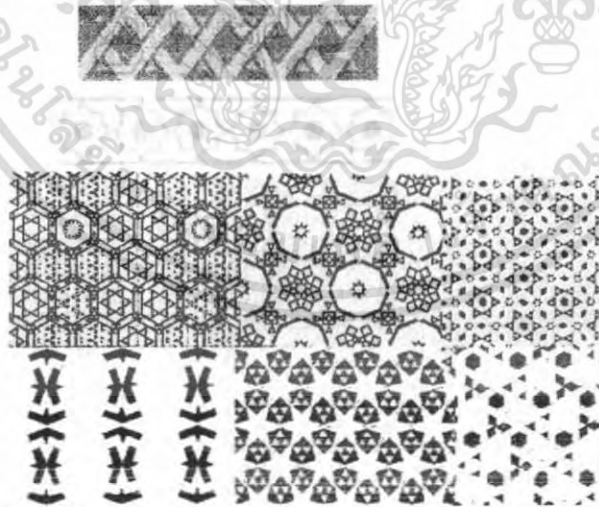
รูปแบบลวดลายนานาชาติแบบต่างๆ

1. ลวดลายAfrican

ภาพที่ 32 แสดงรูปแบบลวดลาย African

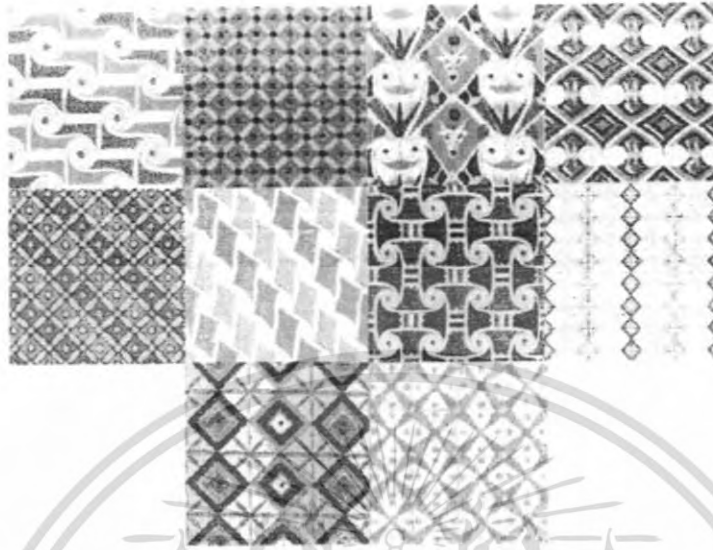
2. ลวดลาย Arabian

ภาพที่ 33 แสดงรูปแบบลวดลาย Arabian

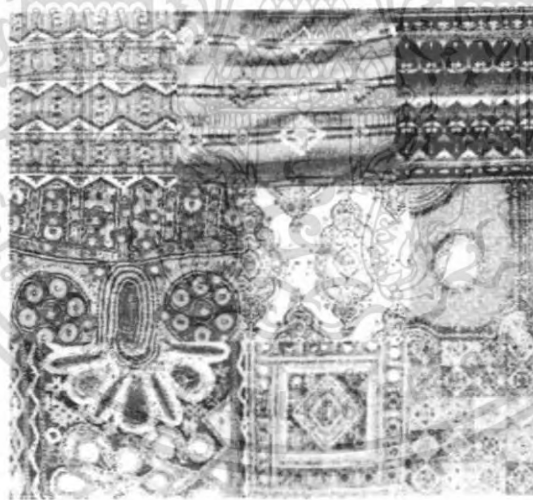
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ลวดลาย Egypt

ภาพที่ 34 แสดงรูปแบบลวดลาย Egypt

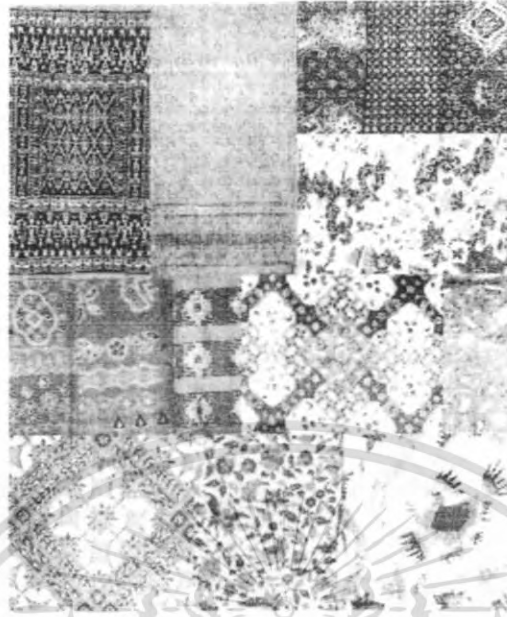
4. ลวดลาย India

ภาพที่ 35 แสดงรูปแบบลวดลาย India

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ลวดลาย Indonesia

ภาพที่ 36 แสดงรูปแบบลวดลาย Indonesia

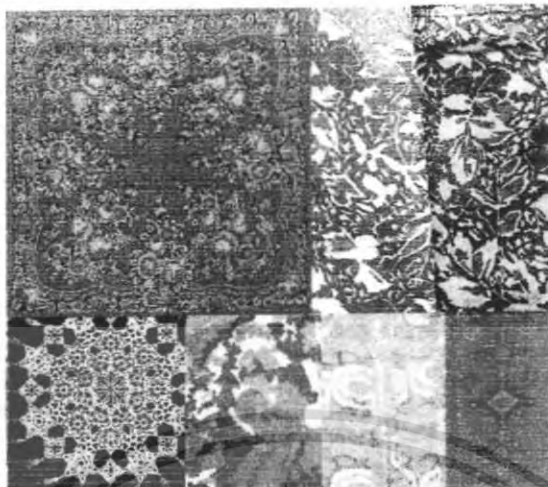
6. ลวดลาย Scandinavia

ภาพที่ 37 แสดงรูปแบบลวดลาย Scandinavia

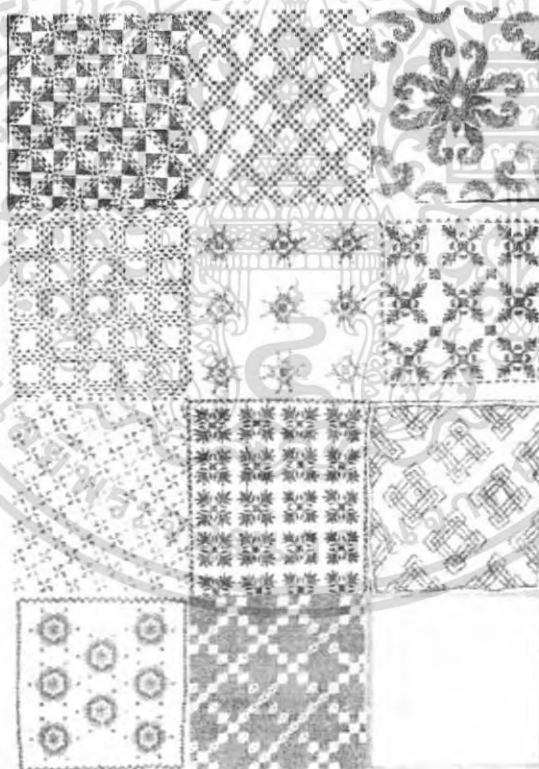
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ลวดลาย Russian

ภาพที่ 38 แสดงรูปแบบลวดลาย Russian

8. ลวดลาย Folk

ภาพที่ 39 แสดงรูปแบบลวดลาย Folk

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องแต่งกายของชนกลุ่มต่างๆ

1. อินเดีย

วัฒนธรรมการแต่งกายของอินเดียนั้นประกอบไปด้วยผ้าถุงและห่มเช่นเดียวกับของไทยเราแต่ด้วยเหตุที่ประเทศอยู่ในแถบที่มีอากาศร้อน ภูมิประเทศค่อนข้างแห้งแล้ง จึงต้องการที่จะใช้เครื่องปกปิดร่างกายไม่ได้รับความร้อนมากนักและเนื่องจากมีชาวอาหรับเข้ามาบูรณานจึงได้รับวัฒนธรรมแบบชาวอาหรับ จะเห็นว่าการแต่งกายคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่และชาวอินเดียโบราณก็มีส่วนคล้ายของไทยในสมัยเชียงแสน อูฐยา คือถุงผ้าถุงลายตามขวาง มีเชิงและห่มผ้าแถบ มีเครื่องประดับที่หาได้ง่ายในประเทศคือ รัตันแขน คล้องคอและกำไลข้อมือส่วนใหญ่ใช้โลหะ ลักษณะการใช้ผ้าถุงและผ้าห่มของชาวอินเดีย

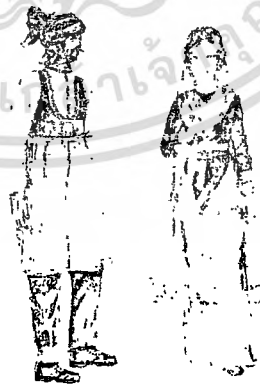
ชาวพื้นเมือง หญิง นุ่ง紗หรี หรือ กระโปรงจีบดอกสีแดง หรือนุ่งกางเกงสีขาว ชายาว ประดับร่างกายด้วยดอกไม้ ชาวพื้นเมือง ชาย นุ่งผ้าขาวใส่เสื้อแขนยาว ไว้หวดเครา ผมยาวโพกผ้าไว้

ภาพที่ 40 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวอินเดีย

2. ปากีสถาน

การแต่งกายของชาวปากีสถาน เน้นการแต่งกายสวยงาม ประดับด้วยดอกไม้และแก้วแหวนเงินทอง อย่างที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เก่าก่อน ผ้าที่ใช้เป็นผ้าฝ้ายสีนวลอย่างดีซึ่งเป็นสินค้าส่งออก เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก หญิง นุ่งกระโปรงสี ดำจีบจีบ ห่มผ้าสีดำ ปีกลดลายด้วยไหมสีต่างๆ ใช้เครื่องตกแต่งด้วยตุ้มหู กำไล สร้อยคอและเครื่องประดับผม

ภาพที่ 41 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวปากีสถาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เนปาล

เนปาล ได้รับวัฒนธรรมบางส่วนจากอินเดีย และบางส่วนจากจีน ประกอบกับภูมิอากาศหนาวจึงใช้ฝ้านุ่งห่มเป็นจำนวนมาก การแต่งกายของหญิงชาวเนปาล มักแต่งกายด้วยสีสังคางม นุ่งกระโปรงยาวกลอมเท้า ห่มสำหรับ เช่นเดียวกับชาวอินเดีย สวมเครื่องประดับเงิน ทอง สลักเป็นลวดลายต่างๆ ส่วนการแต่งกายของชาย นุ่งกางเกงขายาว สวมเสื้อตัวยาว แขนยาว เพื่อความอบอุ่น สวมหมวกกลมๆทำด้วยผ้า บางคนสวมเสื้อกั๊กสีต่างๆ โปกศึรยะด้วยผ้าอย่างชาวอินเดีย

ภาพที่ 42 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวเนปาล

4. บาเซนไทน์

การแต่งกายของชาวบาเซนไทน์ ได้รับอิทธิพลจากชาวโรมันและชาวตะวันออกมาผสมผสานกัน โดยได้ผลิตภัณฑ์วัตถุคือผ้าจากตะวันออกทำให้มีความหรูหรา มีการใช้ผ้าไหม แพรยกดอกไหมยัคคิ่นเงิน ทั้งชายหญิงสวมชุดทูนีคตัวยาว แขนยาวตรงๆทรงกระบอก และมีเสื้อคลุมที่เรียกว่า Rope แขนกว้างคล้ายปีกค้างคาว คิคขอที่ใหญ่ ตัวเสื้อปีกบริเวณค่านหน้าและชายเสื้อ งดงามหุหุรามาก

สรูป สิ่งพิเศษของเครื่องแต่งกายสมัยบาเซนไทน์

- เริ่มรู้จักใช้ผ้าทอยกดอก เช่น ไหมยัคคิ่นเงิน ทอง ทอด้วยผ้ากระสวย-
- เริ่มรู้จักใช้ต่างหู ห้อยระย้า นิยมนกลู
- เริ่มรู้จักใช้แขนเสื้อกว้าง แบบแขนค้างคาว เรียก Rope

ภาพที่ 43 แสดงการแต่งกายของชายหญิงบาเซนไทน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ชาวอินเดียนแดงเผ่าสุรอน

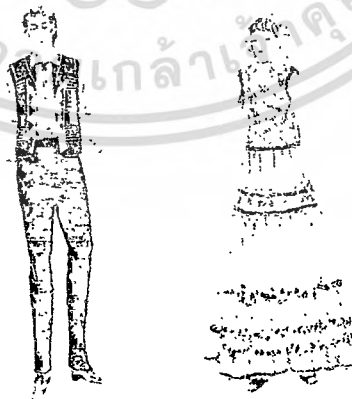
เครื่องแต่งกายดั้งเดิมของชนเผ่าสุรอน เพียงแต่นุ่งห่มเฉพาะท่อนล่างด้วยใบไม้ใบหญ้า ส่วนบนเปลือยเปลือย ต่อมาได้นำมาประยุกต์สวมใส่ในบ้านเมืองที่เจริญ เป็นเสื้อมีครุย สีสดงดงาม แต่ยังคงเอกลักษณ์ของชาวอินเดียนแดงไว้ เช่น หมวกและครุ่ยรุ่งริ่งตามชายกางเกง ชายเสื้อหรืออกเสื้อ ซึ่งได้แนวความคิดจากการนุ่งห่มด้วยใบไม้ใบหญ้านั้นเอง ส่วนเครื่องประดับและการเขียนหน้าตาก็ยังคงนำมาใช้อยู่ ส่วนผมนั้น ไว้ยาว ของหญิงถักเป็นเปีย คาดด้วยผ้าที่ตกแต่งงดงาม

ภาพที่ 44 แสดงการแต่งกายของชายหญิงชาวอินเดียนแดง

6. ยิปซี

เครื่องแต่งกายของชาย มักจะนุ่งกางเกงขาลีบสีดำ ใส่เสื้อเชิ้ตสีมอ มีเสื้อกั๊กสีดำปกคลุมด้วยไหมสีต่างๆ ผู้หญิง จะนุ่งกระโปรงจีบรัดเป็นลวดลายดอก มีสีสดไส ยาวถึงข้อเท้า โดยทรงกระโปรงเรียก Bauffant หรือ Bell สวมเสื้อสเวตเตอร์สีสดเข้ากัน ไว้ผมขาวมีผ้าโพกศีรษะลวดลายเป็นดอกดวง ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้สีรับกับกระโปรงหรือเสื้อหนาว เครื่องตกแต่ง ทุกคนจะใส่ตุ้มหู ถ้าไม่ใส่ก็ใส่ขี้ผึ้งเดี่ยว เหนือใบหูมักจะมีดอกไม้สีสดทัดไว้ ในฤดูร้อนจะไม่ใส่รองเท้า เมื่อเดินหรือวิ่งจะได้ยินเสียงลูกกระพรวนจากที่ข้อเท้าดังเป็นจังหวะ

ภาพที่ 45 แสดงการแต่งกายของชายหญิงยิปซี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. บาบิโลเนียน

การแต่งกายของชาวบาบิโลเนียนนี้สวมเหมือนกันทั้งชายหญิง จะต่างกันที่ผ้าคลุมไหล่ ของหญิงจะกว้างกว่า และจีบ Draped ไว้หลวมๆ ให้เข้าตามรูปร่างผู้สวม โดยสวมเทคนิคไว้ชั้นในมีแขนด้วย

สมัยนี้เริ่มมีการใช้ผ้าลินินกันบ้างแล้ว แต่ส่วนใหญ่ยังใช้ผ้าขนสัตว์ตกแต่งด้วยการปักตลอดทั้งผืน ซึ่งมักจะนิยมลายดอกไม้ ดอกกุหลาบ มีชื่อเสียงในการปักเป็นที่รู้จักกันทั่วไปของชาวบาบิโลเนียน นอกจากนี้การใช้ครุยและพู่ นั้นเน้นสีสดใส เช่น แดง ฟ้ายาและม่วง

ภาพที่ 46 แสดงการแต่งกายของชายหญิงสมัยบาบิโลเนียน

8. เปอร์เซีย

ชาวเปอร์เซียสวมเครื่องแต่งกาย เช่นเดียวกับชาวกรีกและโรมัน โดยสวมเสื้อ Tunic ข้างใน 1 ชั้นก่อนแล้วจึงสวมเสื้อคลุมๆทับอีกชั้นหนึ่ง นับเป็นการสวมเสื้อ 2 ชั้นเป็นครั้งแรกเพราะชาวกรีก โรมันนั้น ใช้เป็นเพียงผ้าคลุมแบบต่างๆกัน แต่สำหรับชาวเปอร์เซีย ได้ริเริ่มเย็บเสื้อคลุมที่มีแขนกว้างและมีเสื้อที่ต่อแขนเป็นชาติแรก

- สรูป สิ่งพิเศษของเครื่องแต่งกายสมัยเปอร์เซีย
- การเย็บเสื้อ มีการจับจีบใต้ศอก ตัวเสื้อมีแขนยาวและกว้าง
 - รูดักเข็มเย็บผ้า เป็นครั้งแรก
 - เริ่มมีการข้อมผ้าจากพืชให้มีสีสันงดงามและมีการปักทั้งผืน

ภาพที่ 47 แสดงการแต่งกายของชายชาวเปอร์เซีย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกาย

หลักการออกแบบโดยทั่วไปนั้น นักออกแบบเสื้อผ้าสามารถนำมาผสมผสานให้เกิดรูปแบบในลักษณะต่างๆบนเสื้อผ้า ซึ่งแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. การออกแบบโครงสร้าง (Structural Design)
 2. การออกแบบตกแต่ง (Decorative Design)
- 1) การออกแบบในโครงสร้างของเสื้อผ้า (Structure Design) หมายถึงการกำหนดโครงสร้าง รูปทรงและเส้นกรอบนอก (Silhouettes) ของเสื้อผ้า รวมถึงชนิดของตะเข็บเสื้อ ชนิดของปกเสื้อ ชนิดของแขนเสื้อ ชนิดของกระเป๋าสีเสื้อที่นำมาตัดเย็บและส่วนปลีกย่อยอื่นๆซึ่งถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวเสื้อ ถ้าขาดส่วนตกแต่งนั้นไปจะทำให้เสื้อผ้านั้นไม่สมบูรณ์ การออกแบบในโครงสร้างนี้จึงว่าสำคัญมาก เพราะถ้าสามารถออกแบบในโครงสร้างได้ดีจะมีผลทำให้เสื้อผ้านั้นเป็นเสื้อผ้าชั้นสูงและมีราคาแพงและยังอยู่ในสมัยได้นานอีกด้วย
- 2) การออกแบบตกแต่งเพิ่มเติมภายนอกโครงสร้าง (Decorative Design) เสื้อผ้าบางตัวอาจได้รับการออกแบบตกแต่งเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับเสื้อตัวนั้น โดยการนำวัสดุอื่นนำมาเพิ่มเติมทำให้เกิดลวดลายในตัวเสื้อ เช่น การติดลูกไม้ กระดุม ปีกลวดลาย เป็นต้น การตกแต่งที่สามารถเสริมแบบเสื้อเดิมให้เด่นขึ้น ควรใช้ส่วนตกแต่งเหล่านั้นให้สัมพันธ์และมีความเหมาะสมกับโครงสร้างของเสื้อ โดยเฉพาะในเรื่องของสี ขนาด และผิวสัมผัสของวัสดุที่จะนำมาตกแต่งกับบริเวณที่จะตกแต่ง

หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้าสตรี

การออกแบบ (Design) หมายถึง การวางแผนสร้างสรรค์รูปแบบโดยการจัดสัดส่วนประกอบของการออกแบบให้สัมพันธ์กับประโยชน์ใช้สอย การเอาวัสดุต่างๆมาผลิตสิ่งของตามที่ได้ออกแบบไว้ และเน้นที่ความเหมาะสมขององค์ประกอบศิลป์เบื้องต้น ได้แก่ เส้น สี รูปทรง ผิวสัมผัส ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสวยงาม และประโยชน์ใช้สอยด้วย หรือความหมายอีกนัยหนึ่งคือ การสร้างสรรค์แบบ หรืองานสำหรับออกแบบ โดยยึดหลักแห่งความงาม เป็นเกณฑ์ และความถูกต้องสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์

หลักการใช้เส้นบนเสื้อผ้า

เส้น (Line) เส้นมีความสำคัญต่อการออกแบบของเสื้อผ้ามาก เพราะเส้นจะเป็นตัวนำไปปรากฏต่อสายตาในรูปแบบต่างๆ และยังให้ความรู้สึกของอารมณ์ที่แตกต่างกันออกไป สามารถสร้างภาพลวงตา ซึ่งเส้นแต่ละชนิดจะสร้างคุณค่าของภาพที่แตกต่างกัน เช่น เส้นตรง ให้ความรู้สึกแข็งแรง มั่นคง กระด้าง เส้นประ ให้ความรู้สึกไม่มั่นคง มีการเคลื่อนไหวที่เส้นโค้ง ให้ความรู้สึกอ่อนไหว สวยงาม นุ่มนวล เส้นซิกแซก ให้ความรู้สึกแปลกตา มีเสน่ห์ แต่ถ้าใช้มากเกินไปจะทำให้เสียรูปทรง

การออกแบบเสื้อผ้าแต่ละชิ้น แต่ละชุดนั้น จะต้องมีการเกี่ยวข้องกัน ถ้าการใช้เส้นมากมายหลายเส้น ได้แก่ เส้นประ เส้นตรง เส้นโค้ง และเส้นซิกแซก ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพิจารณาในการใช้เส้นให้เหมาะสม เส้นและลายเส้นสามารถสร้างภาพลวงตาให้กับผู้ดูได้ เนื่องจากรูปร่างของแต่ละบุคคลต่างมีลักษณะเฉพาะไม่เหมือนกัน

นอกจากแบบเสื้อผ้า ดังกล่าวข้างต้นแล้ว การออกแบบรายละเอียดต่างๆ โดยการใช้เส้นลักษณะต่างๆบนเสื้อผ้า ซึ่งสามารถนำสายตาให้มองเห็นภาพรวมที่ปรากฏต่อสายตาและเป็นภาพลวงตาให้รูปร่างนั้นๆที่มีลักษณะแตกต่างกันให้มีรูปร่างสมส่วนมากขึ้น การออกแบบเสื้อผ้าแต่ละชุดนั้น จะต้องมีการใช้เส้นเข้ามาเกี่ยวข้อง เส้นที่นิยมใช้บนเสื้อผ้าได้แก่ เส้นตรงแนวตั้ง แนวนอน เส้นเฉียง เส้นโค้ง เส้นซิกแซก ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการพิจารณาสำหรับการใช้เส้นบนเสื้อผ้า เนื่องจากรูปร่างของแต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนกัน ต่อไปนี้เป็นตารางสรุป การใช้เส้นบนเสื้อผ้าที่ปรากฏต่อสายตา ประกอบด้วยแบบเสื้อผ้าที่เสนอแนะให้เหมาะสมกับลักษณะเส้นต่างๆบนเสื้อผ้า และความรู้สึกที่ปรากฏต่อสายตา เมื่อสวมใส่เสื้อผ้านั้นๆเพื่อใช้เป็นส่วนประกอบในการพิจารณาเลือกแบบเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่าง ลักษณะรูปร่างต่างๆที่เป็นจุดบกพร่องซึ่งมักจะเป็นปัญหาในการแต่งกาย

รูปแบบของเสื้อ

ลักษณะและรูปร่างของเสื้อสตรี เป็นเสื้อตัวเดียว แบบเสื้ออาจเป็นแบบสวมศีรษะ, ผ้าหน้า, ผ้าหลัง, หรือผ้าไหล่ เสื้ออาจจะออกแบบให้มีเกิ้ลิต (Dart) แนวคอตามยาว (Princess line) แนวคอตามขวาง (Yoke) หรือตัวหลวม มีแขนหรือไม่มีแขนก็ได้ เสื้ออาจจะทำให้เป็นแบบหุหุรา หรือเป็นแบบเรียบๆ ขึ้นอยู่กับโอกาส สถานที่ ฤดูกาล และเวลาที่สวมใส่ รวมถึงวัยและจุดประสงค์ในการสวมใส่นั้น เสื้อสตรีแบ่งลักษณะและรูปร่างของเสื้อตามลักษณะต่างๆดังนี้

1. เสื้อเบลาส์ (Loose Blouse) คือเสื้อครึ่งท่อนหลวม ไม่มีเกิ้ลิต (Dart) หรือ Princess Line มีความยาวเสื้อต่ำจากเอวลงมาถึงแนวสะโพก พอที่จะสอดชายเสื้อไว้ในกระโปรง หรือกางเกง ถ้าต้องการให้หุหุรา ก็สามารถออกแบบให้มีการตกแต่งในตัวเสื้อให้สวยงาม และเหมาะกับเนื้อผ้า
2. เสื้อทูนิก (Tunic Blouse) คือเสื้อตัวเดียว มีความกว้างพอเคลื่อนไหวได้สะดวก คือไม่หลวมมากหรือพอดีตัวมากจนเกินไป ความยาวของเสื้อต่ำกว่าสะโพกกลางหรือยาวระดับ Micro Skirt ใช้สวมทับบนกระโปรงหรือกางเกง
3. เสื้อสม็อค (Smock Blouse) คือเสื้อตัวหลวมมากกว่าปกติ เป็นเสื้อที่มีความสะดวกสบายในการเคลื่อนไหว ความหลวมของเสื้อเกิดจากการแยกจีบเพิ่มที่เนื้อผ้า ที่บริเวณเหนืออก แขนอก และใต้ออก ความยาวเสื้อจะสั้นหรือยาว ขึ้นอยู่กับแบบเสื้อและสวมขนิม ใช้สวมทับกระโปรงหรือกางเกง
4. เสื้อเพปัลม (Peplum Blouse) คือ เสื้อคอแนวเอว ตัวเสื้อจะเป็นเสื้อเข้ารูปและนำมาต่อด้วยผ้าจีบรูป หรือผ้าเฉลียงก็ได้ หรืออาจจะเป็นเสื้อตัวหลวมเล็กน้อย แล้วจีบรูปที่เอวนำมาต่อกับผ้าขอบเอวที่แยกให้พอดีกับสะโพกก็ได้ ความยาวเสื้อต่ำจากแนวเอวลงมา
5. เสื้อพูลโอเวอร์ (Pullover Blouse) คือ เสื้อสวมทางศีรษะ คอกกว้าง หรือมีความยืดหยุ่นพอที่จะสวมผ่านทางศีรษะได้ หรือเปิดสวจากคอเสื้อให้พอที่จะทำให้คอเสื้อกว้างพอที่ศีรษะผ่านได้

6. เสื้อเชิ้ต (Shirt Blouse) คือเสื้อตัวหลวม สวมใส่สบาย มีสาบหน้าตลอดแนวถึงชายเสื้อ มีปก มีแขน และเป็นแบบเสื้อที่อยู่ในความนิยมตลอด จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างเสื้อบ้างตามสมัยนิยม เป็นแบบเสื้อที่สวมได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่ ชายเสื้อจะสอดไว้ด้านในหรือด้านนอกกระโปรง หรือกางเกงก็ได้
7. เสื้อแบบโบลโร (Bolero jacket) มีลักษณะเฉพาะคือเป็นเสื้อคลุมตัวสั้น ชายเสื้อสูงกว่าแนวเอว ประมาณ 4-7 เซนติเมตร ไม่มีปก มีแขนหรือไม่มีก็ได้
8. เสื้อคาร์ดิแกน (Cardigan Jacket) คือเสื้อคลุมตัวยาว ระหว่างสะโพกบนกับสะโพกล่าง ลักษณะของคอเสื้อจะเป็นคอกลมหรือคอแหลมก็ได้ ลักษณะเหมือนเสื้อสเวตเตอร์ แต่วิธีการสวมเหมือนเสื้อแจ็กเก็ต ตัวเสื้อผ่าหน้าตลอด ติดกระดุมหรือติดซิปก็ได้
9. เสื้อกั๊ก (Vest Jacket) คือเสื้อที่นิยมใช้สวมทับบนเสื้อตัวใน สีของเสื้อกั๊กอาจจะเป็นสีเดียวกับกระโปรงหรือกางเกง หรือตัดกับชุดที่สวมอยู่ก็ได้ ไม่มีแขน ไม่มีปก เข้ารูปเล็กน้อย ติดกระดุมหรือติดซิปก็ได้ ความยาวเสื้อต่ำกว่าเอวเล็กน้อยจนกระทั่งถึงพื้น ชายเสื้อกั๊กอยู่ด้านนอกของกระโปรงหรือกางเกง เสื้อกั๊กจะปิดรอยต่อระหว่างเสื้อกับกางเกงหรือกระโปรง และปกปิดส่วนที่บ่งพร่องของร่างกายได้เป็นอย่างดี
10. เสื้อแคพ (Cap Jacket) คือเสื้อคลุมตั้งแต่ไหล่ แขน ลำตัว ความยาวเสื้อคลุมถึงแนวเอวหรือสะโพก ตัวเสื้อผ่าหน้าตลอด
11. เสื้อเบลเซอร์ (Blazer Blouse) คือเสื้อคลุมตัวนอก มีกระดุม 2 แถว มีกระเป๋หรือไม่มีก็ได้ นิยมใช้เป็นเสื้อคลุม ชุดนักกีฬา
12. เสื้อเข้ารูป (Fitted Blouse) คือเสื้อสตรีแบบพอดีตัว ความยาวเสื้อระหว่างสะโพกบนกับสะโพกล่างใช้สวมทับกระโปรงหรือกางเกง

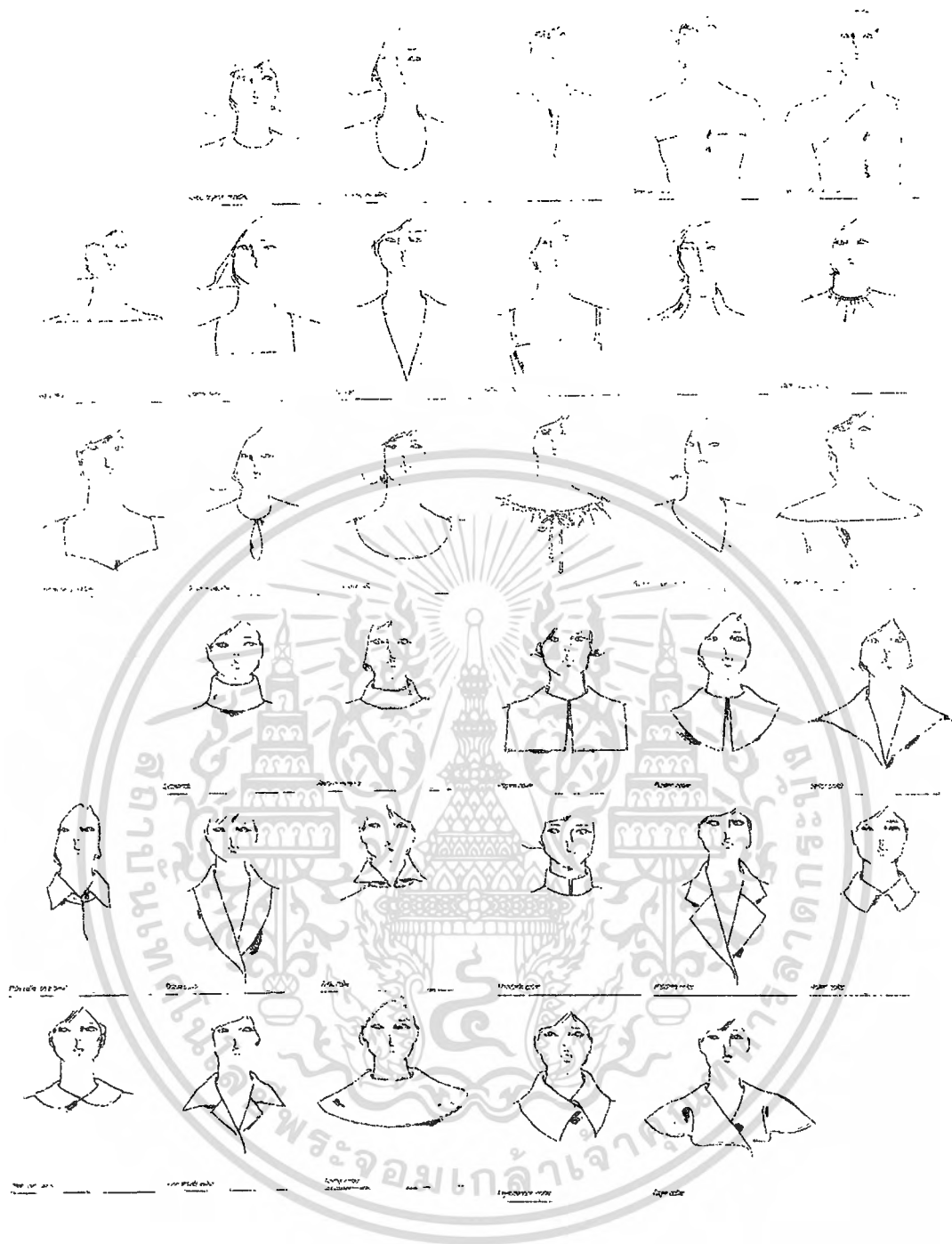
คอเสื้อ (Neckline)

คอเสื้อที่ดีควรมีความงามและสวมใส่สบาย ไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป รูปแบบของคอเสื้อจะช่วยส่งเสริมให้ใบหน้าของผู้สวมใส่น่ามองยิ่งขึ้น ลักษณะของคอเสื้อในปัจจุบันมีมากมายหลายแบบ ถ้าแบบเสื้อมีลักษณะที่เป็นคอกว้าง คอเสื้อจะต้องเนบกับคอค้ำหน้า การสร้างแบบคอเสื้อที่ร่าเริงลงบนแบบตัดจะต้องวาดตามรูปขนาดคอจริง ลักษณะของคอเสื้อทั้งสองด้านจะทำกัน คอเสื้อเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถตกแต่งให้สวยงามมากขึ้นโดยใช้เทคนิคการเย็บเข้าช่วย โดยวิธีการกึ่ง คาม หรือทำสาบคอเสื้อ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการออกแบบ คอเสื้อที่ปรากฏให้เห็นนั้นจะมีลักษณะแต่ละแบบที่แตกต่างกัน

โดยสามารถแบ่งคอเสื้อออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. คอเสื้อทรงกลม (Round Neck)
2. คอเสื้อรูปตัววี (V- Neck)
3. คอเสื้อทรงสูง (High Neck)
4. คอเสื้อแบบอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 48 แสดงรูปแบบคอเสื้อและปกเสื้อแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แขนเสื้อและเสื้อไม่มีแขน (Sleeve and Sleeveless)

แขนเสื้อที่ดีควรมีความงามและสวมใส่สบาย แขนเสื้อมีส่วนช่วยส่งเสริมให้มองดูน่าสนใจ สว่าง สวยงาม สุกภาพเรียบร้อย และในขณะเดียวกันแขนเสื้อยังสามารถปิดบังส่วนที่บกพร่องของแขนได้เป็นอย่างดี เสื้อจะสวยได้จะต้องมีลักษณะของแขนเสื้อที่ดี คือจะต้องสวมใส่ไม่คับ ไม่ตึงรั้งเมื่อส่วนของร่างกายเคลื่อนไหวเนื่องจากแขนจะเป็นส่วนที่เปลี่ยนอิริยาบถมากที่สุด ฉะนั้นความรู้เกี่ยวกับชนิดของแขนเสื้อ การสร้างแบบตัด การแยกแบบตัด การวางแบบตัด การตัดเย็บ รวมทั้งเทคนิคการรีดแขนเสื้อแนวสั้นค้ำขึ้นของผ้า(เกรนผ้า)ไม่บิดเสียรูป ลักษณะและรูปทรงของแขนเสื้อที่ดีจะต้องมีปัจจัยดังต่อไปนี้

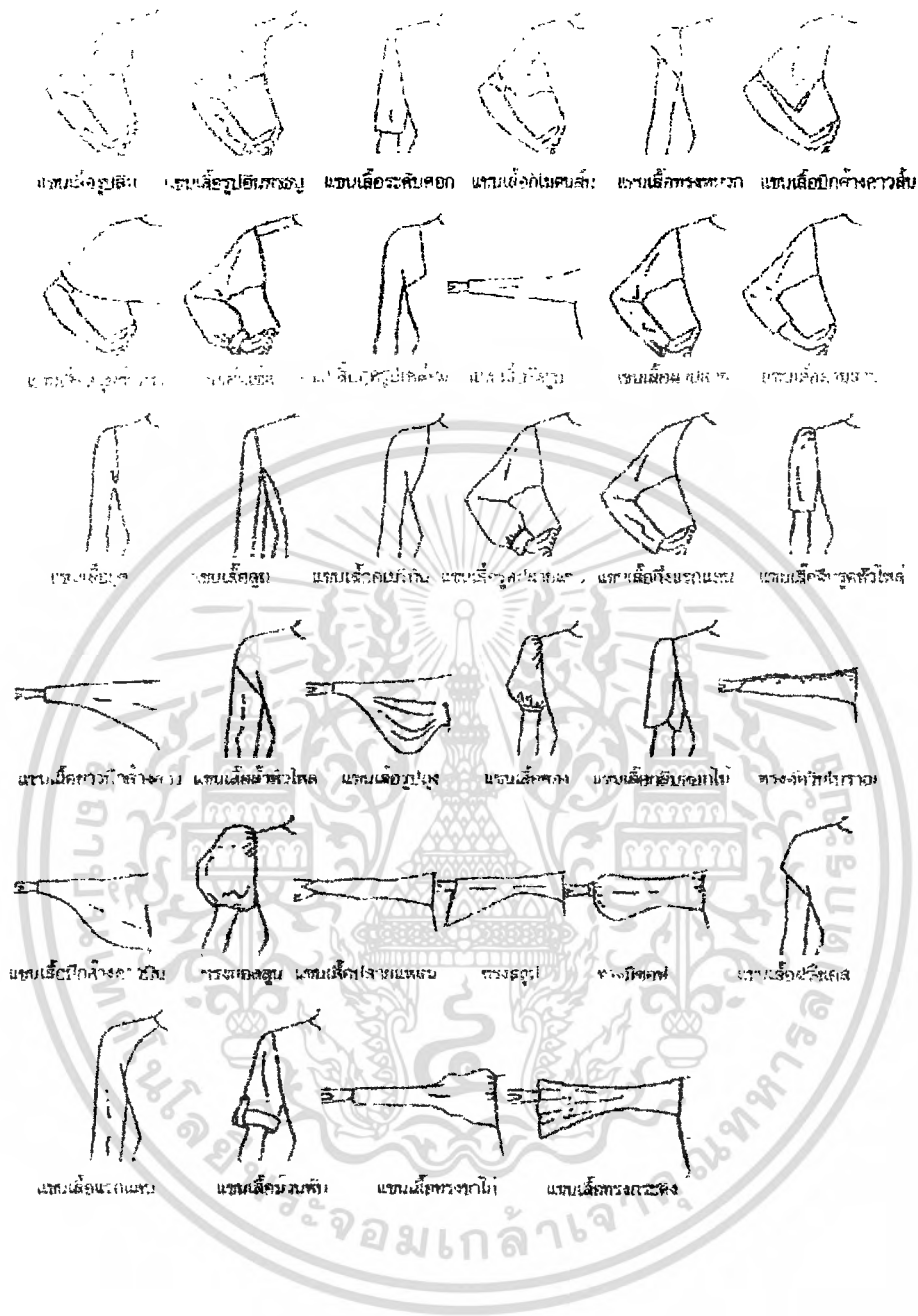
1. ความยาวของแขนเสื้อจะต้องออกแบบให้เหมาะกับแบบเสื้อ
2. แบบเสื้อแขนยาวบริเวณข้อศอกจะต้องมีเนื้อที่เผื่อหลวม เพื่อจะได้สะดวกในการขกแขนงอแขน และเคลื่อนไหวอิริยาบถได้
3. เนื้อที่บริเวณคอหลวมรอบต้นแขน ไม่คับและตึงรั้ง
4. เนื้อที่บริเวณวงแขนจะต้องบวกเผื่อหลวมให้สัมพันธ์กับรูปแบบและรูปทรงเสื้อ
5. การวางแบบตัด โดยใช้นิ้วเส้นเกรนผ้าถูกต้องเมื่อสวมใส่แล้วแขนเสื้อจะไม่บิดย่นเสียรูป ผ้าที่แขนควรตกทิ้งเรียบโดยไม่มีรอยย่นบริเวณหัวแขนตลอดถึงปลายแขนเสื้อ
6. เมื่อเย็บแขนเสื้อเข้ากับวงแขนในตัวเสื้อเส้นกลางแขนเสื้อจะต้องตรงกับตะเข็บไหล่ของตัวเสื้อ

ความยาวแขนเสื้อ (Sleeve Length)

ก็เป็นปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่จะต้องเข้าใจอย่างถูกต้อง โดยการกำหนดความยาวมาตรฐานของแขนเสื้อที่นักออกแบบได้กำหนดจำแนกได้เป็น 6 ประเภท

1. แขนสั้นมาก (Cap) มีความยาวเพียงครึ่งหนึ่งของแขนสั้น แขนเสื้อประเภทนี้ ได้แก่ แขนสั้นทรงหมวก แขนพองสั้นมาก แขนช่วย 1 ชั้น และแขนตุ๊กตา
2. แขนสั้น (Short) ความยาวแขนหนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ ได้แก่ แขนปล่อย่ต่างจากหัวไหล่ถึงข้อมือ ได้แก่ แขนปล่อย่ต่างจากไหล่ แขนพองสั้น แขนช่วย 2 ชั้น แขนสั้นทรงกระบอก
3. แขนสองส่วน (Elbow) มีความยาวแขนเป็นครึ่งหนึ่งจากหัวไหล่ถึงข้อมือ อยู่ในระดับศอก ได้แก่ แขนช่วย 3 ชั้นยาวถึงศอก แขนยาวสองส่วนทรงกระบอก แขนพองสองส่วน
4. แขนสามส่วน (3/4 Length) มีความยาวแขนเป็นสามส่วนในสี่ส่วนของความยาวจากหัวไหล่ไปข้อมือ ได้แก่ แขนยาวสามส่วนรูปปลาย แขนยาวสามส่วนทรงกระบอก
5. แขนยาวเหนือข้อมือ (Bracclct) มีความยาวแขนอยู่เหนือข้อมือเล็กน้อย ได้แก่ แขนพองจับจีบรูปคุดเหนือข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกเหนือข้อมือ
6. แขนยาว (Long) มีความยาวแขนจากไหล่จรดข้อมือ ได้แก่ แขนพองจับจีบรูปคุดระดับข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกระดับข้อมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 49 แสดงรูปแบบแขนเสื้อชนิดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แขนเสื้อแต่ละประเภทมีวิธีการทำแบบที่แตกต่างกัน แขนธรรมดาชนิดที่นำมาเย็บประกอบกับวงแขนของตัวเสื้อ เช่นแขนเสื้อเบ๊องคั้น เป็นแบบที่นิยมกันทั่วไป สามารถนำมาดัดแปลงแยกแบบต่างๆ ได้หลายรูปแบบ นอกจากนี้ยังมีแขนที่สร้างต่อออกมาจากตัวแขนเสื้อ เช่นแขนด้านในตัว หรือแขนกิโมโน เป็นต้น ประเภทของแขนเสื้อแบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แขนเย็บเข้าวงแขน (Set-in-sleeve) คือแขนเสื้อที่เย็บหัวแขนเสื้อกับวงแขนในตัวเสื้อเป็นแบบแขนเบ๊องคั้น สามารถนำมาประยุกต์ได้หลายแบบ แขนธรรมดาเป็นแขนที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย แขนเสื้อแบบต่างๆ ที่นอกเหนือจากแขนธรรมดาที่มีการออกแบบอย่างหรูหราจะอยู่ในสมัยนิยมเพียงระยะสั้นๆ หรือใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น แขนเสื้อแบบต่างๆ สามารถเพิ่มความน่าสนใจให้กับตัวเสื้อ แขนเสื้อที่เย็บหัวแขนเสื้อกับวงแขนในตัวเสื้อแบ่งออกได้เป็นชนิดต่างๆ ดังนี้
2. แขนแรกแลน (Raglan-sleeve) คือแขนเสื้อที่มีการต่อเนื่องกับตัวเสื้อ ช่วงไหล่มีแนวตะเข็บเฉียงจากคอเสื้อโค้งไปถึงแนวรักแร้ แขนเสื้อจะเฉียงลาดไปตามแนวแขนของแต่ละบุคคล แขนเสื้อลักษณะนี้แบ่งออกได้เป็นชนิดต่างๆ ดังนี้
3. แขนในตัว (Kimono-sleeve) คือแขนเสื้อที่ต่อเนื่องเป็นชิ้นเดียวกับตัวเสื้อ ตะเข็บใต้แขนโค้งต่อเข้ากับตะเข็บข้างเสื้อ เมื่อโค้งตะเข็บใต้แขนคั้น แขนอาจจะตั้งรับได้ ถ้าต้องการสวมเสื้อ Kimono-sleeve ให้มีความสบายจะต้องใช้วิธีแทรกเป้า แขนเสื้อลักษณะนี้แบ่งออกเป็นชนิดต่างๆ นี้

เสื้อ ไม่มีแขน

ลักษณะของเสื้อ ไม่มีแขน หรือแขนกุศ (Sleeveless) ถึงแม้ว่าจะไม่ต้องสร้างแบบตัดแขนเสื้อ แต่จะต้องดัดแปลงวงแขนในแบบตัดเสื้อแผ่นหน้าและแผ่นหลังให้พอดีกับรอบวงแขน แล้วจึงทำตามแบบที่ต้องการ เสื้อไม่มีแขนจะต้องทำสาบแขน หรือกั้น คาม ให้ดูสวยงาม น่าสนใจมากขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการตกแต่งแบบเสื้อ สามารถออกแบบเป็นเสื้อตัวเดียวหรือชุดคิคกันก็ได้ ลักษณะของเสื้อไม่มีแขนมีให้เลือกหลายแบบดังนี้

รูปแบบของกระโปรง

ลักษณะและรูปทรงกระโปรง มีหลายแบบ หลายทรง แบบของกระโปรงจะหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามความนิยมเป็นวัฏจักร แบบของกระโปรงจะอยู่ในสมัยนิยมยาวนานเท่าใด ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความสะดวกสบายในการสวมใส่ กระโปรงระบาย การตกแต่งไม่รุ่งรังหรือไม่มีจุดเด่นหลายตำแหน่งในกระโปรงตัวเดียวกัน ความยาวกระโปรงไม่สั้นหรือยาวจนเกินไปซึ่งจะทำให้มองดูสุภาพเรียบร้อย และจะอยู่ในสมัยนิยมได้นาน กระโปรงสตรีได้แบ่งรูปทรงตามลักษณะต่างๆ มากมาย สำหรับการพับชาย กระโปรงที่ตีความกว้างขนาดต่างๆ ตามลักษณะของแบบกระโปรงนั้นจำเป็นจะต้องคำนึงถึงการพับชายกระโปรงนั้นด้วย เนื่องจากการพับชายกระโปรงขนาดต่างๆ มีส่วนช่วยในการตกแต่งของตัวกระโปรงและเป็นการเพิ่มน้ำหนักที่ชายกระโปรง

ความยาวกระโปรง (Skirt Length)

การกำหนดความยาวกระโปรง ใช้ระดับความยาวกลางเข่า (Mid-knee) หรือเรียกว่า ความยาวมาตรฐานถึงเข่า (Knee-length) เป็นระดับแบ่งขนาดกระโปรงชนิดสั้นและกระโปรงชนิดยาว ความยาวขนาดต่างๆ ของกระโปรงที่กำหนดเป็นมาตรฐานในการออกแบบมี 7 แบบ คือ

1. กระโปรงแบบไมโครมินิ (Micro Mini) มีความยาวระดับสั้นสุด
 2. กระโปรงแบบมินิ (Mini) มีความยาวระดับสั้นมาก
 3. กระโปรงแบบเหนือเข่า มีความยาวระดับสั้น
 4. กระโปรงแบบแค่เข่า มีความยาวระดับปานกลาง
 5. กระโปรงแบบใต้เข่า มีความยาวระดับใต้เข่า
 6. กระโปรงแบบมิดี้ (Midi) มีความยาวระดับครึ่งน่อง
 7. กระโปรงแบบแมกซี่ (Maxi) มีความยาวระดับข้อเท้า
- รูปทรงพื้นฐาน โดยทั่วไปของกระโปรงแบ่งได้ดังนี้

กระโปรงทรงตรง (Straight skirt) คือ กระโปรงที่มีรอบสะโพกล่างและชายกระโปรงมีความกว้างเท่ากัน และเป็นแบบตัดกระโปรงเบื้องต้นที่ไม่มีการตัดแปลง

กระโปรงทรงสอบสั้น (Sheath skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงแคบกว่าแนวสะโพกล่างเล็กน้อย เนื่องจากชายกระโปรงแคบความยาวกระโปรงจะยาวประมาณเหนือเข่าหรือพอดีเข่า

กระโปรงทรงสอบยาว (Pencil skirt) คือกระโปรงเข้ารูปมีชายกระโปรงแคบมากกว่า กระโปรงทรงสอบสั้น แบบกระโปรงจะมีความยาวต่ำกว่าระดับเข่าถึงข้อเท้า เพื่อให้สะดวกในการก้าวเดิน ใ้่าง่ายและสวยงาม จึงจำเป็นต้องผ่าที่แนวตะเข็บข้างหรือเส้นกลางหลัง

กระโปรงทรงปลายบาน (A-line skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงกว้างกว่าแนวสะโพกล่างเล็กน้อย เป็นแบบโปรงที่สวมใส่พอดีตัวตั้งแต่แนวเอวถึงแนวสะโพก ความสั้นยาวของกระโปรงใช้ได้ทุกขนาดขึ้นอยู่กับสมัยนิยม

กระโปรงจีบรูดรอบเอว (Gathered skirt) คือกระโปรงทรงหลวม โดยวิธีการจีบรูด หรือจีบถี่ๆ รอบเอว ทำให้เกิดการพอง ตั้งแต่เอวลงมา ความยาวกระโปรงใช้ได้ทุกขนาดขึ้นอยู่กับสมัยนิยม

กระโปรงแยกชั้นทรงหลวม (Panel skirt) คือ กระโปรงแยกชั้นออกเป็นสี่ชั้นหรือหกชั้นก็ได้รอบเอว กระโปรงที่ชั้นกลางอาจจะมีจีบรูดเล็กน้อยก็ได้ กระโปรงทรงนี้จะสวมใส่สบาย ความยาวของกระโปรงขึ้นอยู่กับสมัยนิยม ลักษณะทรงกระโปรงจะหลวม

กระโปรงแยกชั้น (Gored Skirt) คือกระโปรงแบ่งเป็นชั้นๆ ได้แก่ กระโปรงสี่ชั้น กระโปรงหกชั้น กระโปรงแปดชั้น และกระโปรงสิบสองชั้น กระโปรงทรงนี้รอบเอวกระโปรงจะเรียบ ชายกระโปรงอาจจะบานเล็กน้อยหรือบานมากก็ได้ กระโปรงลักษณะนี้เวลาสวมใส่สามารถหมุนได้รอบตัว โดยไม่ได้เจาะจงว่าตะเข็บใดเป็นตะเข็บข้าง

กระโปรงปลายบานมาก (Flared skirt) คือกระโปรงที่มีชายกระโปรงกว้างมาก อาจจะทำด้วยผ้าเกลี้ยงเป็นแบบครึ่งวงกลม หรือแบบวงกลม หรือกระโปรงต่อหลายชั้นเพื่อเพิ่มความยาวกระโปรงให้มากขึ้น ความยาวกระโปรงจะสั้นหรือยาวก็ได้ เนื่องจากกระโปรงปลายบานมากที่เป็นแบบครึ่งวงกลมและแบบวงกลม ได้มีวิธีการทำแบบโดยไม่ต้องนำแบบตัดกระโปรงเบื้องต้นมาแยกเป็นวิธีที่ง่าย ประหยัดเวลาและวัสดุอุปกรณ์ในการทำแบบตัด โดยการคำนวณหารัศมีของรอบเอว

กระโปรงป้าย (Warp skirt) คือกระโปรงผ่าตลอด ป้ายซ้อนที่แนวเปิด หรือจะป้ายซ้อนด้านหน้าหรือด้านหลังก็ได้ ถ้าใช้ผ้า 2 ชั้น เย็บประกบกัน กระโปรงลักษณะนี้สามารถสวมได้ทั้งสองด้าน

กระโปรงจีบรอบตัว (Pleated skirt) คือกระโปรงจีบซ้อนไปทางเดียวกันรอบเอวความถี่ – ห่าง และความลึกของจีบ กำหนดได้ตามความต้องการ จีบกระโปรงอาจจะเป็นจีบปล่อยหรือเย็บจีบบังคับแต่ละจีบหรือเป็นการอัดจีบถาวรด้วยเครื่องอัดจีบก็ได้

กระโปรงจีบกระทบ (Box pleats) คือกระโปรงที่มีการจีบซ้อนผ้า 2 ข้างมาชนกัน การจีบกระทบจะกำหนดให้มีจำนวนจีบเท่าใดก็ได้ เช่น กระโปรงจีบกระทบด้านหน้าหนึ่งจีบ (Single front pleat) และกระโปรงจีบกระทบด้านหน้าสองจีบ (Double front pleat) กระโปรงจะมีลักษณะปลายบาน เนื่องจากเนื้อผ้าที่ใช้จีบ

กระโปรงต่อโยค (Yoke skirt) คือกระโปรงที่มีแนวต่อตามขวางที่แนวสะโพก อาจจะทำแบบให้มีลักษณะเป็นเส้นตรง เส้นเฉียงหรือเส้นโค้งก็ได้ ส่วนแนวต่อโยคจะนิยมนำให้ต่ำจากเอวลงมาประมาณ 5-15 เซนติเมตร กระโปรงต่อโยคสามารถออกแบบต่างๆเพื่อให้มีจุดสนใจบริเวณสะโพก กระโปรงลักษณะนี้เหมาะกับผู้ที่รูปร่างสะโพกมีสัดส่วนมาตรฐาน

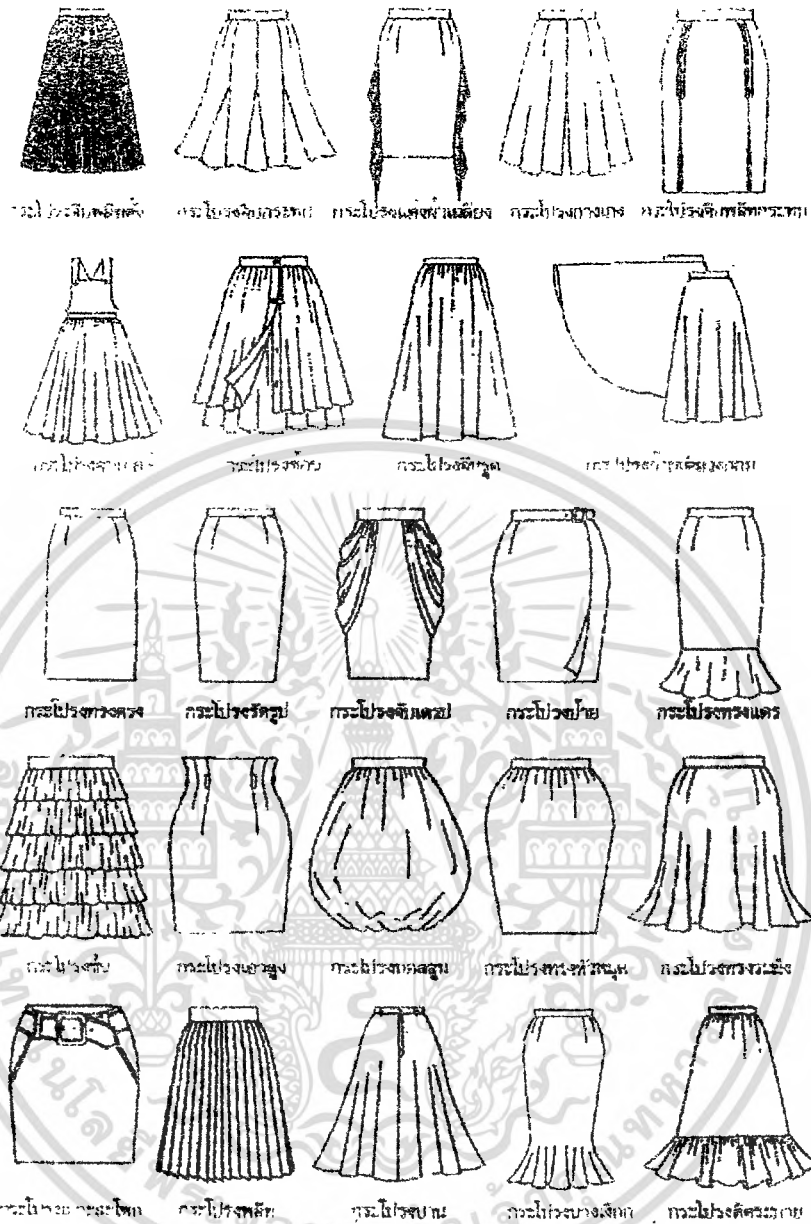
รูปแบบของกางเกง

ความยาวมาตรฐานของกางเกง

ความยาวที่เป็นมาตรฐานของกางเกงในการออกแบบมี 4 แบบ คือ

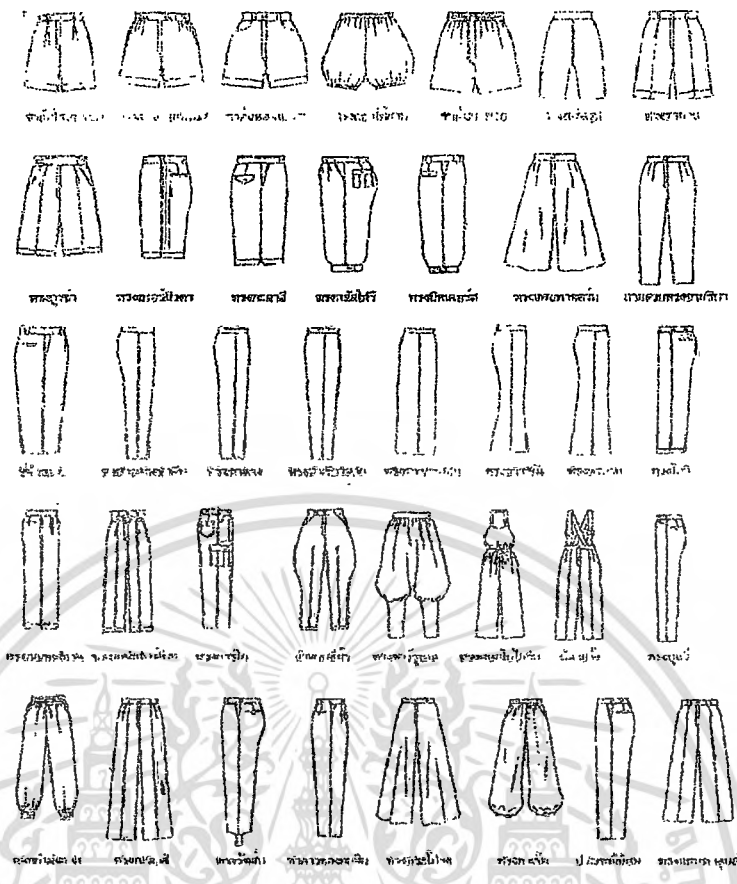
1. กางเกงขาสั้น
2. กางเกงขาคลุมเข่า
3. กางเกงขาสามส่วน
4. กางเกงขายาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

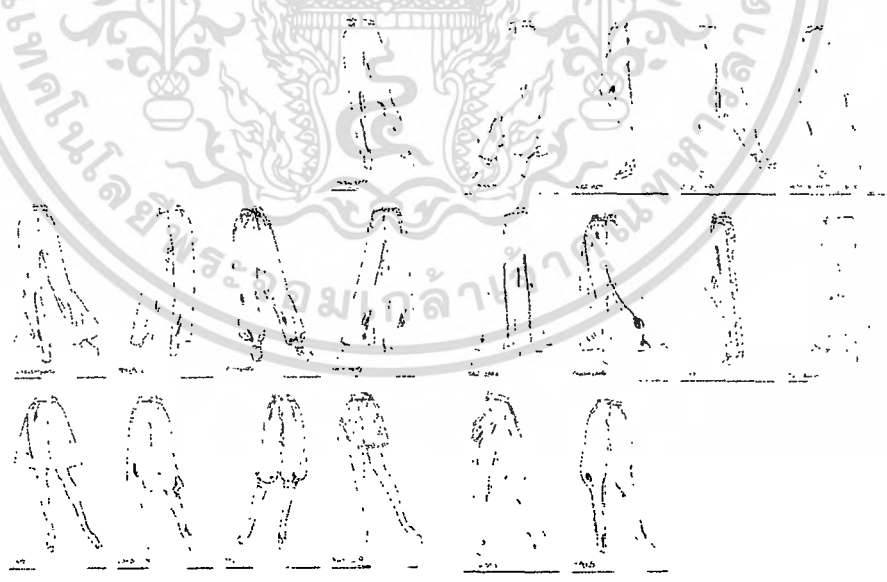

ภาพที่ 50 แสดงรูปแบบกระโปรงชนิดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 51 แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆ

ภาพที่ 52 แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆในมุมมองสามมิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของผ้าคลุมไหล่

ผ้าคลุมไหล่ ใช้สำหรับคลุมไหล่ป้องกันความหนาวเย็น หรือหากต้องการใช้งานเพื่อเป็นเครื่องประดับก็ไว้ปกคลุมเพื่อความสวยงามได้ โดยมากมักใช้ในการแต่งกายสำหรับงานพิธีการ เช่น งานเลี้ยงสังสรรค์ตอนกลางคืน ใช้คลุมไหล่ประกอบด้วยชุดราตรี แต่ปัจจุบันพบว่ามีการนำมาใช้งานในหลายโอกาสมากขึ้น ทั้งในตอนกลางวัน ที่อากาศไม่หนาวเย็น และมีการนำมาใช้ในรูปแบบของแฟชั่นกันมากขึ้น บางคนนำมาประยุกต์ใช้เป็นผ้าพันคอหรือเป็นผ้าโทกศีรษะ

ผ้าคลุมไหล่แบ่งได้ 3 รูปแบบดังนี้

- รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใช้ห่มทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือพาดในลักษณะคล้ายห่มสไบ

ภาพที่ 53 แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าโดยทั่วไป

กว้าง × ยาว	19 × 83 นิ้ว
	21 × 80 นิ้ว
	22 × 82 นิ้ว
	24 × 60 นิ้ว
	24 × 82 นิ้ว
	23 × 83 นิ้ว
	27 × 84 นิ้ว

- รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ใช้สำหรับคลุมทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือพันเป็นสามเหลี่ยม ใช้คลุมไหล่หรือศีรษะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 54 แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

กว้าง × ยาว 21 × 21 นิ้ว

28 × 28 นิ้ว

29 × 29 นิ้ว

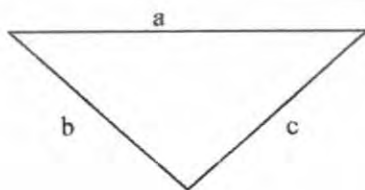
30 × 30 นิ้ว

- รูปสามเหลี่ยม ใช้สำหรับคลุมทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือใช้คลุมศีรษะ

ภาพที่ 55 แสดง ผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม

$a \times b \times c$ คือ 29.5 × 21 × 21

39.5 × 28 × 28

41.0 × 29 × 29

42.5 × 30 × 30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของกระเป๋าย่าม

ย่าม คือ ถุงผ้าที่ใช้ประโยชน์นานัปการ เช่น จะเดินทางก็ใส่เสื้อผ้า เหมาะสำหรับนักเรียน นักศึกษาเอาไว้ใส่เอกสาร ชาวไร่ชาวนาจะไปไร่่นาก็ใส่อาหาร กระติบข้าว เพราะย่ามจะสะดวกในการถือ เราต้องสะพายใส่บ้างจึงนับว่าเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับคนไทยมาช้านาน

ภาพที่ 56 แสดงรูปแบบของย่ามแบบต่างๆ

ย่ามลาหู่ ที่เป็นเทคนิคการ ใช้ผ้าต่อ มักจะใช้ผ้าที่มีสีสันสดใส และในส่วนของสายสะพาย ใช้การทอผ้า เป็นลายทาง มาผสม เพื่อให้มีความแข็งแรงมากขึ้น

กระเป๋าถือหรือย่าม ของชนเผ่า “ลาหู่” (มี-โซ่ว) มีประโยชน์สำหรับใช้สอย ได้อเนกประสงค์ยิ่ง อีกทั้งมีสีสันสดใส และหลากหลายแบบ มักจะเป็นรูปทรงเลขาคณิต หรือภาพเขียน เนื่องด้วยความสะดวกสบายประกอบกับมีคุณภาพดีดังนั้น กลุ่มชนเผ่าอื่นๆ จึงมักเลือกกระเป๋าของ “ลาหู่” มาใช้มากกว่ากระเป๋าสะพายของตนเอง

ภาพที่ 57 แสดงรูปแบบย่ามของชนเผ่าลาหู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดสัดส่วนของผู้บริโภค

ตามมาตรฐานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป ขนาดสัดส่วนต่างๆมีกำหนดไว้แล้วดังนี้

	S	S	M	M	L	L	XL
ขนาด (size)	8	10	12	14	16	18	20
รอบอก	33	34	35	36 ½	38	39 ½	41 ½
รอบเอว	24 ½	25 ½	26 ½	28	29 ½	31	33
สะโพก	34 ½	35 ½	36 ½	38	39 ½	41	43
B.W.L.	15 ¾	16	16 ¼	16 ½	16 ¾	17	17 ¾
F.W.L.	14	14 ¾	14 ½	14 ¾	15	15 ¼	15 ½
GRADE	1	1	1 ½	1 ½	1 ½	2	-

ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

- B.W.L : Back Waist Length(ความยาวเอวด้านหลัง)
- F.W.L : Front Waist Length (ความยาวเอวด้านหน้า)

หน่วย(ซ.ม.) / ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบอก	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39	-	40	-

ตาราง 3 แสดงขนาดเสื้อสตรี

หน่วย(ซ.ม.) / ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5

ตาราง 4 แสดงขนาดกระโปรงสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	ขนาด 36 (S)	ขนาด 38 (M)	ขนาด 40 (L)	ขนาด 42 (XL)
ยาวหน้า	35	35.5	36	37
ยาวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86-90	92	94
แขนยาว	13, 45, 67	13, 45, 70	14, 46.5, 72	14, 47, 73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

ตาราง 5 แสดงขนาด ตัดถั่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปหน่วยเป็นเซนติเมตร
ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย . จารุวรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคินส์โตร์, 2543.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การจับคู่สีเสื้อผ้า

การจับคู่สีเสื้อผ้า หมายถึง การเลือกใช้สีจากวัสดุประกอบตกแต่ง ตั้งแต่ 2 ขึ้นขึ้นไป โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อให้เกิดความสวยและสง่างามเหมาะสมกับบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ การแต่งกายโดยทั่วไปมี 2 ชั้นหลักๆคือ เสื้อและกางเกงหรือกระโปรง ถ้า 2 ชั้นหลักสีเดียวกัน เราสามารถตกแต่งชั้นเล็กชั้นน้อยด้วยสีที่เข้ากันได้

2. การเลือกใช้สีและลายผ้าให้เหมาะกับเพศ วัย รูปร่างและสีผิว

เพศ

เพศหญิง โดยปกติจะมีโอกาสเลือกใช้สีและลวดลายได้มากกว่าเพศชาย เช่นสีที่อ่อนสดใส ไปจนถึงสีที่เข้มสด สำหรับลวดลายก็ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นแบบลวดลายไหน

เพศชาย โดยปกติควรใช้สีอ่อนที่มีลวดลายเพียงนิดหน่อย หรือ ใช้สีเข้มหม่นพอดควรหรือสีที่ดูเป็นกลาง สำหรับลายก็ควรเป็นลายเส้นธรรมดาที่ดูเรียบง่าย กลมกลืน ไปกับพื้นสีหรือจะเป็นลายเส้น ลายจุดเล็กๆ สีที่ดูหนัก ตัดกับพื้นสีอ่อนแต่ไม่ฉูดฉาดหรือสะดุดตาเกินไป

วัย

วัยรุ่น เป็นวัยที่เริ่มมีความคิดอ่านแบบผู้ใหญ่ เริ่มมีความคิดอิสระ ไม่ชอบกฎเกณฑ์บังคับ มีอารมณ์อ่อนไหว เบื่อง่ายชอบเบื่อผืน ชอบเลียนแบบแฟชั่น จะสังเกตได้ง่ายว่า แฟชั่นของวัยรุ่นมักจะเปลี่ยนแปลงง่ายและรวดเร็ว มักมีการใช้สีตัดและลวดลายแปลกๆสะดุดตา โครงสีของวัยรุ่นที่เหมาะสม โดยทั่วไปแล้วควรจะเป็นสีสดใสคล้ายคลึงสีธรรมชาติ เช่น สีของดอกไม้ ลวดลายก็ควรเป็นลายที่โดดเด่น ไม่ควรเป็นลายที่ซ้ำๆกันเพราะจะทำให้ดูราบเรียบจนเกินไป

วัยหนุ่มสาว เป็นวัยที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อนอยู่กึ่งกลางระหว่างวัยรุ่นกับวัยผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมีอารมณ์เกี่ยวกับการใช้สีเป็นไปอย่างกว้างขวาง มีโอกาสที่จะเลือกใช้ลวดลายและสีตัด ได้โดยไม่มีหลักเกณฑ์มากนัก ตัวอย่างเช่น สามารถที่จะใช้สีของวัยรุ่น ในลักษณะสดใส ตลอดจนถึงสีเข้มสด ไปจนถึงสีที่ถูกลดค่าให้เป็นกลางประเภทสีมัวๆได้ แต่ต้องระวังหากใช้ในค่าที่น้ำหนักมากเกินไปจะทำให้ดูเคร่งขรึมหรือไม่เข้ากับลักษณะของวัย ลวดลายไม่จำกัดว่าจะเป็นลวดลายอะไร แต่ควรหลีกเลี่ยงลายเด็กๆ

หลักการเลือกใช้สีในการออกแบบเสื้อ

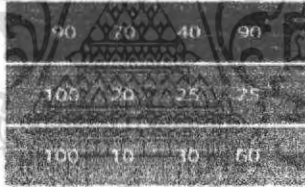
ในการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การเลือกใช้สีเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่สำคัญ เนื่องจากสีทำให้สะดุดตาและเป็นที่น่าสนใจต่อผู้พบเห็น สีจะเป็นสิ่งแรกที่ผู้คนจะมองเห็นและจดจำได้ โดยหลักการนำมาใช้ในเสื้อผ้ามิดังนี้

1. การใช้สีคู่ประกอบ หรือสีคู่ตรงข้าม เช่น สีเขียวกับสีแดง สีนํ้าเงินกับสีส้ม และสีม่วงกับสีเหลือง มาใช้ในการออกแบบเสื้อ ต้องเข้าใจว่าสีเหล่านี้ตัดกันอย่างรุนแรง สามารถทำให้ประสาทสัมผัสเกิดการตื่นตัวอย่างฉับพลัน แต่ในขณะเดียวกันก็ช่วยให้ผู้มีชีวิตชีวา หากเลือกใช้สีไม่ถูกวิธี อาจลดคุณค่าของความสวยงามของเสื้อผ้าทั้งหมดได้
2. การใช้สีข้างเคียง เช่น สีเขียว สีเขียวนํ้าเงินและสีนํ้าเงิน ถ้านํ้าสีข้างเคียงมาใช้ในเสื้อผ้าชุดเดียวกันจะทำให้เกิดความรู้สึกกลมกลืนและนุ่มนวล
3. การใช้สี 3 สี หมายถึงการเลือกใช้สีที่อยู่ในกรอบสามเหลี่ยมของวงจรสี เช่น สีส้ม สีม่วงและสีเขียว มาใช้ร่วมกัน ในความรู้สึกที่มองดูครั้งแรกอาจมีความรู้สึกที่ไม่เข้ากัน แต่ในความเป็นจริงสีทั้งสามสามารถเข้ากันได้ด้วยดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเลือกใช้สีในสัดส่วนที่เหมาะสมในการออกแบบ
4. การใช้สีเอกรงค์ (Monochrome Color) คือการใช้สีแท้สีเขียวในการออกแบบเสื้อ ซึ่งวิธีนี้สามารถทำให้น่าสนใจได้ โดยการทำให้สีเหล่านั้นมีความเข้มของสีที่หลากหลายออกไป เช่น สีนํ้าเงิน ก็ใช้สีนํ้าเงินเข้ม สีนํ้าเงินและสีนํ้าเงินอ่อนมาใช้ในการออกแบบ สีเอกรงค์จะสามารถดึงดูดความสนใจได้ดีหากรู้จักคัดแปลงและเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม

ภาพที่ 58 แสดงวงจรสี

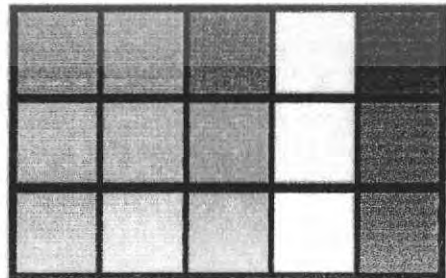
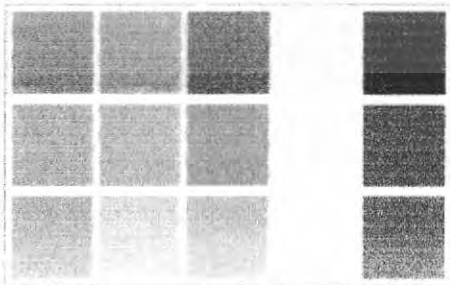
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

C M Y K

Exotic Color

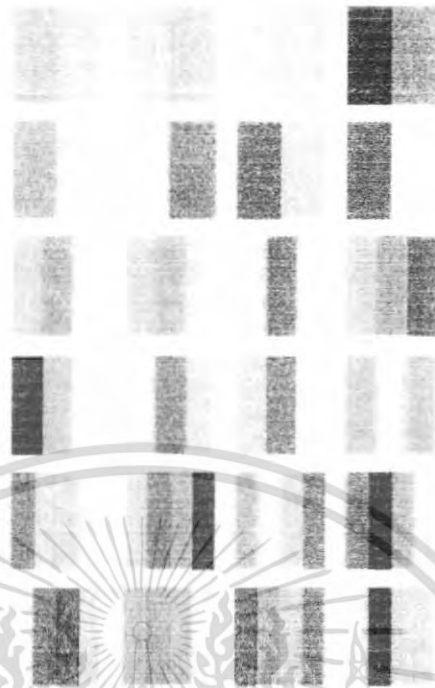
- ลักษณะ ชูคติแห่งความเข้าชวนใจ จากความเข้มและสดของสีบานเย็นและม่วง ที่ค่อนข้างจะแปลกตา สร้างความตื่นตาตื่นใจ ได้เป็นอย่างดี
- ความรู้สึก ร้อนแรง ชั่วชวน รุนแรง จับใจ ประหลาดใจ
- สื่อถึง ความปรารถนา ความมีระดับ ประทับใจ ความกล้าหาญ

ภาพที่ 59 แสดงโทนสี Exotic บนพื้นสีเข้มและอ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

EXOTIC Color Combination

ภาพที่ 60 แสดงการจับคู่สี ใน โทนสี EXOTIC

ภาพที่ 61 แสดงรูปแบบ Fashion ในแนวทาง Exotic color

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

ฝ้าย (cotton)

ใยฝ้ายเป็นใยจากเมล็ดของต้นฝ้าย ต้นฝ้ายชอบอากาศร้อนชื้น มีหลายพันธุ์ มีขนาดความกว้างเท่าๆกัน หรือใกล้เคียงกัน คือกว้างประมาณ 10-20 ไมครอน ส่วนความยาวขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น สายพันธุ์ ดินฟ้าอากาศและการเจริญเติบโต คุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย

ความมัน	ใยฝ้ายโดยทั่วไปมีความมันน้อย ต้องเพิ่มความมันด้วยการตกแต่ง เช่น ฝ้ายฝ้ายเมอร์เซอไรซ์
ความเหนียว	ใยฝ้ายมีความเหนียวปานกลางคือประมาณ 3.0-5.0 กรัมต่อเซนติเมตรความเหนียวจะเพิ่มขึ้นเมื่อเปียก ความเหนียวเมื่อเส้นใยเปียกจะมากกว่าเมื่อแห้งประมาณ 25-40%
ความยืดหยุ่น	ใยฝ้ายจะยืดหยุ่นต่ำคือประมาณ 3-7% บางครั้งอาจถึง 10% ก่อนถึงจุดขาดการหดตัวกลับที่เดิม หากยืดออกเพียง 2% จะหดกลับที่เดิมได้ 74% และถ้ายืดออก 5% จะหดกลับที่เดิมได้เพียง 50%
ความคืนตัว	ใยฝ้ายและผ้าฝ้ายคืนตัวได้ดีและยังง่ายมาก
การดูดความชื้น	ฝ้ายดูดความชื้นได้ปานกลาง แต่ถ้าผ่านการชุบมันจะดูดความชื้นได้ดีขึ้น
การทนแสงแดด	ถ้าอุณหภูมิและความชื้นสูงขึ้น ความเสื่อมจะมีมากขึ้น ฝ้ายดิบทนแดดได้ดีกว่า และฝ้ายย้อมสีบางชนิดทำให้ทนแดดได้ดีกว่า
การทนสารเคมี	ใยฝ้ายทนด่างได้ดีในกระบวนการผลิต เช่น การฟอกขาว การชุบมัน ซึ่งการซักฟอกทุกชนิด มักมีส่วนผสมของด่าง

ตารางที่ 6 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยฝ้าย

ประโยชน์ใช้สอยของฝ้าย

ผ้าฝ้ายใช้ประโยชน์ได้กว้างขวาง ราคาไม่แพง สามารถใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มได้ทุกชนิด นอกจากนี้ยังเป็นผ้าที่ใช้ภายในบ้านตกแต่งบ้านและใช้ในการอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากฝ้ายมีคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น สวมใส่สบาย ไม่ร้อน ซักได้ง่าย ดูดซึมน้ำและความชื้นได้ดี ย้อมสีได้ง่าย สีไม่ตกถ้าใช้ย้อมถูกวิธี ผ้าฝ้ายทนต่อความร้อนและระบายความร้อนได้ดี ความน่าใช้และสวมใส่สบายเป็นคุณสมบัติเด่นของผ้าฝ้าย

โพลีเอสเตอร์ (polyester fiber)

ใยโพลีเอสเตอร์เป็นผลผลิตระหว่างปฏิกิริยาของไดไฮดรอกซีแอลกอฮอล์และกรดไดคาร์บอกซิลิก ปั่นเป็นเส้นด้ายด้วยวิธีปั่นหลอม โพลีเอสเตอร์ได้รับความนิยมน้อยกว่าใยสังเคราะห์ชนิดอื่นๆ

คุณสมบัติของเส้นใยโพลีเอสเตอร์

ข้อดี	ข้อเสีย	คุณสมบัติอื่นๆ
- ยืดหยุ่นได้ดีและไม่ยับง่าย	- ย้อมสีติดยาก	- ดูดซับความชื้นได้ดี
- คงรูปได้ดี	- ไวต่อความร้อน	- ชักน้ำหรือซักแห้ง ได้ขึ้นกับการย้อม ตกแต่ง และแบบของเสื้อผ้า
- ซักง่าย แห้งเร็ว	- เกิดไฟฟ้าสถิต	- เมื่อโดนไฟจะไหม้ หลหนไฟและไฟจะดับเอง
- ซักแล้วไม่ต้องรีด	- เมื่อเปื้อนน้ำมันหรือสารไขมันจะติดแน่น ซักออกยาก	- ทนต่อแสงแดดหลังกระจกได้ดี
- ด้านทานการขัดสีได้ดี	- ผ้าที่ทอจากเส้นใยชนิดสั้นจะปรากฏเม็ดหรือขุยบนผิวผ้า	- เครอนสีขาวฟอกขาวได้ด้วยสารฟอกขาวประเภทคลอรีน
- มีความเหนียว	- ผ้าที่ทอจากใยชนิดยาว ใยอาจลั่นหลุดออกมาได้ง่าย	
- อัดกลีบหรือจับจีบถาวรได้		
- ผสมกับเส้นใยชนิดอื่น เพิ่มคุณสมบัติทนยับ		

ตารางที่ 7 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยโพลีเอสเตอร์

ประโยชน์ใช้สอยของโพลีเอสเตอร์

ได้รับความนิยมอย่างมากและรวดเร็ว ปริมาณการนำไปใช้เป็นอันดับสองรองจากฝ้าย เพราะคุณสมบัติที่หลายประการ เช่น ทนยับ คงตัว คืนรูปได้ดีและดูแลรักษาง่าย ซักแล้วสวมได้เลขหรือรีดเพียงเล็กน้อย นอกนั้นยังมีลักษณะคล้ายใยธรรมชาติ สามารถนำไปผสมกับใยชนิดอื่นได้ดีมาก โดยเฉพาะผสมกับฝ้าย ซึ่งฝ้ายจำนวนมากในท้องตลาดเป็นฝ้ายโพลีเอสเตอร์หรือใยผสมโพลีเอสเตอร์ ซึ่งการนำไปผสมกับใยอื่นช่วยให้ฝ้ายนั้นมีคุณสมบัติดีขึ้นหลายประการ เช่น เหนียว ทนทาน ทนยับ คงรูป ดูแลรักษาง่าย ซึ่งการผสมนี้นอกจากทำให้ฝ้ายน่าใช้แล้ว ยังทำให้ฝ้ายมีเนื้อและผิวสัมผัสแปลกใหม่ขึ้นมากมาย

ไนลอน (Nylon)

ใยไนลอนเป็นโพลีเอไมด์ (nylon polyamide fibers) จัดเป็นใยสังเคราะห์จากสารเคมีชนิดแรก ผลิตด้วยกระบวนการทางเคมีโดยการรวมตัวของ เบนซีน ฟีนอล ไฮโดรเจน แอมโมเนีย โซดาไฟ และพวกต่างต่างๆ เช่น เฮกซามีนทิลิน ไดอะมิน และกรดอะดิปิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณสมบัติของเส้นใยไนลอน

ความเหนียว	มีความเหนียวมากคือประมาณ 4.6-5.8 กรัมต่อเดนเชอร์ เมื่อเปียกความเหนียวจะคงเดิมหรืออาจลดลงเล็กน้อย
ความยืดหยุ่น	ยืดหยุ่น ได้ดี ยืด ได้ดีดีมาก และคงรูปได้ดีเยี่ยม
ความคืนตัว	คืนตัว ได้ดีและไม่ซับซ้อน
การดูดซึมน้ำและความชื้น	เมื่อเทียบกับใยธรรมชาติจะดูดซึมความชื้นได้ต่ำกว่า เพราะดูดความชื้นได้น้อยจึงทำให้แห้งเร็วเมื่อซัก แต่เกิดไฟฟ้าสถิตได้ง่าย ทำให้สวมใส่ไม่สบาย
ความคงรูป	เนื่องจากไวต่อความร้อน จึงสามารถใช้ความร้อนจับจีบถาวรได้ และคงรูปได้นาน ไม่ยับ
ความทนแสงแดด	ไนลอน ไม่ต้านทานแดดจัดๆ ที่ส่องโดนเนื้อผ้าโดยตรงเป็นเวลานานๆ แดดทำให้ไนลอนเสื่อมคุณภาพ ไนลอนสีสดต้านทานแดดได้ดีกว่าสีเข้มและทึบ การย้อมพิเศษช่วยให้ทนแดดดีขึ้น
ความทนทานของเนื้อผ้าและเส้นใย	แมลงและมอด ไม่กินเนื้อผ้า แต่ถ้าพับเก็บทิ้งนานๆ แมลงและมอดอาจกัดผ้าได้ ผ้าที่ตกแต่งด้วยแป้งอาจขึ้นราได้แต่ไม่ทำลายถึงเนื้อผ้า ไนลอนไม่ทำให้เกิดแบคทีเรียและเชื้อราขึ้นมาเองในเนื้อผ้า

ตารางที่ 8 แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยไนลอน

ประโยชน์ใช้สอยของไนลอน

มีประโยชน์มาก ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวาง จัดเป็นเส้นใยที่ได้รับความนิยมมากที่สุด รองลงมาเป็นผ้าตัดชุดชั้นใน ถุงเท้า ชุดกีฬา ชุดนอน และใช้งานในอุตสาหกรรม คือ ด้าย เชือก เต็นท์ และยางรถยนต์ สำหรับผ้าตัดเสื้อชั้นนอกนิยมผสมกับใยชนิดอื่น เพื่อเพิ่มคุณสมบัติอัน ได้แก่ ความเหนียว คงรูป ยืดหยุ่น ทนต่อการเสียดสี ให้กับผ้าผสมนั้นๆ

ไนลอนซักง่ายและแห้งเร็ว ซักและอบแห้งด้วยเครื่องได้ ใช้ความร้อนได้ทุกระดับ อย่างไรก็ตามการใช้ความร้อนต่ำจะทำให้ผ้ายับน้อย รีดง่ายขึ้น บางกรณีไม่จำเป็นต้องรีด

เทคนิคการข้อมสีและข้อมสมัยใหม่ทำให้น้ำใช้ขังขึ้น การเกิดเม็ดหรือขุบนผิวผ้า (pilling) เป็นปัญหาสำคัญของไนลอน ซึ่งเป็นมากกับไนลอนที่ทอจากใยชนิดสั้น

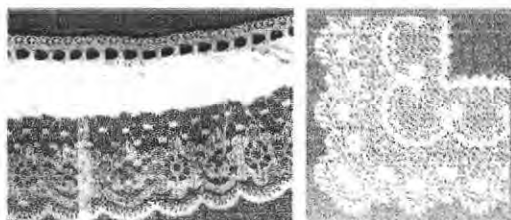
เนื่องจากไนลอนดูดซึมความชื้นต่ำ จึงต้องปรับปรุงโครงสร้างการทอมีช่องให้ลมผ่านได้ เพื่อสวมใส่สบาย เช่น การผลิตผ้าด้วยการถักนิต หรือตกแต่งให้พื้นผิวผ้าดูดซึมความชื้นได้ดีด้วยการพันสารอินทรีย์กับด้ายไนลอนก่อนนำไปทอเป็นผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุปิดหรือเกาะเกี่ยว

เป็นวัสดุที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ในแง่ของการใช้งาน เพื่อความสะดวกในการสวมใส่ ถอดทำความสะดวก
เป็นต้น วัสดุปิดหรือเกาะเกี่ยวที่สำคัญๆ ได้แก่

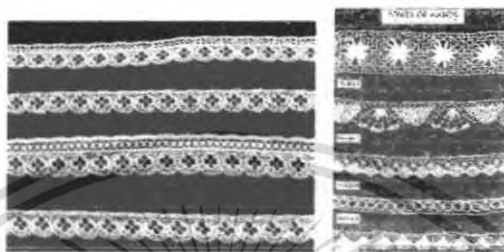
- 1) ซิป ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิด-ปิด โดยการเขี่ยซิปติดกับผ้าให้แนวของรอยต่อตรงกัน
วัสดุที่ใช้ทำซิปมีทั้ง โลหะและ ไนลอน ซิปเหมาะกับส่วนที่ต้องมีการเปิด-ปิดบ่อยๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ
ได้แก่
 - 1.1 ชนิดปิดท้าย (Closed-end fastener) มีเฉพาะตัวกั้นด้านหลัง หรือมีทั้งตัวกั้นด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบ
ผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อแยกซิปจนสุด
 - 1.2 ชนิดเปิดท้าย (Opened-end fastener) เป็นซิปที่มีเดือยและตัวสวมที่ปลายแถบผ้าทั้งสองด้าน เพื่อให้สามารถถอด
แยกเป็นอิสระได้เมื่อรูดซิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดซิปปิด
- 2) กระจุม มีหลายชนิดทั้งที่ติดประดับและใช้งานจริง กระจุมทำจากวัสดุหลายชนิด เช่น พลาสติก วัสดุธรรมชาติ และ
กระจุมปั่นที่ใช้ผ้ามาขึ้นรูป ขนาดของกระจุมจะแตกต่างกันไปตามการใช้งาน เช่น กระจุมติดเสื้อเด็กเล็กต้องใช้กระจุม
เม็ดใหญ่ เป็นต้น การที่กระจุมจะประกบผ้าเข้าด้วยกัน จะต้องประกบด้วยรังคัม ซึ่งรังคัมมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับ
ความต้องการใช้สอยหรือประเภทของกระจุม เช่น รังคัมแบบปัก แบบเจาะ รังคัมแบบห่วง รังคัมที่ใช้กับกระจุมจีน
 เป็นต้น
- 3) ผ้าก๊วยซอบ
ผ้าก๊วยซอบมีหน้าที่ในการปิดร่องรอยในการเขี่ย หรือร่องรอยที่ต้องการปิดซ่อนให้เกิดความเรียบร้อยสวยงาม วัสดุ
ที่นำมาทำก๊วย สามารถแบ่งได้ 2 ชนิด คือ
 - 3.1 ผ้าก๊วยซอบสำเร็จรูป มี 2 ชนิด คือ ผ้าฝ้ายและผ้าไนลอน
 - 3.2 ผ้าก๊วยซอบที่ทำขึ้นเป็นกรณีพิเศษ เช่น อาจจะใช้ผ้าตัวเดียวทำก๊วยเลยเพราะไม่ต้องการให้ก๊วยกับตัวเสื้อต่างกันมากนัก
หรือต้องการลวดลายผ้าอื่นๆ
- 4) Cord and Ties คือการใช้เชือกหรือ ใ้ โกมาผูกในการปิด หรือประกบผ้า
วัสดุตกแต่ง
วัสดุตกแต่งเสื้อประเภทผ้าและสิ่งทอ
 - 1) จีบระบาย (Ruffles) จีบระบายที่นำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้ามีหลายลักษณะ เช่น ระบายที่ตัดจากผ้าเฉลิขง ระบาย
ที่ตัดจากผ้าตรง ระบายที่ตัดตามรูปแบบการขยายของชิ้นส่วนของแบบตัด และระบายสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าอัดพลีท
หรือผ้าลูกไม้ เป็นต้น

ภาพที่ 62 วัสดุตกแต่งประเภทจีบระบายจากผ้าลูกไม้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ลูกไม้และผ้าปัก (Lace and Embroidery) โดยทั่วไป ลูกไม้ที่เพื่อการตกแต่งเสื้อผ้ามักจะทำด้วยมือ โดยวิธีการถัก การทอ หรือการทำให้เกิดลวดลายที่สวยงามบนพื้นของผ้าโปร่ง ซึ่งจะทำให้ความรู้สึกหรูหรา แต่ในปัจจุบันลูกไม้ตกแต่ง ที่ผลิตด้วยเครื่องจักรสามารถผลิตได้สวยงามพอกับชนิดที่ทำด้วยมือ อีกทั้งยังมีให้เลือกมากมายหลายแบบหลายสี และจำหน่ายในราคาที่ถูกลงกว่าลูกไม้ที่ทำด้วยมือ เมื่อนำไปใช้ตกแต่งบนเสื้อผ้าก็ยังคงรักษาความรู้สึกหรูหรา ได้เช่นเดิม ลูกไม้ที่นำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้ามีหลายชนิด สำหรับลูกไม้ตกแต่งเสื้อผ้าที่มีเนื้อบางเบาจะเหมาะกับชุดกลางคืนมากกว่า กลางวัน เป็นต้น

ภาพที่ 63 วัสดุตกแต่งประเภทลูกไม้

3) ผ้าเฉลียง (Bias) คือผ้าที่ตัดตามเส้นทแยงมุมของผืนผ้า มีแนวทำมุม 45 องศากับผืนผ้า มีลักษณะเด่นคือสามารถยืด โค้งได้โดยไม่เกิดรอยขยับ ผ้าเฉลียงมีหลายชนิด สามารถนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้าได้หลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างของผ้า เฉลียงที่นิยมนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้า เช่น ใช้เป็นผ้ากั้น ใช้เย็บทาบที่รอยต่อตะเข็บ ใช้เย็บคิ้ว (Bias piping) ใช้เย็บเป็น ใส่ ก่อและนำมาขุดหรือสานบนตัวเสื้อ หรือใช้คลุมเป็นกระดุมจีน ตัดเย็บเป็น โบผูกให้สวยงาม นำมาเย็บติดกับตัวเสื้อ หรือใช้วิธีเย็บปลายด้านหนึ่งติดกับตะเข็บของตัวเสื้อเหลือชายอีกด้านไว้ผูกเมื่อสวมใส่เรียบร้อย แล้ว

ภาพที่ 64 วัสดุตกแต่งประเภทผ้าเฉลียงสำเร็จรูป

4) เกลียวเชือก (Cord) เกลียวเชือกที่นิยมนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้ามี 2 ชนิด ได้แก่ เชือกที่เข้าเกลียวลักษณะเดียวกับ เส้นด้าย (Twisted Cord) และเชือกที่เข้าเกลียวด้วยการผูกปม (Two-colored knotted cord) เกลียวเชือกที่ใช้ตกแต่งเสื้อผ้าส่วนมากทำด้วยไหมหรือเส้นใยที่คล้ายไหม ใช้วิธีถักเป็นเกลียวด้วยเครื่องจักร มีทั้งชนิดสีเดียวและหลายสีสลับกัน และมีหลายขนาดให้เลือกใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 65 วัสดุตกแต่งประเภทเกลียวเชือก

5) ชายครุยและพู่ (Fringes and Tassels) ชายครุยที่ใช้ในการตกแต่งเสื่อมี 2 ชนิด คือชายครุยสำเร็จและชายครุยประดิษฐ์ ซึ่งทำจากเส้นไหม เส้นด้ายฝ้าย เชือกเส้นเล็ก หรือผ้าหนังเทียม นอกจากนี้ยังนิยมใช้วิธีการเกาะเส้นด้ายพุ่งจากผ้าตัวเสื่อและปล่อยให้ด้ายขึ้นเป็นชายครุย ทำบริเวณชายเสื่อ ปลายแขน กระเป๋ และปกเสื่อ

ส่วนพู่เป็นวัสดุตกแต่งเสื่อผ้าอีกชนิดหนึ่งที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน พู่ทำจากเส้นด้ายหรือไหมพรมมามัดรวมกันทำได้หลายชนิดและหลายสี พู่ที่ใช้ตกแต่งเสื่อมี 2 แบบ คือ พู่แบบมัด และพู่แบบวงกลม

ภาพที่ 66 วัสดุตกแต่งประเภทพู่แบบมัด

6) ริคแรค (Rick-Rack or Ric-Rac) มีลักษณะเป็นเทปรูปร่างหัก ผลิตจากเส้นด้ายไหม ฝ้าย และใยสังเคราะห์ ผลิตจำหน่ายเป็นม้วนมีหลายขนาดและหลายสีให้เลือกใช้ นิยมใช้ตกแต่งส่วนขอบ เช่น บริเวณคอเสื่อ ปลายแขนเสื่อ ชายเสื่อและชายกระโปรง เป็นต้น

ภาพที่ 67 วัสดุตกแต่งประเภทริคแรค

7) ริบบิ้น (Ribbon) มีจำหน่ายในรูปแบบของริบบิ้นที่ผลิตจากผ้า ไนลอนสีพื้นและริบบิ้นที่ปักลวดลายต่างๆมีขนาดต่างกันและมีสีสันงดงาม ใช้ตกแต่งบนเสื่อ โดยการเย็บทาบขอบ หรือใช้ทาบปิดรอยตะเข็บ นอกจากนี้ริบบิ้นเส้นเล็กๆยังสามารถใช้ปักลวดลายได้เช่นเดียวกับไหม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 68 วัสดุตกแต่งประเภทริบบิ้น

8) ไหมปัก (Embroidery threads) มีลักษณะเป็น ไจ เป็นหลอด หรือเป็นเข็ม มีขนาดและสีให้เลือกมากมาย ไหมปักที่นิยมนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้า ได้แก่ ไหมปัก ค้ายันและไหมพรม เทคนิคที่ใช้ตกแต่งที่นิยมคือ การปักลวดลายลงบนตัวเสื้อ การทำลายบนเสื้อโดยการเลาะด้ายทอแล้วใช้ไหมถัก และใช้ในการจับสม็อค เป็นต้น

ภาพที่ 69 วัสดุตกแต่งประเภทไหมปัก

9) เป็ชและแถบ (Braid) เป็ชผลิตโดยการทอและการถักนิต ใช้เส้นด้าย 3 เส้นหรือมากกว่า สอดคล้องเหมือนการถักผมเป็ช มีลักษณะกลมหรือแบนคล้ายริบบิ้น มีทั้งขนาดเล็กและใหญ่ ตัวอย่างเช่น เป็ชแผ่นเรียบ(Flat braid) เป็ชกลมเส้นเล็ก(Soutache or Narrow bias braid) แถบเป็ชฟุ้งริบ(Pre-faded braid)

ภาพที่ 70 วัสดุตกแต่งประเภทเป็ชและแถบ

10) ยางยืด (Elastic) ยางยืดเป็นวัสดุตกแต่งอีกประเภทหนึ่งที่นิยมใช้ในเสื้อผ้าอุตสาหกรรม ยางยืดที่นิยมใช้มี 2 แบบ คือ แบบเส้นด้ายเดี่ยว และ แบบเป็นแถบ แบบเส้นด้ายเดี่ยวมีตั้งแต่ขนาดเล็กเท่าเส้นด้าย ใช้ยึบเสื้อที่ต้องการเข้ารูปพอดีตัว เช่นเป็นเก็ล็คหรือตะเข็บก็ได้ แบบเป็นแถบมีขนาดเล็กจนถึงขนาดใหญ่ มีหลากหลายสี หลากลวดลาย สามารถเลือกใช้ได้ตามความต้องการของผู้บริโภค

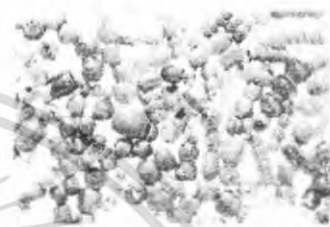
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุตกแต่งประเภทพลาสติกและโลหะ

1) พลาสติก (Plastic) เป็นวัสดุที่มีความยืดหยุ่น เมื่อได้รับความร้อนสูงจะอ่อนตัวจนสามารถขึ้นรูป และหลอมละลายจนเชื่อมประสานกันได้ เมื่อปล่อยให้เย็นจะแข็งเหมือนเดิม มีคุณสมบัติทนต่อน้ำยาล้าง ฟงซึกฟอก กรดและด่าง ใช้ผลิตเป็นชิ้นส่วน และรูปพรรณต่างๆ ได้ วัสดุที่ใช้ประกอบและตกแต่งเสื้อผ้าที่ทำจากพลาสติก ได้แก่ กระดุม เลื่อมและลูกบิด ซึ่งสามารถแบ่งได้หลายชนิด เช่นลูกบิดขนาดเล็ก ลูกบิดสีมุกกลม ลูกบิดสีขุ่นหรือเหลือบ ลูกบิดรูปหยดน้ำค้าง ลูกบิดรูปทรงเพชรเทียม ลูกบิดรูปทรงเมล็ดค ปล้องอ้อย เป็นต้น

ภาพที่ 71 วัสดุตกแต่งประเภทกระดุมพลาสติก

ภาพที่ 72 วัสดุตกแต่งประเภทลูกบิดพลาสติก

2) โลหะ (Metal) วัสดุตกแต่งที่ทำมาจากโลหะส่วนใหญ่ที่นิยมใช้ จะทำมาจากโลหะประเภท เงิน ทองเหลืองและทองแดง อาจมีลักษณะเป็นวัสดุสำเร็จรูป ที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้เป็นวัสดุประกอบตกแต่งเสื้อผ้าโดยเฉพาะ หรือผลิตขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องเกาะเกี่ยว และนำมาคิดแปลงออกแบบเป็นวัสดุประกอบและตกแต่งเสื้อผ้าหลัง ที่นิยมใช้ส่วนใหญ่ผลิตออกมาในรูปแบบของ กระดุม เข็มกลัด ที่มีรูปร่าง สีสัน ให้เลือกมากมาย

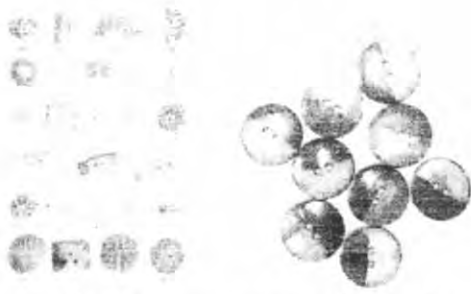

ภาพที่ 73 วัสดุตกแต่งประเภทโลหะ

วัสดุตกแต่งประเภทที่ได้จากพืชและสัตว์

1) ไม้และเมล็ดพืชแห้ง ในการผลิตวัสดุตกแต่งประเภทไม้และเมล็ดพืชแห้ง ต้องผ่านกระบวนการกลา หรือคิดแปลงเพื่อทำให้ ไม้เป็นวัสดุตกแต่งที่สวยงาม นิยมใช้รูปแบบของลูกบิด กระดุมดอกไม้ รูปกระดุมสัตว์ หรือลักษณะอื่นๆ ตามสมัยนิยม แล้วนำมาข้อมสีให้สวยงาม ส่วนเมล็ดพืชที่นิยมนำมาตกแต่งเสื้อผ้า เช่น เมล็ดถั่ว เมล็ดผลไม้ต่าง ๆ นำมาเจาะรู แล้วปักลงบนเสื้อผ้า ในปัจจุบันนักออกแบบต่างหันมานิยมใช้วัสดุตกแต่งที่มีความแปลกใหม่และเป็นธรรมชาติกันมากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

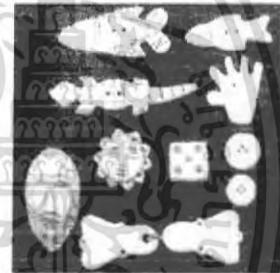

ภาพที่ 74 วัสดุตกแต่งประเภทที่ทำจากไม้

2) เปลือกหอย เขาและกระดูกสัตว์ (Shell Horn and Bone) วัสดุประกอบและตกแต่งเสื้อผ้าประเภทเปลือกหอย นิยมใช้เปลือกหอยจริงที่มีขนาดเล็ก สามารถใช้เปลือกหอยได้ทุกประเภท ในกรณีที่เป็เปลือกหอยขนาดใหญ่ จะนิยมนำไปผ่านกระบวนการกลา หรือดัดแปลงให้มีรูปร่างและลักษณะเป็นไปตามที่ต้องการ และนำมาใช้ในรูปของกระดุมและดอกไม้ ใช้ติดตกแต่งเสื้อผ้า สำหรับวัสดุที่ทำจากเขาและกระดูกสัตว์ ต้องผ่านกระบวนการกลาเพื่อดัดแปลงเป็นวัสดุตกแต่งเช่นเดียวกับวัสดุไม้ ส่วนใหญ่ใช้ตกแต่งในรูปแบบของกระดุมรูปทรงต่างๆ

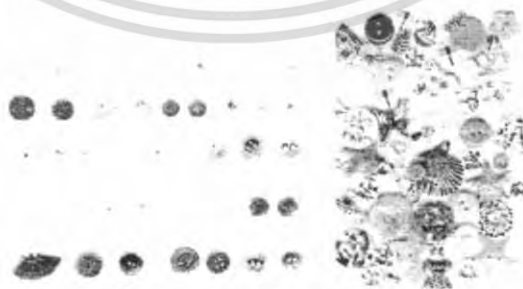
ภาพที่ 75 วัสดุตกแต่งประเภทเปลือกหอย

ภาพที่ 76 วัสดุตกแต่งประเภทกระดูกสัตว์

วัสดุตกแต่งประเภทเซรามิก

วัสดุประกอบตกแต่งเสื้อผ้าประเภทเซรามิก นิยมนำมาใช้ในรูปของกระดุมและลูกปัด ซึ่งผลิตขึ้นมาโดยการอัด การพิมพ์และการปั้น ทำให้มีรูปร่างต่างๆกัน แล้วจึงนำไปย้อมสีให้สวยงาม ซึ่งมีทั้งที่ย้อมเป็นสีพื้น และย้อมเป็นลวดลายต่างๆให้เลือกใช้

ภาพที่ 77 วัสดุตกแต่งประเภทเซรามิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.9 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในกรผลิต

หลักเบื้องต้นในการออกแบบลายผ้า

ลักษณะของลายพิมพ์ผ้า ลักษณะของลวดลายผ้า ที่ออกแบบมาเพื่อใช้ในการพิมพ์

ลวดลายตกแต่ง (Decorative Motif) ลวดลายที่นำมาใช้ในการตกแต่งผ้าให้เกิดรูปแบบแปลกๆ ของผ้า เท่าที่นักออกแบบได้นำมาใช้ในการออกแบบนั้นสามารถจัดแบ่งลวดลายออกได้ 5 หมู่ ประกอบด้วย

1) ลายดอกไม้ (Floral) หมายถึงการนำเอาส่วนประกอบต่างๆ มาใช้ในการออกแบบ เช่น ใบ ผล รากและอื่นๆ

2) ลายสัตว์ (Animal) ได้แก่ ลวดลายที่มีที่มาจากเอจากรูปลักษณะ โครงร่างของสัตว์ มาใช้ในการออกแบบ ลวดลายสัตว์นั้นมีข้อจำกัดว่า จะต้องเป็นชนิดของสัตว์ที่ทำให้พบเห็นเกิดความรับรู้ในด้านดี เช่น นก ผีเสื้อ ปลา ฯลฯ

3) ลายเรขาคณิต (Geometric) ได้แก่ ลายที่นำเอารูปทรงในหลักเลขาคณิตทั้งหมด เช่น เส้น รูปทรงกลม หรือสี่เหลี่ยม มาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายต่างๆ ขึ้น

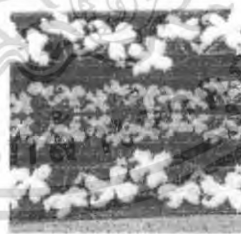
4) ลายแบบนามธรรม (Abstract) เป็นลวดลายที่เกิดจากการตัดทอนรูปทรงต่างๆ แล้วนำรูปทรงใหม่นั้นมาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายขึ้น ลวดลายแบบนี้บางครั้ง อาจชักจูงให้เกิดแนวความคิดต่างๆ กันได้

5) ลายของภาพจริง (Real life) เป็นลวดลายของภาพที่วิทัศน์ สัตว์ต่างๆ เช่น ภาพภูเขา ทะเล เป็นต้น

ระบบการจัดวางลวดลายผ้า

สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) ระบบเนื้อที่จำกัด หมายถึงการจัดองค์ประกอบของลายพิมพ์เนื้อที่ของลวดลายน้อยกว่าเนื้อที่ของผืนผ้า อาจเรียก ลายเฉพาะแห่ง (Spot design) ในที่นี้หมายถึงลายเฉพาะบริเวณริมหรือเชิงผ้า ลงที่อยู่ในวงรอบจำกัดด้วย

ภาพที่ 78 แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม

2) ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด หมายถึง การจัดองค์ประกอบของลายให้กระจายเต็มผืนผ้า (All-Over design) โดยที่เนื้อที่ของลวดลายจะมีมากกว่าเนื้อที่ของพื้นที่ผ้าส่วนที่ไม่มีลาย ลักษณะของลวดลายอาจเป็นหน่วยเดียว ลายเดี่ยว หรือรวมกันเป็นหมวดหมู่ หรือเป็นเส้นยาวต่อเนื่องกัน เช่น ลายทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 79 แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

การวางลวดลายผ้าลงบนผลิตภัณฑ์ หมายถึง การนำผ้าลวดลายต่างๆมาตกแต่งตัวผลิตภัณฑ์เพื่อให้เกิดความสวยงาม หรือเพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีลักษณะเป็นชุดเดียวกัน หรือเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากจำเจ โดยทั่วไปจะมีการวางลายลงบนผลิตภัณฑ์ ดังนี้

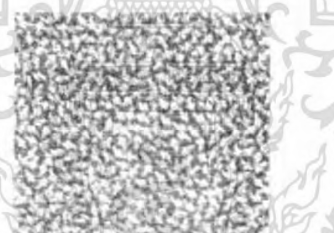
- การใช้ลวดลายที่เหมือนกันแต่ต่างสีกัน โดยให้มีพื้นที่ของสีใดสีหนึ่งที่ต้องการเน้น ให้มากกว่าอีกสีหนึ่ง
- การใช้ลวดลายใหญ่ แต่รายละเอียดน้อยกว่าลวดลายเล็กๆที่ละเอียดมาก
- การใช้ผ้าสีพื้นกับผ้าที่มีลวดลาย

ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์

ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ ไม่มีข้อจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ในความรู้สึก การมองเห็น โดยสามารถแยกได้ดังนี้

ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

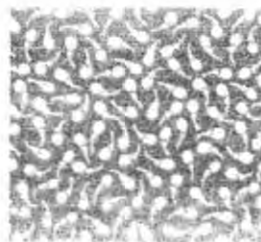
เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก มีส่วนละเอียดมากสามารถใช้งาน ได้มาก ครอบคลุมเกือบทุกประเภท แต่ลวดลายไม่เด่นชัด ลวดลายขนาดจิ๋วนี้ในด้านการพิมพ์ยุ่งยาก เพราะทำให้แม่พิมพ์อุดตัน ได้ง่าย

ภาพที่ 80 แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว

ลายขนาดเล็ก (Small)

ลายโตกว่าลายขนาดจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มากใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ ผ้าพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีในท้องตลาดเป็นลายขนาดเล็กสามารถนำไปใช้งานได้กว้างขวาง

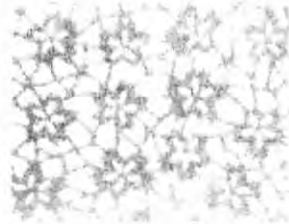

ภาพที่ 81 แสดงลวดลายขนาดเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายขนาดกลาง (Medium)

เป็นลายที่มีขนาดลายนี้นิ่งกว่าลายขนาดเล็กนี้ หรือเท่ากัน แต่มีตำแหน่งการวางห่างกว่ากัน มีช่องว่างมากกว่า เป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควร แต่การใช้งานไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็กเพราะต้องคำนึงถึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 82 แสดงลวดลายขนาดกลาง

ลายขนาดใหญ่ (Large)

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายขนาดกลางขึ้นไป ส่วนมากออกแบบเพื่อใช้ในงานเฉพาะอย่าง เป็นต้น ผ้าคลุมเตียง ผ้าม่าน

ภาพที่ 83 แสดงลวดลายขนาดใหญ่

ถ้าลวดลายเป็นแบบ Free Form แล้วจะเทียบขนาดตามความรู้สึกในการมองไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว แต่ถ้าเป็นลายในแบบ Geometric Form อาจจะ ใช้วงกลมแทนขนาดของลวดลายในขนาดต่างๆ ได้ดังนี้

1. ลายขนาดเล็ก (Tiny)
2. ลายขนาดเล็กลง (Small)
3. ลายขนาดกลาง (Medium)
4. ลายขนาดใหญ่ (Large)

1 2 3 4

ภาพที่ 84 แสดงลวดลายขนาดต่างๆกัน เปรียบเทียบกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบลวดลาย

การออกแบบต่างๆมีพื้นฐานเบื้องต้นมาจากรูปทรงทางเรขาคณิต เนื่องจากเป็นรูปทรงที่ตัดทอนแล้ว และสามารถนำมาเรียงให้กลายเป็นลวดลายใหม่ๆ ได้หลากหลาย

1. จุด (Point) มีขนาดเล็ก ไม่มีพื้นที่ แต่เมื่อนำมาออกแบบ อาจเพิ่มขนาด ให้ใหญ่ขึ้น ได้มองเห็นเนื้อที่ชัดเจน และสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างต่างได้มากมาย

2. เส้น (Line) มีทั้งเส้นตรงตามแนวตั้ง หรือแนวนอน หรือแนวเฉียง หรือเส้นโค้ง หากนำเส้นเหล่านี้มา ประกอบกัน หรือตัดกัน จะได้รูปร่างของเส้นที่แตกต่างจากเดิม เช่น ลายเส้นคลื่น ลายเส้นซิกแซก ลายเส้นกันหอย เป็นต้น ซึ่งลายเส้นเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันไปกล่าวคือ เส้นโค้งสร้างความรู้สึกนุ่มนวล สุภาพ ต่างกับเส้นตรง หรือเส้นเฉียงที่ให้ความรู้สึกรุนแรง

3. วงกลม (Circle) รวมไปถึงเส้นรัศมี เส้นคอร์ด เส้นอาร์ค เส้นสัมผัสรูปวงรี (Ellipse) เส้นขดเกลียว (Spiral) ก็ถูกจัดอยู่ในกลุ่มเรขาคณิตเช่นกัน

4. มุม (Angle) เป็นรูปที่เกิดจากเส้นตรง 2 เส้น ลากมาพบกันที่ปลายเส้นตรงอีกเส้น เกิดเป็นมุม 3 แบบ คือ มุมฉาก มุมแหลม มุมป้าน

5. รูปเหลี่ยม เช่น รูปสามเหลี่ยม รูปสี่เหลี่ยม รูปห้าเหลี่ยม ฯลฯ

6. รูปเส้นโค้ง เช่น ลายกนก เป็นต้น

ระบบการจัดวางต่อลายในลักษณะต่างๆ

การต่อลายเป็นการนำเอาลายมาต่อกันจนเกิดเป็นแพทเทิร์น และการทำให้เกิดซ้ำกัน การต่อลายแบ่งออกเป็น 8 แบบ คือ

1) การต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม (The Square Network) เกิดจากการจัดกันของเส้นแนวตั้ง และเส้นแนวนอน ถ้าเกิดจากเส้นล้วนๆ ก็จะทำให้เกิดผ้าตาราง (ตาหมากรุก) โครงสร้าง Square หลายแบบโดยการเรียงต่อเนื่อง การเรียงกลับการใช้ลักษณะสะท้อนของกระจก

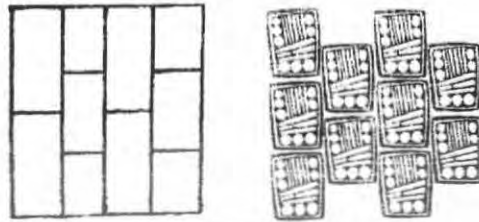
ภาพที่ 85 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม

2) การต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน (The Brick Network) และแนวตั้ง (Half Drop Network) Brick เป็นการเรียงสี่เหลี่ยมแบบอิฐตั้งในแนวนอนและแนวตั้ง ซึ่งแต่ละแบบเกิดจากการจัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

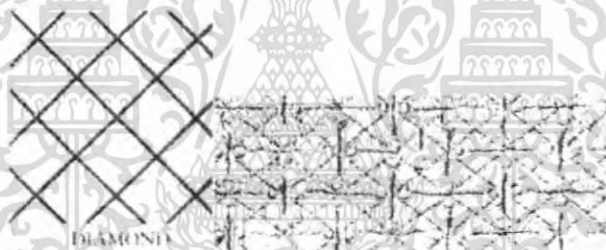

ภาพที่ 86 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวอน

ภาพที่ 87 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง

3) การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน (The Diamond Network) ลักษณะ Diamond จะเกิดจากเส้นทแยงมุมของสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งทำมุม 45 องศา กับแนวระนาบ การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร จะให้ความรู้สึกเบาละเอียดอ่อน และมี Movement นอกจากนี้ สามารถเล่นน้ำหนักในการมองเห็น ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 88 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร

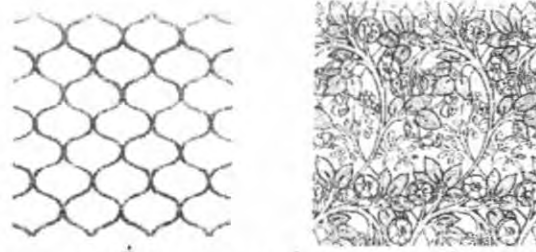
4) การต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม (The Triangle Network) เป็น Network ที่มีประโยชน์ในการออกแบบมาก เพราะสามารถรวมกันเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สี่เหลี่ยมผืนผ้า หกเหลี่ยมและแปดเหลี่ยม

ภาพที่ 89 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม

5) การออกแบบในลักษณะลวดตาข่าย (The Ogee Network) เป็น Network ที่ดัดแปลงจากสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนหรือจัตุรัส โดยใช้ลักษณะ S-Curved เนื่องจากเส้นกรอบที่โค้ง Ogee จึงเหมาะกับลายของกระดาษ Wall Paper

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 90 แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย

6) การต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม (The Hexagon Network) เป็น Network ที่เกิดจากรูปหกเหลี่ยม ที่เป็นลวดลายในธรรมชาติ เช่น ลายบนหลังเต่า เกี๊ยคหิมะ และ โครงสร้าง (Crystal) ต่างๆ ความรู้สึกรูปร่างของ Pattern ที่เกิดจากการจัดเรียงของ Hexagon จะให้ความรู้สึกมีระเบียบและสมดุล (Stability)

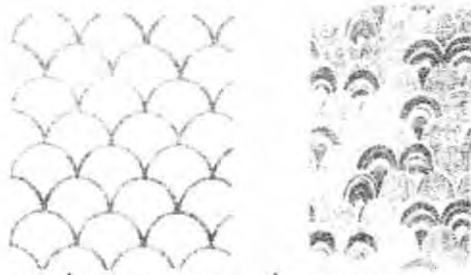
ภาพที่ 91 แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม

7) การต่อลายในลักษณะวงกลม (The Circle Network) การต่อลายในลักษณะนี้จะเป็นการนำวงกลมมาซ้อนกัน ทำให้เกิด Scale Network การออกแบบแพทเทิร์นจากวงกลมเป็นเรื่องยาก เนื่องจากวงกลมมีความเหมือนกันและสมบูรณ์ในแบบตัวเอง จึงทำให้มีความรู้สึกมีชีวิตชีวา มีความเคลื่อนไหวเป็นเอกภาพ

ภาพที่ 92 แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม

8) การต่อลายในลักษณะ Scale Network เป็นลายที่อาจได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ ได้แก่ ลวดลาย เกี๊ยคปลา หรือขนนก ซึ่ง Scale Network มีการใช้มาตั้งแต่ยุค โบราณ เช่น ใช้บนพรมบนอเมริกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 93 แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network

จิตวิทยากับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้าต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วน เพื่อมาเป็นมูลฐานที่ออกแบบ ให้เหมาะสมกับความ ต้องการ พร้อมทั้งคำนึงถึงประ โยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ

สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าขึ้นอยู่กับแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกันคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์รวมทั้งการ บริการจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อสิ่งจูงใจในด้านลวดลาย เช่น สีและลวดลาย รวมทั้งเนื้อผ้า จะทำให้ได้ ลักษณะที่สวยงามและ ได้รับความนิยมนการกระตุ้น หรือเร้าใจ จูงใจขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเร้า ได้แก่

1. ขนาดในลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประ โยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อที่มีลวดลายขนาดใหญ่ย่อมไม่เหมาะกับคน รูปร่างเล็ก
2. การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า ลวดลายที่ต่อเนื่องกัน ชักจูงสายตาของผู้พบเห็นให้ติดตามจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวได้ (Motif)
3. ความเข้มของสิ่งเร้า ในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่มีความสว่าง และคู่ตดใส ย่อมเร้าใจผู้ซื้อ ได้ดีกว่า สี ที่ขมหรือมืดหมอง ทำให้ความรู้สึก โน้มเอียงไปในทางเศร้า
4. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้า ถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มาก เช่น การใช้สีเข้ม ปนสีอ่อน หรือใช้สีสดสลับกับสีขุ่น
5. การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลวดลายผ้าที่ซ้ำๆกัน แต่วางอย่างมีระเบียบ จะเพิ่มความเร้าใจให้ต้องการมากขึ้น ได้
6. การผ่านประสาทสัมผัสหลายครั้งถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาท หลากๆทางจะช่วยให้ การรับรู้สมบูรณ์มากกว่าการใช้ประสาทสัมผัสเพียงด้านเดียวสำหรับ ลักษณะเช่นนี้ เมื่อนำมาใช้ในการออกแบบ ลวดลาย โดยการใช้ลวดลายสามมิติ จะทำให้ผ้านั้นเป็นที่นิยมมากกว่าปกติ
7. ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้ามีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลาย ลักษณะและคุณสมบัติ จะมีประสิทธิภาพยิ่ง กว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และไม่มี ความเปลี่ยนแปลงแปลกใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคนิคการพิมพ์ผ้า

การพิมพ์ผ้า (Printing) เป็นวิธีการให้สีเฉพาะแห่งแก่สิ่งทอ โดยการกดอัดสีลงไป เพื่อให้เกิดลวดลายตามต้องการ โดยมากสีจะติดบนผ้าด้านบนมากกว่าด้านล่าง

รูปแบบการพิมพ์

วิธีพิมพ์ให้เกิดลวดลายบนผ้า กระทำได้หลายแบบได้แก่

1) การพิมพ์โดยตรง (Direct printing)

คือ การลวดลายสีลงบนผ้าโดยตรง ผ้าที่พิมพ์ถ้าเป็นผ้าฝ้ายนิยมฟอกขาวและชุบมันก่อน การพิมพ์วิธีนี้ผ้าที่ใช้มักเป็นผ้าขาวหรือข้อมสีอ่อน ลวดลายจะเป็นสีเขียวหรือหลายสี

2) การพิมพ์แบบการใช้สารกัดสี (Discharge printing)

ผ้าที่ใช้พิมพ์ต้องทำการข้อมสีก่อน เลือกตัวสีที่สามารถฟอกออกได้ง่าย พิมพ์ด้วยแป้งพิมพ์ผสมสารฟอกสี สารฟอกสีจะฟอกสีพื้นออก เกิดลวดลายสีขาว วิธีเรียกว่า White Discharge ถ้าต้องการให้ลวดลายเป็นสี ใช้วิธีการเดิม สีที่ทนสารฟอกสีได้ลงไปพร้อมกับสารฟอกสี เมื่อพิมพ์สารฟอกสีจะกำจัดสีพื้นออก แล้วสีที่ผสมไว้กับสารจะซึมลงไปแทนที่วิธีนี้เรียกว่า Colored Discharge

3) การพิมพ์ด้วยสารกันสี หรือ พิมพ์แบบรีซิส (Resist printing)

เป็นการพิมพ์ที่มีต้นแบบมาจากการทำบาติกของชาวอินโดนีเซีย เป็นการพิมพ์หรือการเขียนด้วยสารที่ไม่ขีมน้ำตามลวดลายที่ไม่ต้องการให้สีติด แล้วนำไปข้อมหรืออัดน้ำสีเข้าไปในผ้า

4) การพิมพ์ด้วยสารกัดเส้นใย (Burn out printing)

เป็นการพิมพ์สารเคมีลงบนผ้าให้เป็นลวดลาย สารเคมีจะทำลายเส้นใย ทำให้เกิดลวดลายโปร่งคล้ายผ้าลูกไม้ ถ้าผ้าที่ใช้พิมพ์เป็นผ้าใยผสม และสารเคมีทำลายเฉพาะเส้นใยชนิดใดชนิดหนึ่งก็จะ ได้ผ้าที่มีลวดลายที่ประกอบด้วยส่วนหนา บาง

5) การพิมพ์โดยวิธีถ่ายลายด้วยความร้อน (Heat transfer printing)

เป็นการพิมพ์โดยการถ่ายลายจากกระดาษ โดยการให้ความร้อน สีจะเคลื่อนจากกระดาษไปติดบนพื้นผ้า โดยสีที่ใช้พิมพ์ส่วนใหญ่เป็นสีคิสเทิส ซึ่งมีคุณสมบัติในการระเหิดสี

6) การพิมพ์แบบพิมพ์ 2 แบบ (Duplex)

เป็นการพิมพ์ผ้าที่มีลวดลายทั้ง 2 หน้าแบ่งออกเป็น

- ลวดลายทั้งสองด้านเหมือนกัน

ใช้ด้านใดไม่แตกต่างกัน วิธีการพิมพ์ค่อนข้างยุ่งยาก เพราะต้องทำแม่พิมพ์ 2 อัน อันหนึ่งเป็นแม่พิมพ์แบบปกติ

(positive) ใช้พิมพ์ด้านถูก อีกด้านหนึ่งเป็นแม่พิมพ์กลับ (Negative) ใช้พิมพ์ด้านใน

- ลวดลายทั้งสองด้านแตกต่างกัน

ใช้แม่พิมพ์สองชุดเหมือนกันแต่ลวดลายต่างกัน แบบนี้ง่ายกว่าตรงที่ไม่ต้องทำสายให้ตรงกัน ส่วนใหญ่เป็นการพิมพ์ด้วยระบบ Pollrer

เทคนิคการพิมพ์สกรีน

การพิมพ์ผ้าโดยส่วนใหญ่มักจะใช้ไค้ะยาวๆ ซึ่งมีตัวลือครอบสกรีนเป็นระยะๆ มาเป็นไค้ะพิมพ์ ในการทำแม่พิมพ์จะต้องจะต้องตั้งฉากไว้ในกรอบสกรีนให้เรียบร้อก่อน แล้วจึงนำไปถ่าย ใค้ไฟสำหรับถ่ายนี้ด้านบนจะมีเหล็กยื่นไว้สำหรับเสียบกรอบสกรีน ส่วนอีกด้านหนึ่งก็มีไค้สำหรับเสียบเพื่อยึดกรอบให้แน่น ซึ่งเป็นการตั้งฉากไปในตัวตั้งแต่ชั้นตอนทำแม่พิมพ์นี้ เมื่อนำมาพิมพ์ก็ไม่ต้องตั้งฉากใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่เสียบกรอบสกรีนเข้าไปในบล็อกของไค้ะเทียนให้ตรงตำแหน่งที่เราปูผ้าเตรียมไว้จะพิมพ์เท่านั้น ภาพที่ได้ก็จะตรงกันทุกครั้งไป

ในการพิมพ์สกรีนขณะที่เราไปค้ะหมึกลงไปบนสิ่งพิมพ์นั้นสิ่งพิมพ์มักจะลอยค้ะขึ้นมาพร้อมกับที่เรายกแม่พิมพ์สกรีนขึ้น มีสาเหตุมาจากความเหนียวของหมึกพิมพ์ ดังนั้นเราต้องหาสิ่งค้ะพิมพ์ไว้ชั่วคราว สำหรับหารแม่พิมพ์ จะใช้พาราฟิน แวกซ์ค้ะด้วยความร้อนให้ละลายเป็นของเหลวทิ้งไว้จนเกือบเย็น แล้วนำมาเทลงบนไค้ะ นำไค้ะมาปาดพาราฟิน แวกซ์ให้เรียบ จะทำให้มีการค้ะเกาะผ้าได้ค้ะมาก แต่แวกซ์จะไม่มีกรทนทาน เมื่อพิมพ์ไปได้ไม่นานพื้นผิวของแวกซ์จะไม่เรียบ จึงมีการหันมาใช้กาวทาไค้ะแทนแวกซ์ ซึ่งทำให้ผิวเรียบเหมาะสำหรับการพิมพ์ ภาพที่ต้องการคมชัด

หมึกพิมพ์ผ้า

หมึกพิมพ์ผ้าที่เหมาะสมสำหรับการพิมพ์ผ้าเป็นชนิดที่ละลายด้วยน้ำ เป็นหมึกที่มีน้ำเป็นส่วนผสม และสามารถใช้น้ำทำความสะอาดได้ค้ะ หมึกชนิดนี้ประกอบด้วย

- ไบเคอร์ (Binder)
- แมสสี (Pigment paste)
- อิมัลชัน (Emulsion thickening)

โดยที่หมึกละลายในน้ำแต่ละชนิดจะมี Binder ผสมอยู่แตกต่างกันไปตามคุณสมบัติของหมึก และยังมีส่วนประกอบบางอย่าง เช่น (Foaming Agent) หรือเชื้อยงเข้าไปผสมอยู่ อันจะทำให้เกิดหมึกพิมพ์ที่มีลักษณะค้ะๆ ออกไปเช่น

1) หมึกพิมพ์ผ้าธรรมชาติ (สีจิม) เหมาะสำหรับผ้าที่มีพื้นสีอ่อนกว่าสีของหมึกเมื่อพิมพ์เสร็จจะต้องนำไปผ่านความร้อน โดยเข้าเตาอบ ที่มีอุณหภูมิ 140 – 150 องศาเซลเซียส ประมาณ 5 นาที หรืออาจจะใช้เตารีดก็ได้ เมื่อหมึกพิมพ์แห้งสีไม่ตก และการเกาะของสีจะค้ะดี

2) หมึกพิมพ์สีลอย คือหมึกพิมพ์ผ้าธรรมชาติ แต่ปรับปรุงให้มีความเข้มของสีให้มีเนื้อสีมากขึ้น เมื่อนำมาพิมพ์ลงบนผ้าที่มีพื้นสีเข้ม สีของหมึกจะลอยเด่นชัดอยู่บนเนื้อผ้า

3) หมึกพิมพ์สียาง มีคุณสมบัติคล้ายสีลอย แต่สียางจะมีความมันเงาและมองค้ะคล้ายขางไปค้ะค้ะอยู่บนผ้า การพิมพ์ผ้าสียางนี้พิมพ์ยาก สีมักจะไม่ค้ะกับผ้าสกรีน เพราะมีความเหนียว แต่สามารถลดความเหนียวได้ โดยการผสมน้ำยาเคมีที่เรียกว่า Softener จะสามารถลดความเหนียวของสีลงได้

4) หมึกผ้าพิมพ์สีนูน (Texfoam Ink) หมึกพิมพ์นี้ก็คือหมึกน้ำ (Foaming Agent) ผสมอยู่คุณสมบัติใกล้เคียงกับสีลอย หลังพิมพ์เสร็จแล้ว นำไปผึ่งให้แห้ง และเข้าเตาอบอุณหภูมิ 120 – 150 องศาเซลเซียส ประมาณ 3 นาที หมึกจะแห้งและฟูนูนขึ้นในลักษณะนูน

สีพิมพ์ผ้าที่กล่าวมาข้างต้นยังมีหมึกชนิดสีเงิน สีทอง กากเพชร สีมุก โดยใช้ Binder ชนิดพิเศษมาผสมกับผงเงิน ผงทอง สีมุก และกากเพชรผ่านลอดไปได้ สำหรับการพิมพ์กากเพชรนั้นยังมีอีกวิธีหนึ่ง คือการพิมพ์ทาลวดเส้นผ้าเสียก่อน แล้วจึงโรยกากเพชรลงบนกาวและเทออกเพื่อให้กากเพชรส่วนที่มีติดกาวและเป็นส่วนเกินหลุดออกมา จากนั้นรอนจนกว่ากาวแห้งแล้วจึงนำมาผ่านความร้อนประมาณ 3 นาที จะทำให้กากเพชรติดทนมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งพิมพ์ชนิดที่ละลายด้วยน้ำมันด้วย (Solvent Base Ink) ซึ่งใช้น้ำมันเป็นส่วนผสมสำคัญ รวมถึงการสร้างความสะอาดจะต้องใช้น้ำมันทั้งสิ้น ซึ่งหมึกพิมพ์ชนิดนี้เหมาะสำหรับงานแผ่นป้ายโฆษณา งานพลาสติก เป็นต้น ไม่เหมาะสำหรับงานพิมพ์ผ้า ดังนั้นจะไม่กล่าวถึงสีพิมพ์ชนิดที่ละลายด้วยน้ำมัน

การย้อม

สีย้อมผ้าแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. สีธรรมชาติ ได้แก่ สีที่สกัดจากธรรมชาติ ได้จากพืชและสัตว์
2. สีสังเคราะห์ ได้แก่ สีที่ผลิตขึ้น โดยการทำปฏิกิริยาระหว่างสีกับสารเคมีที่ช่วยย้อมผ้า อาจแบ่งได้เป็นชนิดใหญ่ๆ ได้ 2 ชนิด คือ
 - สีชนิดที่ละลายน้ำ (Dye)
 - สีชนิดที่ไม่ละลายน้ำ (Pigment)

สีย้อม (Dye) เป็นสีที่มีคุณสมบัติละลายในน้ำหรือน้ำอุ่น และสารละลายอื่นได้ เมื่อนำมาย้อมผ้าสีจะแทรกเข้าไปเนื้อเส้นใยได้ดี

พิกเมนต์ (Pigment) เป็นสีที่ไม่ละลายในน้ำจะต้องใช้สารอื่นช่วย สีจะติดกับเส้นใยด้วยกระบวนการทางกล การใช้สีชนิดนี้ย้อมผ้า พิกเมนต์ จะทำให้ผ้ามีสีแวววาวกว่า

สำหรับสีสังเคราะห์นั้น ได้แก่ สีที่ได้ค้นคว้าผลิตขึ้นโดยนำเอาสารเคมีมาประกอบกันเป็นตัวสี โดยเกิดปฏิกิริยาระหว่างตัวสารเคมี ซึ่งถ้ามีการจำแนกสีตามส่วนประกอบเคมี จะเกิดความยุ่งยากมาก ถ้าศึกษาเคมีเพียงเล็กน้อยเท่าที่ผลิตออกมาจำหน่าย สีกุุ่มเคมีเดียวกันแต่มีวิธีการย้อมแตกต่างกัน เช่น สีในกลุ่มอะโซ (Azo) บางตัวย้อมง่าย โดยเป็นสีไดเรกต์(Direct) บางตัวจะติดได้เมื่อน้ำย้อมมีภาวะเป็นกรด เช่น สีแอซิด ฉะนั้นเพื่อตัดปัญหาความยุ่งยาก เราจะเรียกกระบวนการย้อมตามลักษณะของสีบ้างเพื่อความสะดวกแก่ผู้ใช้ ซึ่งพอจะแยกได้ดังนี้

1. สีเบสิก (Basic dyes) เป็นเกลือของเบสอินทรีย์ (Organic base) ละลายได้ในน้ำ ติดเส้นใยเซลลูโลสได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่ติดเลย บางครั้งเรียกว่า สีแคทไอออน ถ้าย้อมเส้นใยเซลลูโลสต้องย้อมด้วยสารประกอบที่สามารถก่อรูปเป็นสารที่ไม่ละลายน้ำกับตัวสีได้ก่อน เพื่อเปรียบเสมือนเป็นสะพานเชื่อมโยงระหว่างสีกับเส้นใย เรียกว่า สารช่วยติด (Mordant)
2. สีแอซิด (Acid dyes) คือตัวสีที่เกิดจากสารประกอบอินทรีย์ที่ละลายน้ำได้ ส่วนใหญ่เป็นเกลือของกรด กำมะถันติดใยโปรตีนได้ในน้ำย้อมซึ่งเป็นกรดเจือจาง ไร้ย้อมเซลลูโลส ซึ่งมีใยเซลลูโลสบริสุทธิ์ได้ด้วย เช่น ปอ ป่าน และใยโพลีเอไมด์ เป็นต้น

3. สีมอร์แดนต์ (Mordant) สีแฉะหลายตัวเป็นรูปสารประกอบเชิงซ้อน กับโลหะบางชนิดได้ เช่น โครเมียม ละอองสีที่ก่อรูปเหนือในเส้นใย ภายหลังเมื่อข้อมทับด้วยเกลือแล้วมีความคงทนต่อการใช้น้ำได้ดีกว่าไม่ข้อมทับ สารประกอบเชิงซ้อนรูปใหม่นี้ไม่ละลายน้ำสามารถข้อมตัวสีก่อนหรือภายหลังการข้อมด้วยเกลือโลหะได้
4. สีไคเรกต์ (Direct dyes) บางครั้งเรียกว่าสีข้อมฝ้าย เป็นสีสังเคราะห์ชนิดแรกที่คิดฝ้ายได้โดยไม่ต้องใช้สาร ช่วยติด ส่วนใหญ่เป็นสารประกอบอะโซ มีน้ำหนักโมเลกุลสูง มีหมู่กรดซัลโฟนิคทำให้ตัวสีละลายน้ำได้ คุณสมบัติ การข้อม ความคงทน แตกต่างกันตามราคา นิยมใช้ข้อมเส้นใยเซลลูโลส ซึ่งไม่ต้องการความคงทน ต่อการใช้น้ำมากนัก
5. สีดีสเพอร์ส (Disperse dyes) ผลิตขึ้นเพื่อข้อมใยอะซิเตท ซึ่งเป็นเส้นใยที่ดูดน้ำได้น้อย ต่อมาเมื่อผลิตใย สังเคราะห์ออกมา ซึ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับใยอะซิเตทมาก เป็นสีที่ไม่ละลายน้ำ แต่เป็นละอองละเอียด ลอยตัวอยู่ในน้ำ เมื่อมีสารช่วยกระจายตัว (Dispersing agent) ที่เหมาะสมใช้ในน้ำข้อมธรรมดาไม่ต้องใช้ สารเคมีอย่างอื่นช่วย นอกจากสารพา (Carrier) ให้ตัวสีเข้าไปใกล้เส้นใย
6. สีอะโซอิก (Azoic dyes) เป็นกลุ่มสีอะโซ แต่ตัวสีไม่ละลายน้ำ ก่อรูปเป็นสีบนเส้นใยได้โดยการข้อม สารประกอบประเภทฟีนอล ซึ่งละลายน้ำได้ก่อนแล้วนำมาข้อมทับอีกครั้งด้วยเกลือ ไดอะโซเนียม เกลือจะทำ กับสารประกอบฟีนอลเกิดเป็นสารประกอบอะโซให้สีบนเส้นใยซึ่งเรียกว่า Coupling สีชนิดนี้ใช้ข้อมเส้นใย เซลลูโลสเท่านั้น ให้สีสดสวยมีความคงทน
7. สีวัต (vat dyes) เป็นสีที่ไม่ละลายน้ำ ต้องใช้สารรีดิวซ์ที่เหมาะสมมาละลาย ติดเส้นใยเซลลูโลสได้ดี เป็นสีที่ค าราคาแพง ความคงทนต่อการ ใช้งานสูงทุกด้าน นิยมใช้ข้อมผ้า ราคาแพง
8. สีออกซิไดส์ (Oxidation colorants) ตัวสี Aniline black เป็นตัวอย่างที่ดีของสีในกลุ่มนี้ ออกฝ้ายหรือวัสดุอื่นด้วย Aniline hydrochloride เมื่อออกซิไดส์ด้วยสารเคมีที่เหมาะสม จะเกิดเป็นสีที่มีความคงทน
9. สีรีแอกทีฟ (Reactive dyes) เป็นสีที่ละลายน้ำได้ ใช้ข้อมเซลลูโลส มีความทนทานสูง เพราะอาศัยกับใยผ้าโดย การทำปฏิกิริยาเคมีโดยตรงกับใยผ้า ให้สีสดใส ราคาถูก ใช้ข้อมผ้าที่มีคุณภาพดี ถ้าข้อมในอ่างธรรมดาจะให้สี ค่อนข้างอ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปรียบเทียบจำแนกชนิดและคุณลักษณะของสีย้อม

ชนิดของสีย้อม	คุณลักษณะ	ชนิดของเส้นใย
สีแอซิด(Acid Dyes)	- สีจะทนต่อแสงแดดและการซักได้ดี มากน้อยต่างกัน - มีสีสดใส	ไหม
สีอะโซอิก(Azoic Dyes)	- สีจะไม่ตก แต่จะเลือนจางได้	ฝ้าย
สีเบสิก(Basic Dyes)	- มีสีสดใส จะตกเมื่อทำการซักและ ตากแดด หรือมีการเสียดสี	ไหม
สีไดเร็กต์(Direct Dyes)	- มีสีมาก แต่ค่อนข้างทึบ มักตกง่าย	ไหม ฝ้าย และใยเซลลูโลส
สีมอร์แดนท์และสีโครม (Mordant+Chrome Dyes)	- สีสดใสและ ไม่ตกอย่างคิ	ฝ้าย ลินิน
สีซัลเฟอร์(Sulfer Dyes)	- มีสีมาก สีค่อนข้างค้ำัน ไม่ตกเมื่อซัก ทนแสงได้ปานกลาง ราคาถูก ย้อมง่าย	ฝ้าย
สีแวต(Vat Dyes)	- สีค่อนข้างสดใส ติดทนคิที่สุด ทนแสง ทนการซักและฟอกขาว	ฝ้าย
สีรีแอกทีฟ(Reactive Dyes)	- ทนแสงปานกลางถึงคิ ย้อมใช้เวลานาน แต่ทนทาน สีสดใส ราคาถูก	ฝ้าย และ ใยเซลลูโลส

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบจำแนกชนิดและคุณลักษณะของสีย้อม

การมัดย้อม

กรรมวิธีการมัดย้อมพื้นฐานมีอยู่หลายวิธี ดังนี้

- 1.การมัดย้อมอย่างง่าย(True plangi) ลวดลายพื้นฐาน คือ วงกลม เพ็ชงจับผ้าที่จุดศูนย์กลางของวงกลมขึ้นแล้วรวบมัดเส้นรอบวงตามที่ต้องการ การมัดลวดลายวงกลมและสี่เหลี่ยม สามารถทำได้คล้ายกันคือการพับจับตามเส้นรอบรูปให้เป็นระเบียบแล้วมัด เมื่อย้อมแล้วจะได้รอยมัดที่ค่อนข้างคมชัด ลวดลายที่ปรากฏหลังการย้อมนั้น ขึ้นอยู่กับรอยมัดตามเส้นรอบรูป รอยเชือกและวิธีการพันของเชือก
- 2.การพับจับ(Folding) การพับจับเป็นการทำให้ผ้าผืนที่เป็นแผ่นแบนสามารถมัดรอบได้หรือใช้ที่หนีบต่างๆหนีบให้แน่นกันการดูดซึมของสีได้ ลายที่ปรากฏจะเห็นเป็นรอยตามที่หนีบ ข้อควรระวังคือถ้าผ้าหนาเกินไป จะทำให้ลดความแน่นของการหนีบ สีจะซึมเข้าไปได้ ผลคือจะไม่ปรากฏลายตามที่ต้องการ
- 3.การเย็บ(Tritik,Stitching) ลายที่มัดย้อมที่ค่อนข้างซับซ้อน จะใช้การเย็บตามรอยที่ร่างไว้แล้วรัดให้แน่น การทำผ้ามัดย้อมด้วยวิธีการเย็บมี 2 แบบคือ การเนาและการสอยพัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1 การเนา คือ การเย็บ โดยปักเข็มขึ้นลงตามปกติหรือการดัน ใช้กับลายที่มีความกว้างลวดความยาวใกล้เคียงกัน ระยะฝีเข็มของการเนาขึ้นอยู่กับขนาดของผ้าว่าชิ้นเล็กหรือชิ้นใหญ่

3.2 การสอดพัน คือ การเย็บพัน ไปตามเส้นลายที่เราไม่ต้องการ ให้สีเข้าไปติด จะใช้กับลายที่มีความยาวมากกว่าความกว้าง หรือส่วนที่มีรายละเอียดไม่สามารถจะรูคหรือมัดได้ ระยะของฝีเข็มจะทิ้งช่วงห่างกันอย่างน้อย 1 mm. ในงานละเอียด เมื่อเย็บไปได้ 5-6 ฝีเข็ม จึงดึงปลายเชือกเพื่อรูคด้ายเย็บให้มัดผ้าให้แน่น

4.การพันผ้ารอบแกน(Pole-Wrapping) การที่จะพันผ้ารอบแกนใดๆต้องดูขนาดของผ้า ถ้าผ้าผืนใหญ่เกินไปจะหาแกนมาพันรอบได้ยากและภาชนะบรรจุน้ำสีขนาดใหญ่หาได้ลำบาก การที่มีแกนไว้พันผ้านั้น เพื่อจะเป็นโครงสร้างให้ผ้าวางทาบกับระนาบได้ตลอดเกือบทั้งผืน มัดได้ง่ายและแน่น รอยมัดจะชัดเจนเพราะกันสีข้ามได้สนิท

5.การใช้ไม้แบบประกบ(Clamped block, Pressure between board) ลายที่ต้องการให้สีติดน้อยๆ โดยเฉพาะตามรอยพับ หรือลายที่จะเกิดจากไม้แบบประกบ วิธีนี้จะไม่ปรากฏรอยเป็นริ้วเช่นวิธีอื่นๆเพราะไม่มีการมัดรวบใดๆ ลายจะเป็นระเบียบตามรอยพับผ้า สามารถใช้ได้ทั้งเชือกมัด ไม้ประกบให้แน่นหรือใช้ C-camp

กรรมวิธีการปัก

การปักผ้าสามารถทำได้ 2 วิธี ได้แก่การปักด้วยมือ และการปักด้วยจักร

1. การปักด้วยมือ ทำได้โดยการลอกลายที่ต้องการปักลงบนผืนผ้า แล้วจึงเข้ากับสติงเพื่อช่วยในการดึงผ้าให้ตึง จากนั้นทำการปักตามสี และลวดลายที่ออกแบบไว้
2. การปักด้วยจักร มีทั้งการปักด้วยจักรเย็บธรรมดาซึ่งจะคล้ายกับการปักมือแต่จะรวดเร็วขึ้นและการปักโดยจักรขนาดใหญ่ ซึ่งควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์

หลักเกณฑ์การเลือกลายปัก

1. เลือกลายที่งดงามอ่อนหวาน มองแล้วสบายตาสบายใจไม่ยุ่งเหยิง สับสน
2. รู้จักชนิดของงานฝีมือที่จะปักว่าเป็นงานประเภทใด ขนาดใด ลายที่เลือกไม่ควรจะใหญ่หรือเล็กเกินไป
3. คิดถึงเพศ วัยและบุคลิกของผู้สวมใส่ด้วย
4. ดูความเหมาะสมของวัสดุที่ใช้ เช่น ผ้าเนื้อบางเบา ควรเลือกลายเล็กๆ ไม่ยุ่งเหยิง ถ้าเป็นผ้าเนื้อหนาควรเลือกลายที่มีน้ำหนักสมดุลกัน
5. รู้จักเลือกใช้วัสดุให้เหมาะสม เช่น เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ต้องซักหรืออยู่เสมอ ไม่ควรใช้ลูกปักหรือมุกมาปักตกแต่ง เพราะจะทำให้ลูกปักหรือมุกนั้นเสื่อมสภาพใช้ได้ไม่นาน ถ้าเป็นผ้าเนื้อบางเบาเมื่อปักด้วยลูกปักหรือมุกแล้วจะทำให้ผ้าถ่วงเสียรูปทรงง่าย

วิธีการลอกลาย

ลอกลายลงบนพื้นผ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในการออกแบบให้ใช้กระดาษครอซที่มีเส้นคล้ายๆกับสีของงานที่จะปักอย่าใช้สีติดกันมากนัก เพราะจะทำให้สีของไหมที่ปักไม่สวยเท่าที่ควร อย่าใช้กระดาษหรือดินสอก็อปปี้ (Copy) เป็นอันขาด

วางผ้าบนโต๊ะ ให้เส้นค้ำยในเนื้อผ้าขนาดกันมากที่สุด ทั้งในทางขวางและทางยาวของเนื้อผ้า ทั้งนี้จะทำให้โดยใช้หมุคกดไว้ตรงส่วนบนของเนื้อผ้า และทางด้านนอกของแบบ ถัดจากนั้นให้เอาหมุคกดไว้จนเส้นผ้าทั้งเส้นตรงดีแล้ว จึงเอาแบบวางลงตรงที่จะทำ ใช้หมุคกดไว้เพื่อกันไม่ให้ผ้าหด (กระดาษกรวยที่ดีที่สุด สำหรับใช้กับผ้าสีขาวและผ้าสีอ่อน ควรใช้น้ำเงิน)

สำหรับการลอกแบบลงบนผ้าโปร่ง ผ้ากำมะหยี่ เหล่านี้ควรใช้กระดาษแก้วลอกแบบไว้ก่อนและกระดาษแก้วนั้นควรหนาหน่อย เมื่อออกแบบเสร็จแล้วจึงเอาไปทาบไว้บนผ้า เนาให้เรียบรื้อเพื่อเวลาใส่สะคิงผ้าจะดึงค่อจากนั้นจึงเดินเนาฝีเข็มไปรอบๆ เพื่อให้อยู่คงที่ ถ้าปักค้ำยสีขาว แนวของฝีเข็มควรมีขนาดเดียวกับค้ำยที่ใช้ปัก ถ้าหากเป็นผ้าสี แนวของฝีเข็มก็ควรใช้ไหมหรือค้ำยสีเดียวกันกับที่ใช้ในการปัก หลังจากนั้นให้เอากระดาษแก้วออก (ฝีเข็มที่เย็บรอบๆ แบบนั้นควรให้มีขนาดประมาณ 25 ฝีเข็มต่อ 1 นิ้ว เพื่อจะได้เอากระดาษแก้วออกได้ง่าย) ในกรณีที่ผ้าสีเข้มควรปฏิบัติตามวิธีเดียวกัน แต่ใช้กระดาษกรวยสีขาว เหลือง หรือสีอ่อนๆ สำหรับผ้าชนิดบางๆ จะต้องลอกภายในวิธีตรงกันข้ามคือ เอาลายวางไว้บนโต๊ะก่อน แล้วจึงเอาผ้าวางทับไว้ข้างบน วิธีนี้เป็นวิธีง่าย สะดวกแม่นยำที่สุด

การปักด้วยจักรอุตสาหกรรม

1. ต้องนำลวดลายที่ออกแบบไว้มาทำบล็อกด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นตัวกำหนดการปักอัตโนมัติ ทั้งความละเอียดของฝีเข็มและทิศทางของการปัก โดยลวดลายที่ออกแบบต้องไม่เกินความสามารถของเครื่องจักร ซึ่งโดยทั่วไปมีขนาด 11X14 และปักได้ 7 สี

2. นำบล็อกที่ได้ใส่เครื่องจักรเพื่อทดสอบงานปักที่ได้ แล้วแก้ไขให้สมบูรณ์ ราคาของบล็อกปักขึ้นอยู่กับขนาดไม่ใช่ปริมาณสี

3. ทำการปักโดยใช้ที่ปักนั้น จะเป็นปักที่หัวตั้งแต่ 6,12,24,36, เป็นต้น ซึ่งทำการปักไปพร้อมกันทุกหัว ซึ่งในประเทศไทยนิยมการปักแบบ 6 หัว และ 12 หัว การปักสามารถทำในลักษณะของลายที่เหมือนกันแต่มีสีที่ต่างกันก็ได้โดย การรื้อใหม่ที่ต้องกันในแต่ละหัวปักใหม่ที่ใช้ในการปักเป็นไหม โพลีเอสเตอร์ มีลักษณะเหนียวเพื่อความทนทานต่อแรงจักรปัก มีสีเลือกมากมายในการปักค่อต้องนำผ้ามารองที่ด้านล่างของการปัก ซึ่งจะเรียกว่า "มินาเล่" จะมืออยู่ 2 ชนิดด้วยกัน ที่ใช้กันงานปักทั่วไป สามารถย่อยสลายในน้ำ กับที่ไม่สามารถย่อยสลายในน้ำได้ใช้กับงานปักหมวก, ปักไหมพรม, ปักงานที่มีซับในและใช้ปักผ้าที่มีเนื้อบาง ลักษณะการเดินฝีเข็มหรือเดินเส้น

1) ลายปักข้ามไหมเส้นเดียว วิธีการปักดังนี้

เดินฝีเข็มจากจุด ก เดินฝีเข็มธรรมดาต่อเมื่อเย็บจุด ข ลอดเข็มแทงลงไปในผ้าลึกประมาณ $\frac{1}{2}$ นิ้ว และหมุนสะคิงไป $\frac{1}{4}$ ของรอบพร้อมกับเย็บฝีเข็มลงบนเส้นที่ขีดไว้ ไปในระยยะประมาณ $\frac{1}{9}$ นิ้ว ถัดจากนั้นให้ลอดเข็มอีก พร้อมกับหมุนสะคิงไปอีก $\frac{1}{4}$ ของรอบ เช่นเดียวกับที่ทำไว้แล้ว ซึ่งทำให้ผ้ากลับมายุ่งตรงฝีเข็มแรก เว้นแต่จุดเริ่มต้นจะต้องอยู่ทางขวาของสะคิง ฝีเข็มแนวนี้จะต้องเย็บขนาดกันไปกับฝีเข็มแนวแรกจนถึงขอบตรงกันข้าม

2) การปักลายไหมเส้นคู่ วิธีการปักดังนี้

ขีดเส้นคู่ให้ห่างกันประมาณ $\frac{1}{2}$ กระเบียด ห่างกันเส้นคู่ประมาณ $\frac{1}{2}$ นิ้ว ปักเดินเส้นจาก 1 ถึง 2 2 ถึง 3 3 ถึง 4 ปักให้ข้ามเส้นที่เดินฝีเข็มหรือเดินเส้นไว้ทั้งสองเส้น จากจุดที่ 3 ปักเดินเส้นจาก 3 ถึง 5 5 ถึง 6 6 ถึง 7 7 ถึง 8 ชนิดของการปักจักร การปักไหมด้วยจักรจะแบ่งตามชนิดของจักรที่ใช้ได้ 2 ชนิดคือ

1.การปักแบบอิสระ (Free style embroidery) เป็นการปักที่ใช้จักรชนิดธรรมดาโดยใช้ตะคิงช่วยขึงผ้าให้เรียบตึง การตั้งระยะฝีเข็มต้องตั้งให้มีความสัมพันธ์กับความเคลื่อนไหวของตะคิงและปรับความตึงของด้ายให้ตึงกว่าเย็บผ้าธรรมดาเล็กน้อย

ลวดลายที่ใช้ในการปักจักร

1). การปักแบบลายฉลุ

เป็นการปักเน้นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เหมาะแก่การปักสิ่งของที่ทำได้ด้วยผ้าลินินทุกชนิด เช่น ผ้าคลุมตู้เย็น ผ้าปูโต๊ะ ม่าน เหล่านี้เป็นต้น และเป็นการปักชนิดหนึ่งที่ใช้การมากที่สุดในบ้านเรือน ทั้งจะทำได้ด้วยผ้าทุกชนิด ตั้งแต่หนาที่สุดจนถึงบางที่สุด ใช้วิธีการปักไหมข้ามเส้นคู่

2). การปักแบบฉลุลายโอง

เป็นการปักที่เน้นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เพราะทำได้ง่าย โดยมากปักด้วยผ้าลินิน ทั้งชนิดหนาและบาง

3). การปักแบบฉลุติดาราง

การปักแบบนี้มีประโยชน์มาก เพราะจะต้องเอาไปประกอบในลายปักที่ต้องการให้ลายนั้นโปร่ง ผ้าที่ควรจะใช้ปักควรเป็นผ้าลินิน หรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายคลึงกัน

4). การปักแบบนูนและแบบวงโค้ง

การปักแบบนี้เป็นการปักที่มีประโยชน์มากที่สุด ในบรรดาปักทั้งหลาย เพราะปักได้ทั้งเส้นผ้า ผ้าปูโต๊ะ ฯลฯ การปักแบบนี้จะทำให้ได้โดยปฏิบัติตามการทำวิธีข้ามเข็ช

5). การปักแบบขอยไหมหรือสาดไหม

การปักแบบนี้แตกต่างจากการปักอื่นๆทั้งหมด คือตะคิงจะต้องเลื่อนไปข้างหน้าและถอยหลัง จะหมุนไปทางด้านข้างไม่ได้เป็นอันขาด ฝีเข็มจะต้องปักเดินหน้าสองฝีเข็มและปักถอยหลังหลังหนึ่งฝีเข็มสลับกัน เป็นการปักประสานฝีเข็มไปเรื่อยๆ ผ้าที่จะใช้ปักควรใช้ผ้าด่วนหรือผ้าชนิดหนาและต้องใช้ผ้าบางๆ เสริมเอาไว้ด้านหลังของงาน ถ้าใช้ผ้าครอป ผ้าไหมที่ซักได้ หรือผ้าโปร่งให้ใช้ผ้าอแกนดีหรือผ้าแคมบริคเสริมเมื่อปักเรียบร้อยแล้ว จะต้องเอาผ้าเสริมออกให้หมด เพื่อมิให้กริดข้างลักษณะอันสวยงามของงานปัก นิยมใช้ปักชายกระโปรง หลังเสื้อ หมอนอิง ผ้าคลุมวิทยุ ตู้เย็น

6). การปักขอยไหมสลับดี

เป็นการปักที่สวยงามอีกวิธีหนึ่งของการปักขอยไหม ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าด่วนหรือผ้าเนื้อหนาแล้วเอาผ้าบางเสริมไว้ข้างหลังของงาน

7). การปักแบบทาบบนผ้าโปร่งหรือผ้าแก้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปักผ้าโปร่ง จะทำด้วยการปักกลดหลายประวานกันหลายชนิด นิยมนำไปใช้ติดผ้าม่าน ผ้าปูที่นอน หมอนอิง ทั้งยังเป็นแบบที่ง่ายเพราะประกอบด้วยการเย็บทำเส้นและการปักนูนผสมกัน ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าเครป ผ้าไหมที่ซักได้ หรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายกัน

8). การปักแบบทาบผ้า

เป็นการปักชนิดหนึ่งที่ยกได้ง่ายและสวยงามมาก นิยมทำไปใช้ทำผ้าม่าน หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ ปักหน้าอกเสื้อ ปักกระโปรง เป็นต้น

9). การปักแบบปักพื้นที่

นิยมใช้ปักหน้าอกเสื้อ แขนเสื้อ

10). การปักแบบเส้นเชือก

การปักแบบเส้นเชือกนั้น ต้องทำด้วยการบรรจุสายที่มีชนิดและขนาดต่างกันลงไว้เพื่อการเย็บเย็บทับฝีมี่เข็มถี่ เมื่อทำสำเร็จรูปแล้วพื้นนอกของเส้นเชือกจะราบเรียบ นิยมใช้ผ้าลินิน โดยใช้สำหรับปักอกเสื้อ ริมผ้าต่างๆ

11). การปักแบบแทรกผ้าแก้ว

เป็นการปักที่มีความงาม โดยมีประโยชน์ในการปักริมผ้าปูโต๊ะ โดยวางดอกไม้ห่างกัน ปักเสื้อ กระโปรงชุดกลางคืน

2. การปักกลดหลายตะเข็บต่างๆด้วยจักร ในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านเครื่องจักรก้าวหน้าไปมาก ทำให้มีการผลิตเครื่องจักรชนิดพิเศษที่สามารถปักกลดหลายได้สวยงาม แต่สามารถทำให้ง่ายสะดวกและรวดเร็วมาก โดยจักรเย็บผ้าชนิดพิเศษนี้จะมีแป้นหรือโปรแกรมเลือกกลดหลายการปักชนิดต่างๆที่จักรแต่ละชนิดมีไว้ให้เลือกใช้ โดยการออกแบบลายปักตกแต่งด้วยจักรพิเศษชนิดนี้ คือการเลือกชนิดของฝีมี่เข็มหลายๆของจักรพิเศษ ปักในลวดลายที่ออกแบบไว้ได้อย่างถูกต้องสวยงาม เหมาะสมกับลายปักโดยการเลือกฝีมี่เข็มปรับความถี่ห่างและความกว้างยาว ตามลักษณะลวดลายที่ออกแบบไว้

เทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้า

การตกแต่งเสื้อผ้า ทั้งการตกแต่งด้วยมือและด้วยเครื่องจักร แบ่งออก ได้ดังนี้

1. การตกแต่งด้วยการดิเกิ้ลด์(Tucking)
2. การตกแต่งด้วยจีบรูด(Fullness)
3. การตกแต่งด้วยจีบระบาย(Ruffles)
4. การตกแต่งด้วยการจับจีบพับ(Pleating)
5. การตกแต่งด้วยสม็อค(Smock)
6. การตกแต่งริมหรือชายเสื้อผ้า(Shaped edged)
7. การตกแต่งด้วยการต่อผ้า(Patch work)
8. การตกแต่งด้วยไส้ไก่(Rouleau work)
9. การตกแต่งด้วยการเย็บปัก(Quilting)
10. การตกแต่งด้วยการปักลูกบิดและเลื่อม

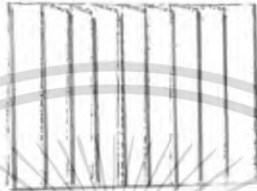
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตกแต่งด้วยการตีเกล็ด (Tucking)

การตกแต่งด้วยการตีเกล็ด หมายถึง การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยวิธีการเย็บเป็นแนวเส้นตรง ใช้ชนิดแนวสันทบ จะเย็บตีเกล็ดขาหรือสัน เล็กใหญ่ได้ตามต้องการ หรือจะตีเกล็ดจากบาท หรือเส้นขวาง เส้นทแยงมุมก็ได้ ใช้ตกแต่งบริเวณคอเสื้อ แนวกระโปรง ตัวเสื้อแผ่นหน้าและแผ่นหลัง แขนเสื้อ ขอบปลายแขน และบริเวณบ่า ส่งเสริมให้เสื้อผ้าดูสวยงามมีคุณค่าน่าใช้มากยิ่งขึ้น

เกล็ดที่นิยมใช้ตกแต่งเสื้อ แบ่งเป็นชนิดต่างๆ ได้ 6 ชนิด ดังนี้

(1) Blind tucks เป็นเกล็ดที่มีลักษณะเป็นเกล็ดใหญ่ และเกล็ดทุกชนิดจะชนกันพอดีจนไม่มีช่องว่างระหว่างเกล็ด ลักษณะคล้ายเกล็ดคมูลี่

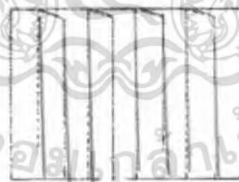
ภาพที่ 94 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Blind tucks

(2) Pin tucks เป็นการเย็บเกล็ดเล็กๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความละเอียดและระมัดระวังของผู้สวมใส่ เกล็ดเล็กๆ นี้จะมีความกว้างประมาณ 0.3 ซม. ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าที่มีลักษณะเบาบาง

ภาพที่ 95 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Pin tucks

(3) Spaced tuck เป็นเกล็ดที่มีขนาดใหญ่ เช่นเดียวกับ Blind tucks แต่ต่างกันที่มีการเว้นระยะระหว่างเกล็ด ให้เกิดช่องว่าง

ภาพที่ 96 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Spaced tucks

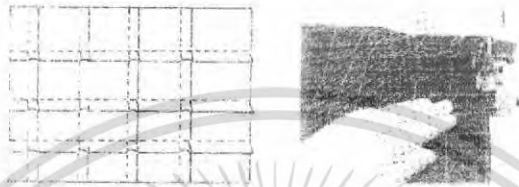
(4) Shell tucks มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เกล็ดเปลือกหอย เป็นเกล็ดที่ตัดแปลงให้เกิดความสวยงามขึ้นกว่าเกล็ดทั่วไป ทำให้ดูแปลกตาขึ้น ผ้าที่เหมาะสมสำหรับเย็บเกล็ดประเภทนี้ คือ ผ้าที่มีลักษณะบางเบาและทั้งตัวเล็กน้อย การตกแต่งด้วยเกล็ดเปลือกหอยเหมาะจะใช้ตกแต่งเสื้อที่ต้องการความหรูหรา ลักษณะของเกล็ดเป็นการเย็บเกล็ดกว้างประมาณ 0.5 ซม.หรือน้อยกว่านั้นแล้วจึงเย็บมัดข้ามเกล็ดเป็นระยะๆตลอดเส้นเกล็ด ทำให้เกิดลักษณะหยักโค้งที่ริมเกล็ด ซึ่งการทำให้เกิดรอยหยักโค้งนี้สามารถทำได้ทั้งทำด้วยมือและด้วยจักร เกล็ดประเภทนี้นิยมใช้ตกแต่งเสื้อบริเวณอกเสื้อ ชายเสื้อและชายกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

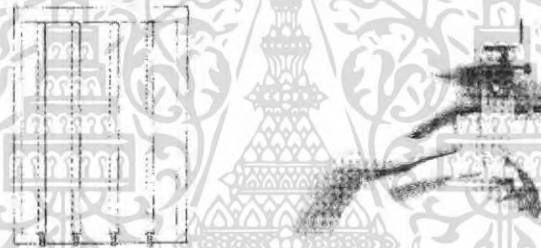
ภาพที่ 97 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Shell tucks

(5) Cross tucks หรือมีชื่อเรียกว่า เกล็ดตาถี่เหลี่ยม หรือเกล็ดตาราง เป็นเกล็ดที่ตัดแปดงและตกแต่งให้แปลกตาไปจากเดิม โดยการเย็บเกล็ดขวางให้เกิดเป็นตารางขึ้น การเย็บเกล็ดวิธีนี้ต้องทำให้เสร็จก่อนลงมือทำแบบโดยเริ่มต้นจากการเย็บเกล็ดปกติในแนวตั้งก่อน จากนั้นรีดให้เรียบโดยรีดให้เกล็ดชุดแรกคว่ำลงแล้วจึงเย็บในแนวนอน

ภาพที่ 98 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Cross tucks

(6) Pipe tucks เป็นการเย็บเกล็ดแบบสอดค้ำยหรือเชือก โดยจะใช้ค้ำยเส้นใหญ่หรือเชือกเส้นเล็กก็ได้ การสอดเชือกหรือค้ำยจะช่วยให้รอยเกล็ดนูนขึ้นมาเวลาที่เย็บเรียบร้อยแล้ว

ภาพที่ 99 แสดงลักษณะเกล็ดแบบ Pipe tucks

ตัวอย่างการออกแบบตกแต่งเสื้อด้วยการตีเกล็ด

ภาพที่ 100 แสดงการออกแบบตกแต่งเสื้อด้วยการตีเกล็ด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตกแต่งด้วยจีบพอง (Fullness)

จีบพอง คือ จีบที่เกิดจากการรูดด้วยการเย็บจักรหรือเย็บมือ ผ้ารูดจะมีลักษณะข่นเข้าหากัน ส่วนบริเวณใต้รอยจีบ รูดจะ โป่งพองทำให้มีเนื้อที่กว้าง เป็นการเพิ่มเนื้อที่ผ้าให้มากขึ้น เนื้อผ้าที่เพิ่มขึ้นทำให้เสื้อผ้าเกิดความหลวม พองฟู และ บานออก ชนิดของจีบพองที่นิยมใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้าโดยทั่วไปมีดังนี้

- (1) Gathering คือการเย็บตะเข็บรูดข่น โดยการเย็บตะเข็บห่างประมาณ 8-10 ซี.เอ็มต่อ 1 นิ้ว บนผ้าที่มีความยาวและความกว้าง เพื่อรูดข่นให้เกิดลักษณะพองในบางส่วนที่ต้องการ ลักษณะแบบนี้มักนำไปใช้กับการนำไปเย็บต่อกับส่วนที่เป็นผ้าธรรมดาที่ไม่ได้รูดข่น

ภาพที่ 101 แสดงการเย็บจีบรูดด้วยมือและด้วยจักร

- (2) Shirring คือการจีบรูดเพิ่มเนื้อที่ผ้าที่ใช้ลักษณะของการจีบรูดแบบ Gathering แต่เพิ่มแถวของการจีบให้มากกว่าสามแถวขึ้นไป หรือเป็นการจีบรูดที่มีลักษณะเป็นพื้นที่กว้าง มีวิธีการทำดังนี้

2.1 Group shirring คือการจีบรูดเป็นแถวระยะห่างเท่ากันหลายๆแถวจนเป็นแนวรูดกว้าง

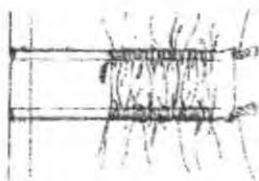

ภาพที่ 102 แสดงการจีบรูดแบบ Group shirring

2.2 Tucked shirring เป็นการจีบรูด 2 รีมเท่าๆกัน สำหรับการจีบรูดแบบนี้ ให้เฉลี่ยรูดส่วนโค้งให้มีรูดที่สม่ำเสมอ ใช้ประกอบหรือแทรกเนื้อผ้าให้มีเนื้อผ้าเพิ่มขึ้น เหมือนการแทรกลูกไม้กลาง

ภาพที่ 103 แสดงการจีบรูดแบบ Tucked shirring

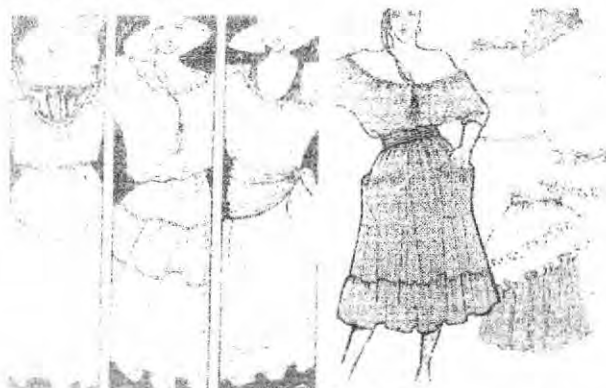
2.3 Corded shirring คือการเย็บรูดตามเกลียวเชือก เป็นการจีบรูดเพิ่มเนื้อผ้าโดยสอดเชือกระหว่างตะเข็บ เมื่อเย็บตะเข็บแล้วดึงรูดเชือกจะทำให้เกิดรอยข่นตามแนวตะเข็บ นอกจากจะใช้เชือกแล้วยังอาจใช้เส้นไหมแทนและดึงปลายทั้งสองด้านมาผูกเป็น โปค่านนอกเพื่อความสวยงาม การจีบรูดวิธีนี้นิยมใช้ตกแต่งได้หลายแห่ง เช่น รอบคอ รอบใต้ออก รอบปลายแขน รอบเอว เป็นต้น

ภาพที่ 104 แสดงการจีบรูดแบบ Corded shirring

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างการออกแบบตกแต่งเสื้อด้วยจีบพอง

ภาพที่ 105 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพองแบบ Gathering

ภาพที่ 106 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพองแบบ Shirring

การตกแต่งด้วยจีบระบาย(Ruffles)

จีบระบาย คือ ชั้นส่วนของผ้าที่ถูกตัดออก ริมด้านหนึ่งเย็บให้สำเร็จอีกด้านหนึ่งเย็บจีบรูค ริมที่เย็บจีบรูคนี้เป็นด้านที่ใช้เย็บติดกับตำแหน่งที่ต้องการตกแต่งด้วยจีบระบาย จะสังเกตเห็นว่าผ้าด้านนอกจะยาวกว่าผ้าด้านใน เมื่อจับดึงให้เป็นเส้นตรง ทั้งนี้ไม่ว่าระบายนั้นจะมีจีบหรือไม่ก็ตาม จีบระบายมีลักษณะอ่อนพลิ้ว นุ่มนวล สามารถนำมาตกแต่งเสื้อ ได้เป็นอย่างดี การตกแต่งมักนิยมทำตามส่วนของคอเสื้อ ขอบแขนเป็นส่วนใหญ่

ลักษณะทั่วไปของจีบระบายแบ่งออกเป็น 4 ชนิด

1. ระบายที่ตัดจากผ้าที่เป็นวงกลม
2. ระบายที่ตัดจากผ้าเหลี่ยม
3. ระบายที่ตัดจากผ้าตรง
4. ระบายสำเร็จรูปที่อัดพลีท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 107 แสดงลักษณะของจีบระบาย

ตัวอย่างการออกแบบเสื้อที่ตกแต่งด้วยจีบระบาย

ภาพที่ 108 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบระบาย

การตกแต่งด้วยการจับจีบพับ (Pleating)

จีบพับ คือ วิธีการพับทบให้ผ้าเกิดสันเป็นแนวยาวตามความต้องการ และเข้บพับหรือรีดเพื่อบังคับให้แนวจีบคงทน การจับพับที่ใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้าโดยทั่วไปมี 5 ชนิด ดังนี้

- (1) จีบตามกัน (Side and Knife pleats) คือ การพับผ้าจับทบซ้อนจีบไปทางเดียวกัน แต่ละจีบจะมีสันทบด้านนอก 1 เส้นและสันทบด้านใน 1 เส้น เป็นการพับจีบเรียงกันหลายๆจีบ ความลึกและระยะห่างของจีบมีขนาดเท่ากันจีบลักษณะนี้จะต้องรีดหรืออัดจีบให้อยู่ตัว ถ้าจีบขนาดใหญ่เรียก Side pleats ถ้าขนาดเล็กเรียก Knife pleats เช่น กระโปรงอัครพลีท หรือกระโปรงจีบรอบตัว

ภาพที่ 109 แสดงลักษณะการพับจีบแบบจีบตามกัน

- (2) จีบกระทบแบบจีบหันออกจากกัน (Box pleats) คือ จีบพับที่มีลักษณะของจีบคู่ที่หันด้านสันจีบออกจากกัน ส่วนด้านล่างสันจีบทั้ง 2 เส้นจะหันชนกัน ความลึกของจีบทั้งสองด้านมีขนาดเท่ากัน การพับจีบลักษณะนี้นิยมใช้ตกแต่งได้ทั้งบริเวณตัวเสื้อและกระโปรงที่ต้องการเพิ่มเนื้อผ้าให้มีความพองบานมากขึ้น

ภาพที่ 110 แสดงลักษณะการพับจีบกระทบแบบจีบหันออกจากกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (3) จีบกระทบแบบจีบหันชนกัน(Inverted pleats) คือ จีบพับที่มีลักษณะของจีบที่เหมือนกลับเอาด้านในของจีบแบบ Box pleats มาใช้ คือลักษณะด้านนอกจะเห็นสันของจีบทั้งสองเส้นชนกันตรงกลาง แต่ด้านในสันของจีบทั้งสองเส้นหันออกจากกัน

ภาพที่ 111 แสดงลักษณะการพับจีบกระทบแบบจีบหันชนกัน

- (4) จีบแยกจากกันมีแผ่นรองด้านล่าง(Pleat with separate underlay) คือ จีบพับที่มีลักษณะเหมือนกับจีบกระทบแบบ จีบหันชนกันแต่ต่างตรงที่สันจีบด้านล่างตัดแยกออกจากกัน และมีผ้าเป็นแผ่นรองเย็บตะเข็บตรงแนวสันจีบ ด้านล่างทั้ง 2 ด้าน การตกแต่งสามารถแทรกผ้ารองต่างสีกับผ้าชั้นบนทำให้เกิดความสวยงามเพิ่มขึ้นได้ ตัวอย่างเช่น การพับจีบแทรกบริเวณชายเสื้อและชายกระโปรง เป็นต้น

ภาพที่ 112 แสดงลักษณะการพับจีบแบบแยกจากกันมีแผ่นรองด้านล่าง

- (5) จีบพับแบบหีบเพลง(Accordion pleats) คือ จีบที่มีลักษณะเป็นจีบเล็กๆและใช้วิธีพับจีบแบบกลับไปมา เช่นเดียวกับลักษณะของหีบเพลง นิยมใช้วิธีการพับจีบด้วยเครื่องอัดด้วยความร้อนหรือที่เรียกว่า การอัดพลีท เพื่อให้จีบมีความคงทนและอยู่ตัวอย่างถาวร

ภาพที่ 113 แสดงลักษณะการพับจีบแบบหีบเพลง

ตัวอย่างการออกแบบเสื้อที่ตกแต่งด้วยจีบพับ

ภาพที่ 114 แสดงการตกแต่งเสื้อด้วยจีบพับแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตกแต่งด้วยสมีอก(Smock)

การตกแต่งสมีอกเป็นการตกแต่งก่อนตัดเย็บเป็นตัวเสื้อ ซึ่งจะต้องกำหนดเนื้อที่สมีอกและตำแหน่งที่ต้องการทำสมีอก เช่น ตัวเสื้อ กระเป๋ า แขนหรือที่เอว การทำสมีอกมี 2 แบบ คือการตกแต่งสมีอกด้วยมือและการตกแต่งสมีอกด้วยเครื่องจักร มีลักษณะการทำที่แตกต่างกัน แต่จะเป็นวิธีใดก็ตามก็ตั้งเริ่มจากการกำหนดจุดตำแหน่งของแนวสมีอก โดยเทคนิคการทำสมีอกเป็นการตกแต่งเพื่อเพิ่มเนื้อที่ผ้าในแบบเสื้อ โดยการจีบรูดให้เกิดรอยยับทำให้เกิดความพองฟู

หลังจากเย็บต้นและรูดย่นจน ได้ผ้าจีบลักษณะเหมือนลูกฟูก ที่พร้อมจะเย็บหรือปักกลดลายแล้ว ต่อจากนั้นเป็นการเย็บตะเข็บ โดยการออกแบบเลือก ใช้ตะเข็บแต่ละชนิด ให้เหมาะสมและสวยงาม ซึ่งตะเข็บพื้นฐานที่นิยมใช้ในการเย็บสมีอกเพื่อตกแต่งเสื้อมีดังนี้

1. Outline stitch

2. Cable stitch and Double cable stitch

3. Diamond stitch

4. Wave and trellis stitch

5. Honeycomb stitch

6. Surface honeycomb

7. Vandyke stitch

ตัวอย่างการออกแบบเสื้อที่ตกแต่งด้วยสมีอก

ภาพที่ 115 แสดงการออกแบบเสื้อที่ตกแต่งด้วยสมีอก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตกแต่งเสื้อด้วยผ้าผูกโบ และ ใ้โก้

ชนิดและลักษณะของผ้าผูกโบ

ผ้าผูกหรือ โบ(Bows) มีใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุด ในระหว่าง ค.ศ. 1710-1790 ในระยะนั้นโบเป็นส่วนสำคัญ และเป็นจุดเด่นของหมวกทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ร่ม และ กระโปรงเด็กรำ ในสมัยนั้นคอเสื้อจะปักด้วย โบเป็นข้อห้อยระย้า ส่วนกระโปรงจะใช้โบเป็นจีบๆหลายๆแถว การใช้ผ้าผูกหรือ โบตกแต่งบนเสื้อผ้าเป็นที่นิยมใช้มาโดยตลอด จนกระทั่งถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะการตกแต่งเสื้อผ้าเด็กและสตรี ผ้าผูกหรือ โบเป็นที่นิยมนำมาตกแต่งเสื้อมีหลายชนิด ดังนี้

(1) ผ้าผูกหรือ โบแบบช่างตัดเสื้อ (Tailored bows) ผ้าผูกหรือ โบชนิดนี้มีชื่อเรียกที่รู้จักกัน โดยทั่วไปคือ โบหูกระด้าย นิยมใช้ตกแต่งคือผูกติดกับคอเสื้อ ส่วนใหญ่จะทำด้วยผ้าดาวน์ที่ตัดเป็นผ้าเฉลียงแล้วเย็บกลับ และรีดให้ตะเข็บอยู่ตรงกลางค้ำล่าง หรืออาจใช้ริบบิ้นเส้นใหญ่ผูกแทนผ้าก็ได้ สำหรับความยาวของโบก่อนพับจะต้องมีความยาวเป็น 3 เท่าของขนาดสำเร็จ โดยไม่รวมการเผื่อตะเข็บเย็บ ส่วนผ้าชิ้นที่คาดกลางจะต้องมีความยาวพอที่จะพันรอบโบได้ โบชนิดนี้นิยมเย็บเป็น โบสำเร็จที่สามารถติดได้ทันทีไม่ต้องมีการผูกอีก โดยจะติดเข็มกลัดไว้ที่ด้านหลังของโบ ใช้ตกแต่งเสื้อผ้าโดยติดโบหูกระด้ายที่คอ หรือทำหูกระด้ายขนาดใหญ่ติดบริเวณเอวบนกระโปรงที่มีลักษณะบานทองประเภทสุรคราตรีหรือชุดแต่งงานก็เป็นที่นิยมเช่นกัน

(2) ผ้าผูกหรือ โบแบบมาตรฐาน (Standard bows) ผ้าผูกหรือ โบชนิดนี้มีลักษณะเป็นสายยาว เมื่อผูกแล้วจะมีลักษณะคล้ายแบบหูกระด้ายแต่จะปล่อยชายยาวลงมามากกว่า เป็นผ้าผูกหรือ โบแบบมาตรฐานที่นิยมใช้ผูกตกแต่งบริเวณคอเสื้อสตรี และใช้ผูกเอวแทนการใช้เข็มขัด ผ้าที่นำมาตัดเย็บถ้าตัดด้วยผ้าเฉลียงจะทำให้ได้ผ้าผูกที่สวยงามกว่าผ้าแกรนอื่น

(3) ผ้าผูกหรือ โบแบบปมสี่เหลี่ยม (Square knot) ผ้าผูกชนิดนี้เป็นการผูกแบบมัดปมเป็นสี่เหลี่ยม มีลักษณะเช่นเดียวกับการผูกผ้าพันคอที่พับเป็นสามเหลี่ยม ชายผ้าที่ใช้ผูกจะมีลักษณะเป็นปลายแหลม และมีความยาวไม่มากนัก

(4) ผ้าผูกหรือ โบแบบแอสคอตไท (Ascot tie) เป็นลักษณะผ้าผูกที่มีชายยาวลงมาเช่นเดียวกับไท วิธีการผูกทำแบบง่ายๆ เพียงแค่พันห้วง 1 ครั้งเท่านั้น การผูกวิธีนี้เป็นการผูกแบบหลวมๆ ส่วนที่เป็นห้วงจะ ไม่มีการมัดปมและจะมีความกว้างมากกว่าการผูกวิธีอื่นๆ ผ้าที่ผูกจะมีลักษณะทองฟู ใช้ตกแต่งเสื้อผ้าให้ดูหรูหรามากยิ่งขึ้น

(5) ผ้าผูกหรือ โบแบบเน็ค ไท (Necktie) เป็นวิธีการผูกแบบเน็ค ไทที่ใช้ผูกคอกเสื้อเชิ้ตสุภาพบุรุษแต่ใช้ผ้าผูกที่ตัดเย็บด้วยผ้าเฉลียงลงนำมาผูกตกแต่งบริเวณคอเสื้อสตรี หรือเสื้อเด็ก

2.10 วิเคราะห์และสรุปแนวทางการออกแบบ

วิเคราะห์ลักษณะของรูปแบบเสื้อผ้า

รูปแบบกางเกง	ความเหมาะสมในด้านต่างๆ					
	การสวมใส่ง่าย	ความนิยม	ความแปลกใหม่ น่าสนใจ	การสื่อความเป็นไทย	การตัดเย็บง่าย	ต้นทุนในการใช้ผ้า
กางเกงแบบผูก	1	2	2	3	3	2
กางเกงฮารีม	3	2	3	2	2	1
กางเกงทบชายแบบป๊าย	2	1	2	3	2	1
กางเกงทรงอินเดีย	3	2	3	2	2	2

ตารางที่ 10 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของกางเกง

รูปแบบกระโปรง	ความเหมาะสมในด้านต่างๆ					
	การสวมใส่ง่าย	ความนิยม	ความแปลกใหม่ น่าสนใจ	การสื่อความเป็นไทย	การตัดเย็บง่าย	ต้นทุนในการใช้ผ้า
กระโปรงป๊าย	2	2	3	3	3	2
กระโปรงชั้น	3	2	2	2	2	3
กระโปรงกางเกง	3	2	3	1	2	2
กระโปรงชาย	3	2	2	3	3	1
กระโปรงแขกชั้น	3	2	2	2	2	3

ตารางที่ 11 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของกระโปรง

รูปแบบผ้าคลุมไหล่	ความเหมาะสมในด้านต่างๆ			
	ความนิยม	การใช้งานได้หลากหลาย	ตัดเย็บง่าย	ความสวยงาม
แบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า	3	3	3	2
แบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส	1	2	3	2
แบบสามเหลี่ยม	2	2	2	3

ตารางที่ 12 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของผ้าคลุมไหล่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปขนาดสัดส่วนของผลิตภัณฑ์

ประเภทของผลิตภัณฑ์	ขนาดและสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสม	
	ความยาว(ซม.)	หมายเหตุ
ชุดกระโปรง	90-95	ขนาดสัดส่วนอื่นๆยึดตามมาตรฐานสัดส่วนหญิงไทย
เสื้อ	50-60	“
กระโปรง	55-60	“
กางเกง	80-95	“
ผ้าคลุมไหล่	70 x 150	
กระเป๋าย่อม	30 x 40	

ตารางที่ 13 แสดงขนาดสัดส่วนรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ

วิเคราะห์เทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบอวดลาย

เทคนิคในการออกแบบลวดลาย	ความเหมาะสมในด้านต่างๆ						
	การใช้ผ้าฝ้าย	ความสวยงาม	ความแปลกใหม่	การดูแลรักษา	การผลิตแบบกึ่งอุตสาหกรรม	ต้นทุนออกแบบ	รวม
การพิมพ์สกรีนสีจม-ลอย	3	3	2	3	3	3	17
การพิมพ์พรอยด์	2	3	3	2	2	2	14
การพิมพ์สกรีนสีนูน-ยาง	2	3	3	2	2	2	14
การย้อม	3	3	2	3	2	2	15
การมัดย้อม	3	3	3	2	1	2	14
การปักจักรอุตสาหกรรม	3	3	2	3	3	2	16
การปักมือ	3	3	3	2	1	1	13
การปักด้วยเลื่อม-ลูกปัก	3	2	3	1	1	1	11
การต่อเศษผ้าชนิดอื่น	2	3	3	2	2	3	15

ตารางที่ 14 แสดงเทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบลวดลาย

หมายเหตุ ค่าความเหมาะสม : 3 = เหมาะสมมาก, 2 = เหมาะสมปานกลาง, 1 = เหมาะสมน้อย

การใช้ผ้าฝ้าย = การเสนอลักษณะเด่นของผ้า, ความแปลกใหม่ = ต่างไปจากที่มีอยู่ตามท้องตลาด

การดูแลรักษา = การทำความสะอาด, การผลิตแบบกึ่งอุตสาหกรรม = ความยากง่ายในการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์เทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบตกแต่ง

ผลิตภัณฑ์/ เทคนิคตกแต่ง	การต่อผ้า	การจับจีบ	การปัก การเย็บ	จับสม็อค	การแทรกผ้า	ติเกิ้ล	การใช้วัสดุอื่น ตกแต่ง
เสื้อเชิ้ตแขนยาว							
เสื้อแขนงูค							
เสื้อยืด							
ชุดกระโปรง							
กระโปรง							
กางเกง							
ผ้าคลุมไหล่							
กระเป๋าย่าง							

ตารางที่ 15 แสดงเทคนิคที่เหมาะสมในการออกแบบตกแต่ง

สรุปรายละเอียดของรูปแบบเสื้อ

ลักษณะใช้ผ้าฝ้ายเนื้อบางอ่อนนุ่มในการพิมพ์ลวดลาย เนื่องจากมีความนุ่ม พริ้วไหว สวมใส่สบาย เหมาะกับความ ต้องการของผู้บริโภค ขนาดตัวเสื้อมีความยาวประมาณ 50 – 60 ซม. มีการตกแต่งลูกเล่นอื่นๆเพิ่มเติม หลักๆได้แก่ การจับจีบ การปักและการใช้วัสดุอื่นๆมาตกแต่ง

สรุปรายละเอียดของรูปแบบชุดกระโปรง

ชุดกระโปรงเป็นรูปแบบชุดกระโปรงแบบ kaftan คือมีลักษณะเป็นชุดตัวหลวม โคร่งๆ สวมใส่สบาย มีรูปแบบ มาจากการแต่งกายของชนเผ่าแอฟริกา ลักษณะผ้าใช้ผ้าฝ้ายนำมาพิมพ์ลวดลาย เนื้อผ้าบาง ทิ้งตัวและพริ้วไหว โดยมี ผ้ารองซับใน ขนาดสัดส่วนของรูปแบบชุดกระโปรงประมาณ 90 – 95 ซม. มีการตกแต่งเพิ่มเติมด้วยเทคนิคการจับ จีบ การต่อผ้า และการปัก เป็นต้น ตามความเหมาะสม

สรุปรายละเอียดของรูปแบบกระโปรง

รูปแบบกระโปรงเป็นกระโปรงแบบทบป้า ที่สามารถสวมใส่ได้ทั้ง 2 ด้าน เพิ่มทางเลือกที่แปลกใหม่ในการ สวมใส่สำหรับกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ชอบความซ้ำซาก จำเจ ลักษณะเนื้อผ้าใช้ผ้าฝ้ายเนื้อบางที่มีความพริ้วไหว สวมใส่ สบาย โดยขนาดกระโปรงมีความยาวประมาณ 55 – 60 ซม.

สรุปรายละเอียดของรูปแบบกางเกง

รูปแบบกางเกงเป็นลักษณะกางเกงทรงอินเดีย ที่คล้ายคลึงรูปแบบกางเกงทรงแมวของไทออยู่บ้าง สวมใส่ง่าย สบายๆมีความเป็นอิสระ ลักษณะเนื้อผ้าใช้ผ้าฝ้าย ที่มีความทิ้งตัว โดยขนาดสัดส่วนของกางเกงมีความยาวประมาณ 80 – 95 ซม. และมีการใช้วัสดุอื่นๆมาตกแต่ง

สรุปรายละเอียดของรูปแบบผ้าคลุมไหล่

จากตารางการวิเคราะห์ สรุปรูปแบบของผ้าคลุมไหล่เป็นแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า เนื่องจากสามารถใช้งานได้หลากหลายมากกว่าแบบอื่นๆ และเป็นที่ยอมรับมากกว่า โดยผ้าคลุมไหล่มีขนาด 70X150 ซม. มีการตกแต่งเพิ่มเติมหลักๆ ด้วยการปักและการเย็บ

สรุปรายละเอียดของรูปแบบกระเป๋าย่าม

กระเป๋าย่าม ใช้ผ้าฝ้ายย้อมสี และนำมาพิมพ์ลวดลาย มีน้ำหนักเบา บรรจุของได้พอสมควร ขนาดสัดส่วนประมาณ 35X35 ซม. ใช้เทคนิคการตกแต่งด้วยการต่อผ้า การปัก และการตกแต่งด้วยวัสดุชนิดอื่นๆที่เหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

1. แบบร่างและพัฒนาการออกแบบ
2. สรุปผลการออกแบบและความเห็นของกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1.แบบร่างและพัฒนาการออกแบบ

การรวบรวมข้อมูลและสรุปแนวทางที่ใช้ในการออกแบบ

1. ลักษณะโดยรวมและรูปแบบของสินค้าของร้าน Hello modern design
 - 1.1 ลักษณะการออกแบบและผลิตภัณฑ์ของทางร้านจะเน้นไปที่สีสันทันทีดูฉลาด และการเล่นลวดลายที่หลากหลาย รวมถึงเนื้อผ้าที่มีความพลิ้วไหว เบาสบาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและชัดเจนของทางร้าน
 - สีสีน จะใช้สีสันทันทีสดใส จากเข้ม ไปจนถึงสีอ่อน
 - ลวดลาย การออกแบบลวดลายส่วนใหญ่เน้นที่ลวดลายเต็มๆ เยอะๆ ส่วนใหญ่เป็นลายพิมพ์หรือลายปักเล็กๆ
 - เนื้อผ้า มักใช้ผ้าที่มีเนื้อบางเบา มีความพลิ้วไหว เน้นที่การสวมใส่สบาย ผ้าที่ใช้ในประเทศส่วนใหญ่ เป็นผ้าฝ้าย
 - 1.2 รูปแบบของเสื้อผ้ามีความเบาบาง สวมใส่สบาย โครงเสื้อผ้าส่วนใหญ่มีลักษณะหลวม มีการตัดเย็บที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เน้นที่ลวดลายและสีสันทันที
- การออกแบบในขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบเบื้องต้นและการพัฒนาลาย
- เริ่มต้นด้วยการออกแบบเครื่องแต่งกายและการทดลองบนผืนผ้า โดยทดลองจากผ้าชนิดต่างๆ ร่วมกับเทคนิคบนผืนผ้าแบบต่างๆ ได้แก่ การย้อม การพิมพ์ในลักษณะต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบเครื่องแต่งกายเบื้องต้น

ภาพที่ 116 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อ

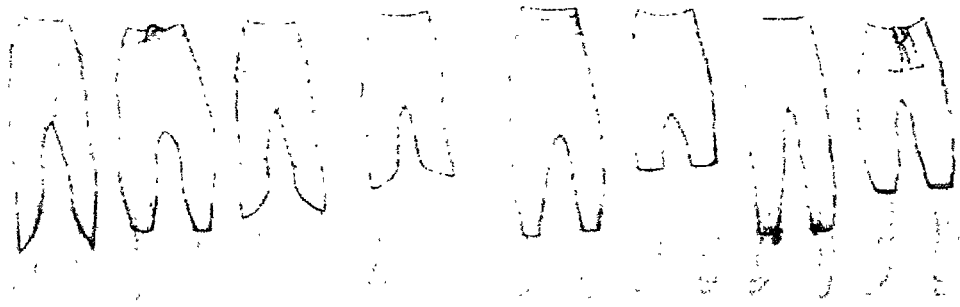
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

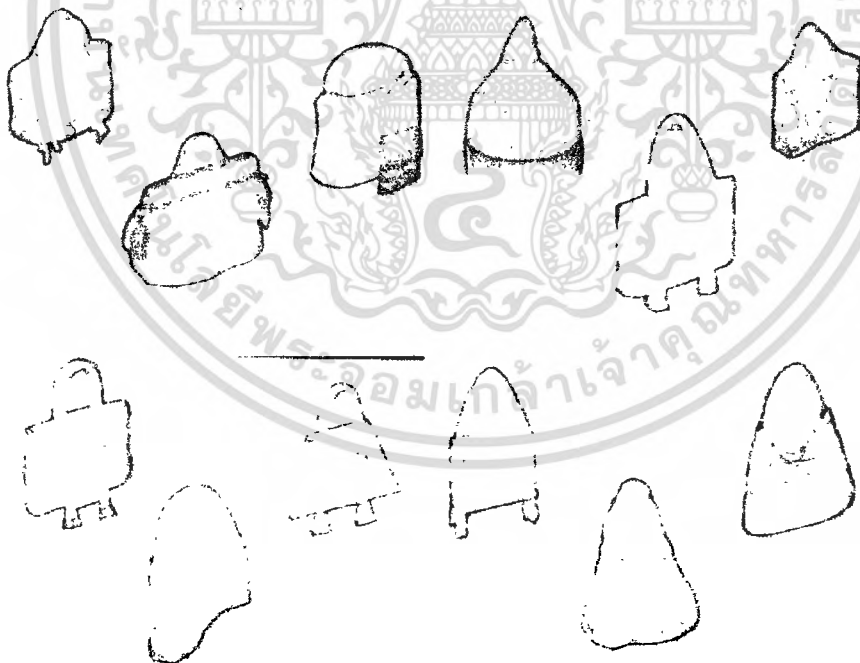
ภาพที่ 117 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบชุดกระโปรง

ภาพที่ 118 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

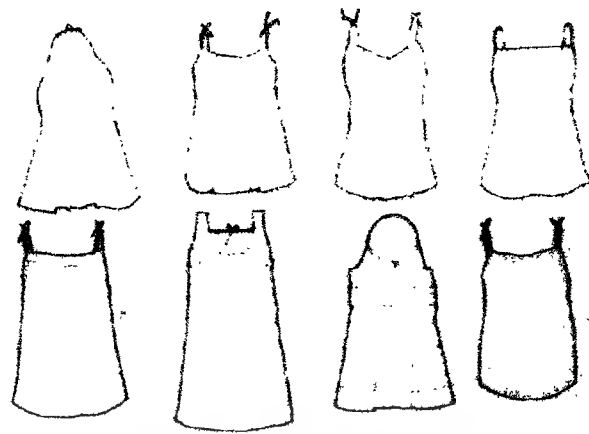

ภาพที่ 119 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกางเกง

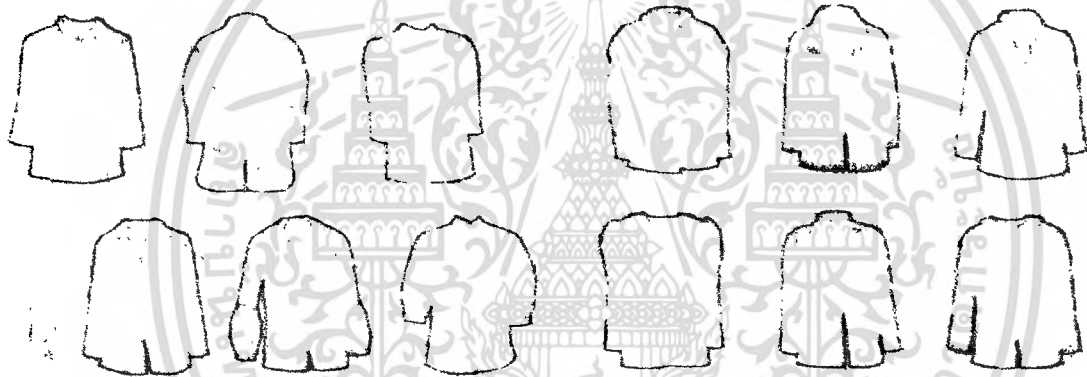

ภาพที่ 120 แสดงการออกแบบเบื้องต้นในการออกแบบกระเป๋า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 121 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อแขนทศตรี

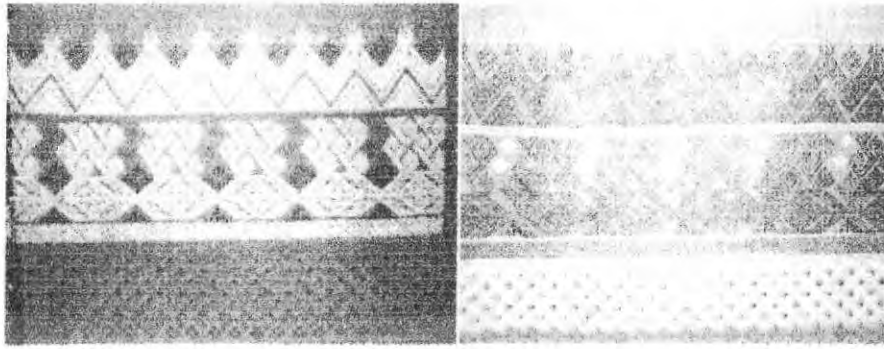
ภาพที่ 122 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบเสื้อเรีตตรี

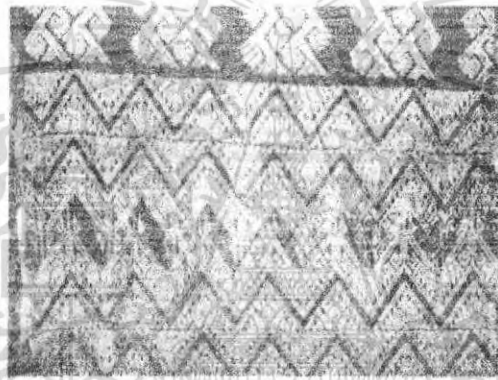
ภาพที่ 123 แสดงการออกแบบเบื้องต้น การพัฒนาแบบซุคคาฟคั้นของสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

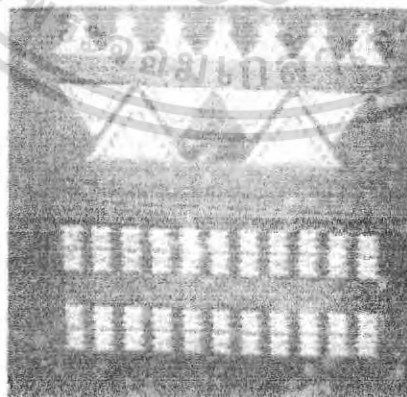
ขั้นตอนการทดลองด้วยเทคนิคต่างๆ

ภาพที่ 124 แสดงเทคนิคการข้อมด้วยสีไคเร็กและเทคนิคการพิมพ์สกรีนสีจม 3 สี

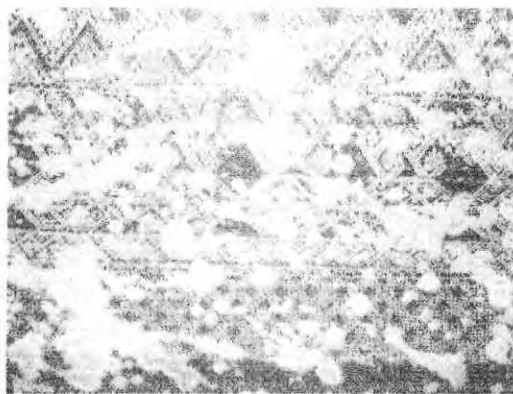

ภาพที่ 125 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจมเป็นพื้นหลังแล้วพิมพ์ทับด้วยสียาง

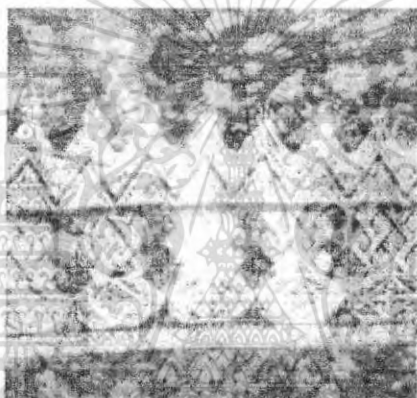

ภาพที่ 126 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจมและสีนูน โดยการทำให้พื้นผ้าเป็นลวดลายด้วยสารฟอกสี

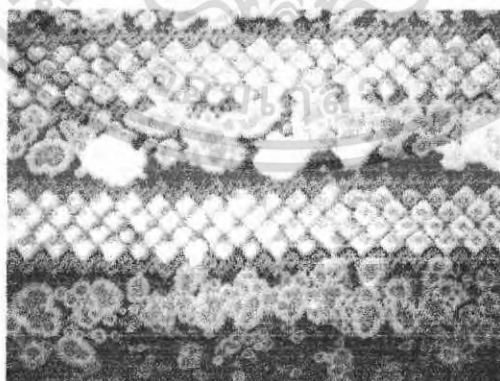
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 127 แสดงเทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีจิม โดยทำพื้นผ้าเป็นลายด้วยการใช้สารฟอกสีสาคเป็นลวดลาย

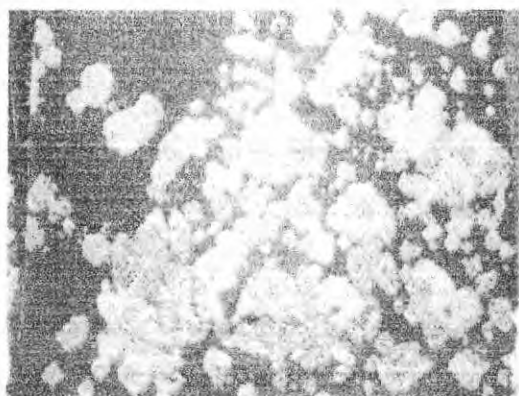

ภาพที่ 128 แสดงเทคนิคการทำลวดลายโดยใช้สารฟอกสีคลอรีนในขณะที่ผ้าเปียกแล้วสกรีนสีจิมทับ

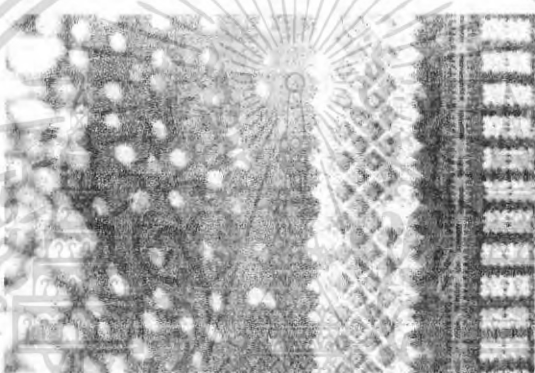

ภาพที่ 129 แสดงเทคนิคการนำสารฟอกสีมาพื้นภายหลังจากการสกรีนลายแล้ว

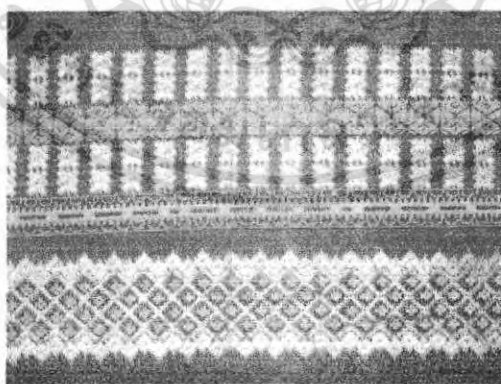
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 130 แสดงเทคนิคการทำลวดลาย โดยแบ่งลายพื้นครึ่งจากนั้นสกรีนสียางทับลงไป

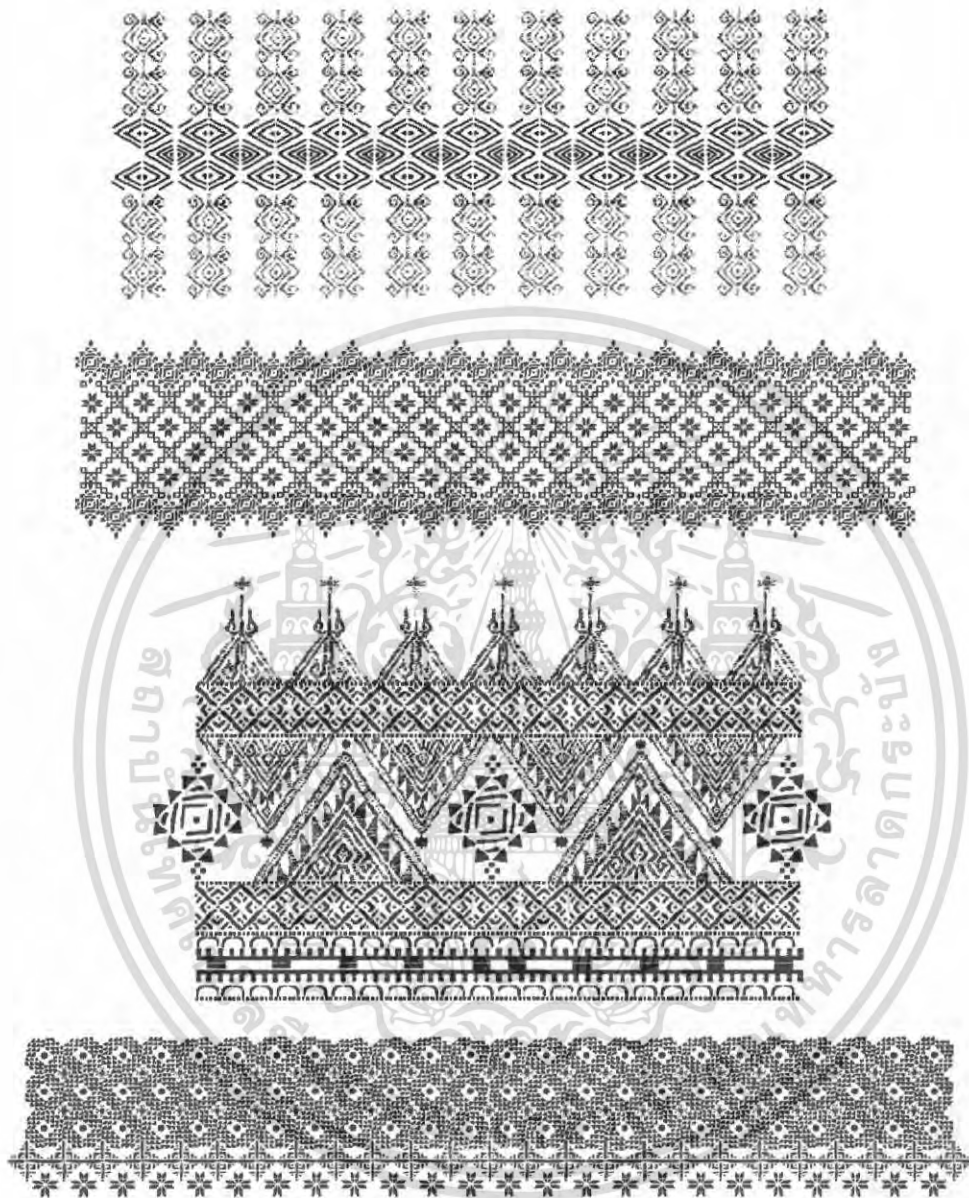
ภาพที่ 131 แสดงเทคนิคการทำลวดลาย โดยการเพ้นสกรีนสีด้วยพู่กัน โดยไล่ขนาด

ภาพที่ 132 แสดงเทคนิคการพิมพ์ลายด้วยสีจิมและสีนูน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการออกแบบพัฒนาลวดลาย

ภาพที่ 133 แสดงการพัฒนาลวดลายเบื้องต้น โดยการผสมผสานลายจิตร่วมกับลายนานาชาติ

การวางลายและเทคนิคบนผลิตภัณฑ์

นำเทคนิคที่ได้ทำการทดลองแบบต่างๆมาปรับใช้กับรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบไว้ได้เป็นแบบสรุปของชุดแต่งกายสตรี ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Bohemian design
inspiration for Kitt fabric

Sketch Design

kaftan

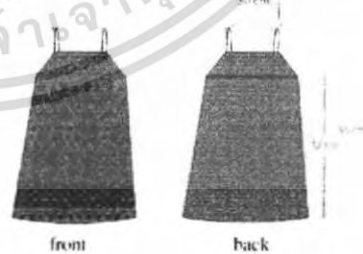

ภาพที่ 134 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(ชุดกระโปรงลาฟตัน)

Bohemian design
inspiration for kitt fabric

Sketch Design

vest

ชุดกระโปรงลาฟตัน
 ชุดกระโปรงลาฟตันเป็นชุดที่ได้รับความนิยมสูงมาก เนื่องจากมีลักษณะที่เรียบง่ายและสบาย
 ใจ นอกจากนี้ยังมีให้เลือกหลายสีและหลายลวดลาย ซึ่งสามารถเลือกได้ตามความต้องการ
 ของผู้สวมใส่ ชุดกระโปรงลาฟตันมีให้เลือกหลายสีและหลายลวดลาย ซึ่งสามารถเลือกตาม
 ความชอบของผู้สวมใส่ได้

ภาพที่ 135 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(เสื้อแขนกุดแขนผูก)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Bohemian design
inspiration for KITT fabric

Sketch Design

shirt

ภาพที่ 136 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(เสื้อเชิ้ต)

Bohemian design
inspiration for KITT fabric

Sketch Design

trouser

front

back

สำหรับงานออกแบบผลิตภัณฑ์
ชุดเสื้อเชิ้ตและกางเกง 1 ชุดที่ออกแบบโดยผู้เขียนงานออกแบบชุดเสื้อผ้าที่ทันสมัยและ
มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเน้นใช้วัสดุที่มีคุณภาพและราคาที่เหมาะสมกับกลุ่มลูกค้า
ที่มีรายได้น้อยถึงปานกลาง และเน้นใช้สีที่เรียบง่ายและสบายตา

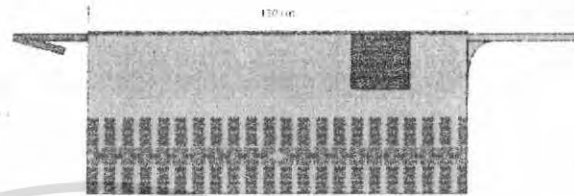
ภาพที่ 137 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กางเกง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Bohemian design
inspiration for Kitt fabric

Sketch Design

dress

ภาพที่ 138 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กระโปรง)

Bohemian design
inspiration for kitt fabric

Sketch Design

Tote

เอกสารนี้เป็นเอกสารของบริษัทเอกชน
 บริษัท โกลบอลไคโร จำกัด ขอสงวนสิทธิ์ในสิ่งที่ปรากฏ ไม่สามารถรับผิดชอบต่อการใช้งานโดยไม่ได้รับอนุญาต
 บริษัท ขอสงวนสิทธิ์ในสิ่งที่ปรากฏ

ภาพที่ 139 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(กระเป๋า)

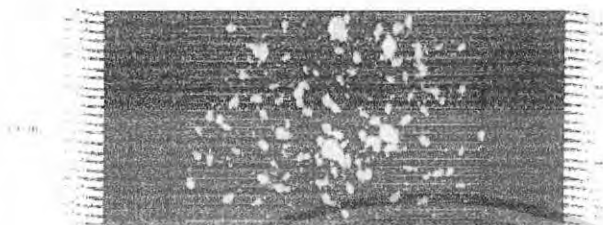
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

 Bohemian design
 inspiration for your fabric

Sketch Design

shawl

15x200

การออกแบบและผลิตผ้า

การออกแบบและผลิตผ้า (ผ้าคลุมไหล่) เป็นการออกแบบและผลิตผ้าที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีขนาดกว้างและยาวพอสมควร และมักจะใช้สำหรับคลุมไหล่หรือปกเสื้อ

ภาพที่ 140 แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์(ผ้าคลุมไหล่)

2. สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์
 - ต้องมีงานปักผสม ในลวดลายเพิ่มความน่าสนใจและตรงตามเป้าหมายแรก
 - การปักเล็กๆน้อยๆจะทำให้งานดูมีราคามากขึ้น
 - รูปแบบของเสื้อบางชุดยังไม่เหมาะสมในการสวมใส่จริง
 - สารฟอกสีคลอรีนจะทำลายเนื้อผ้าให้เสียไป ลองหาเทคนิคอื่นมาผสม
 - หัววัสดุอื่นๆมาตกแต่งที่จะช่วยให้งานดูมีคุณค่าเหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การนำเสนอผลงานการออกแบบ

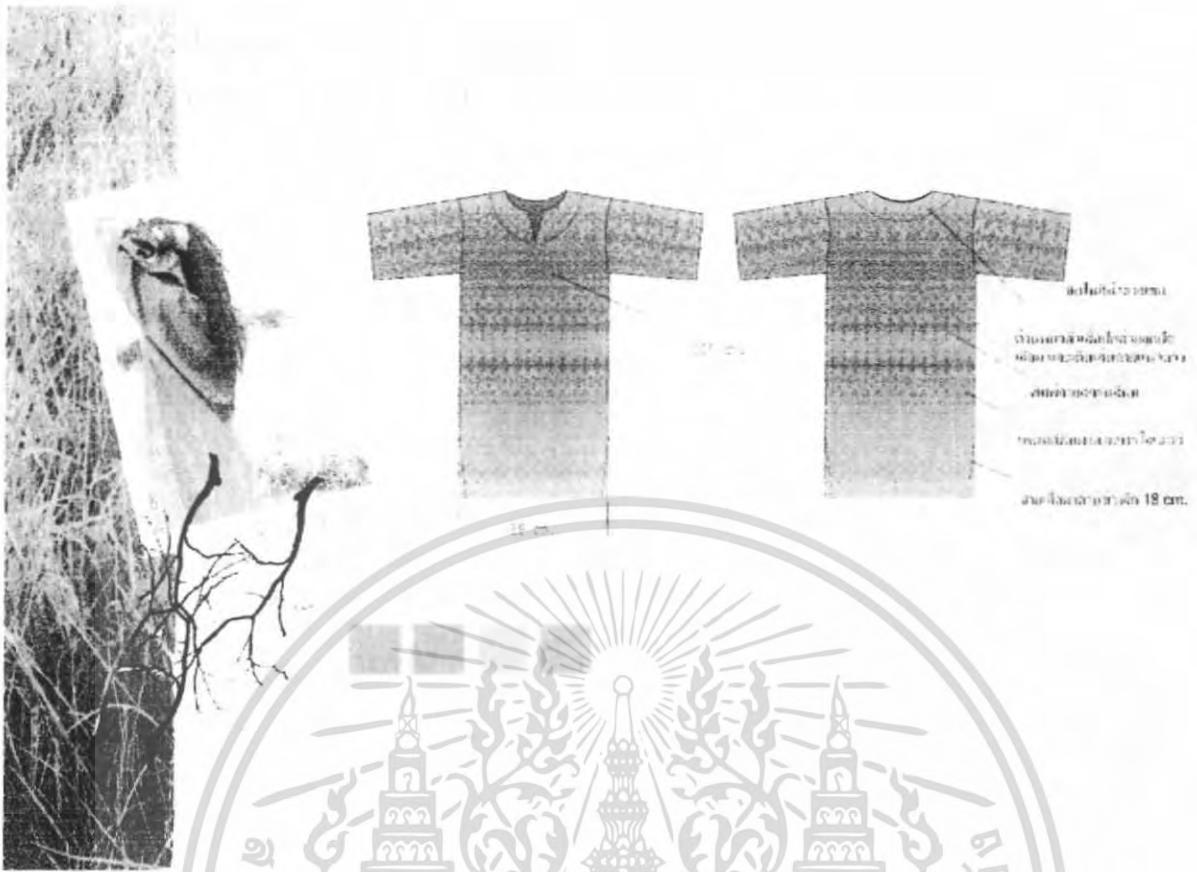
การนำเสนอผลงานการออกแบบขั้นตอนสุดท้ายหลังจากได้ปรับปรุงผลงานตามข้อเสนอแนะของ คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบไปด้วย

1. รายละเอียดของผลิตภัณฑ์ที่ประกอบด้วย ภาพด้าน เทคนิคและวัสดุที่ใช้
2. การประเมินราคาต้นทุน
3. การนำเสนอผลงานการออกแบบด้วยภาพถ่าย

ภาพที่ 141 แสดงการนำเสนอผลงานภาพรวมในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

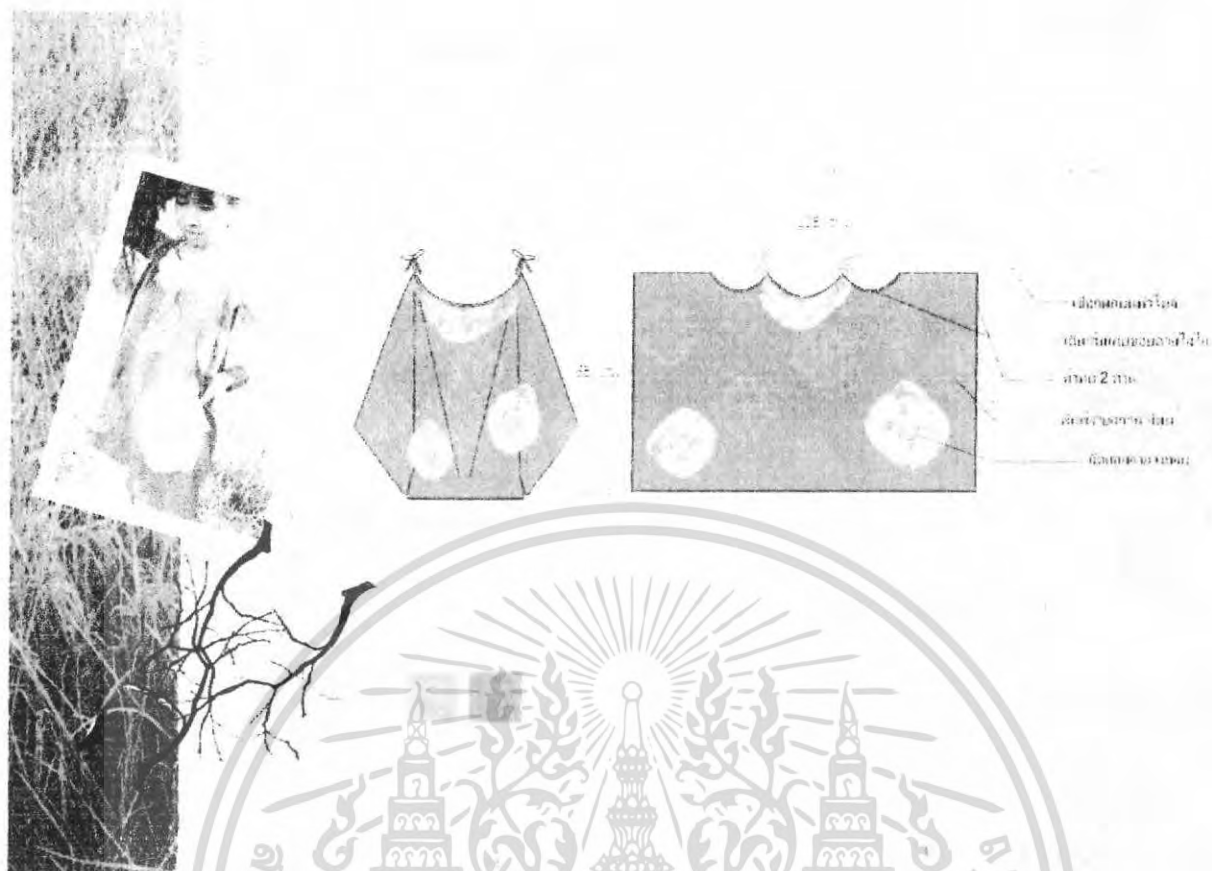
ภาพที่ 142 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์ชุดกาแฟต้น

การประเมินราคาต้นทุนของชุดกาแฟต้น

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	2 เมตร	36 บาท
ผ้าซับใน	เมตรละ 30 บาท	1/8 เมตร	3.75 บาท
เลื่อมปักสีชมพู	กรุสละ 60 บาท		5 บาท
ลูกปัก	กรุสละ 60 บาท		5 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าแรงปัก		2 ชิ้น	50 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท		30 บาท
ค่าพิมพ์ผ้า	ผืนละ 50 บาท		50 บาท
รวมราคา			259.75 บาท
ราคาขาย			750 บาท

ตารางที่ 16 แสดงราคาต้นทุนของชุดกาแฟต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

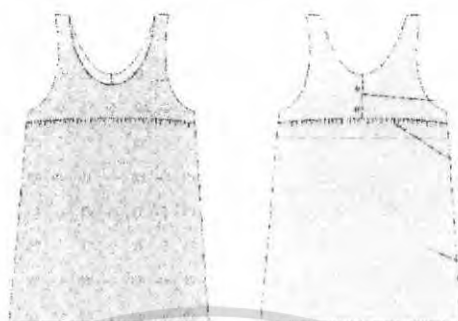
ภาพที่ 143 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุดผูกหัวไหล่

การประเมินราคาต้นทุนของเสื้อแขนกุดผูกหัวไหล่

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	1.5 เมตร	27 บาท
ไส้ไก่กึ่งแขน	เมตรละ 8 บาท	2 เมตร	16 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีนนูน	ชิ้นละ 15 บาท	2 ชิ้น	30 บาท
ค่ามัดข้อม	ผืนละ 30 บาท		30 บาท
รวมราคา			183 บาท
ราคาขาย			550 บาท

ตารางที่ 17 แสดงราคาต้นทุนของเสื้อแขนกุดผูกหัวไหล่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาด กว้าง ๕๐ ซม. ยาว ๕๐ ซม.
 ยาวเส้นเอวอก 12 ซม. ๕๐ ซม.
 ปลายแขน ๒๐ ซม.

— ๒๐ ซม.

๕๐ ซม. ๕๐ ซม.

ภาพที่ 144 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุด

การประเมินราคาต้นทุนของเสื้อแขนกุด

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	1.5 เมตร	27 บาท
ลูกบิด	กิโลกรัมละ 60 บาท		3 บาท
กระดุม	เม็ดละ 1 บาท		2 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท	1 ชิ้น	15 บาท
ค่าเย็บ	ตีนละ 20 บาท		20 บาท
รวมราคา			147 บาท
ราคาขาย			420 บาท

ตารางที่ 18 แสดงราคาต้นทุนของเสื้อแขนกุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เส้นผ่าศูนย์กลาง 10 ซม.
 หนึ่งสเปคกับขนาดของเสื้อ
 หนึ่งสเปคกับขนาดของเสื้อ
 หนึ่งสเปคกับขนาดของเสื้อ
 เส้นผ่าศูนย์กลาง 16 ซม.

ภาพที่ 145 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์เสื้อแขนยาว

การประเมินราคาต้นทุนของเสื้อแขนยาว

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	1 เมตร	18 บาท
ลูกปัดกะลา	กิโลกรัมละ 100 บาท		4 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท	2 ชิ้น	30 บาท
ค่าพื้นที่ผ้า	ผืนละ 30 บาท	1 ชิ้น	30 บาท
รวมราคา			162 บาท
ราคาขาย			480 บาท

ตารางที่ 19 แสดงราคาต้นทุนของเสื้อแขนยาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เส้นรอบวงคอเสื้อ ๕๖ ซม.
 ปลายแขนยาว ๖๖ ซม.
 ปลายแขนยาว ๖๖ ซม.
 ปลายแขนยาว ๖๖ ซม.
 ปลายแขนยาว ๖๖ ซม.

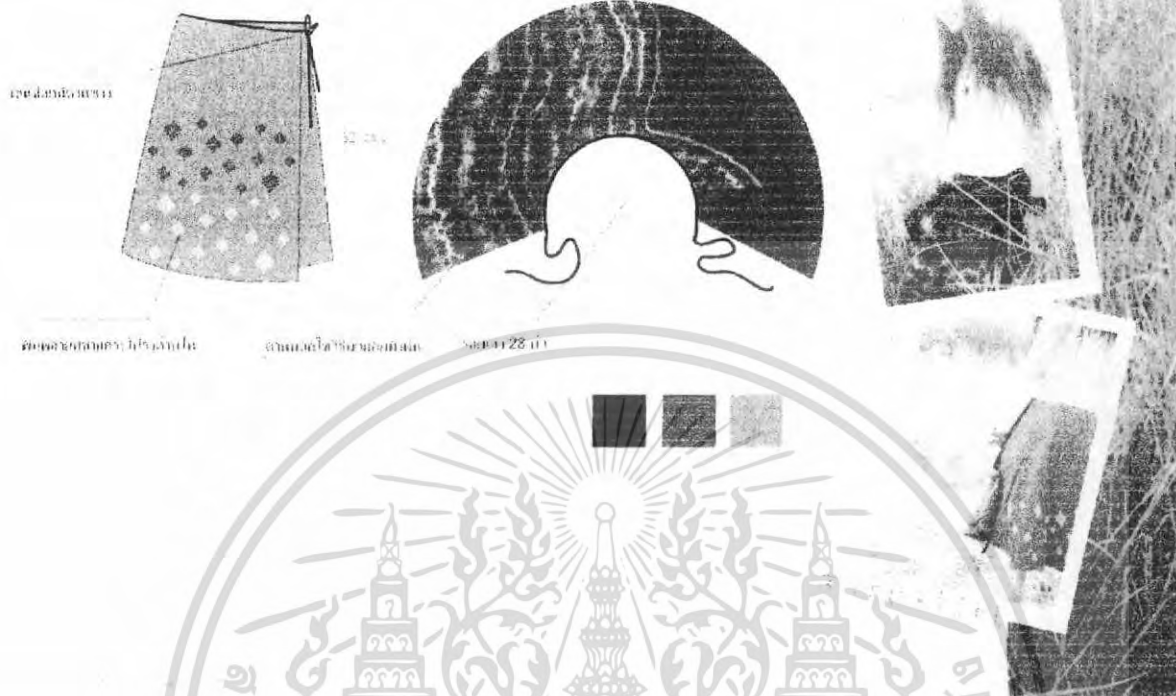
ภาพที่ 146 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กางเกง

การประเมินราคาต้นทุนของกางเกง

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	2 เมตร	36 บาท
ลูกบิด	กิโลกรัมละ 60 บาท		5 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			100 บาท
ค่าสกรีนนูน	ชิ้นละ 10 บาท	1 ชิ้น	10 บาท
ค่ามัดข้อม	ชิ้นละ 20 บาท	1 ชิ้น	20 บาท
รวมราคา			171 บาท
ราคาขาย			550 บาท

ตารางที่ 20 แสดงราคาต้นทุนของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

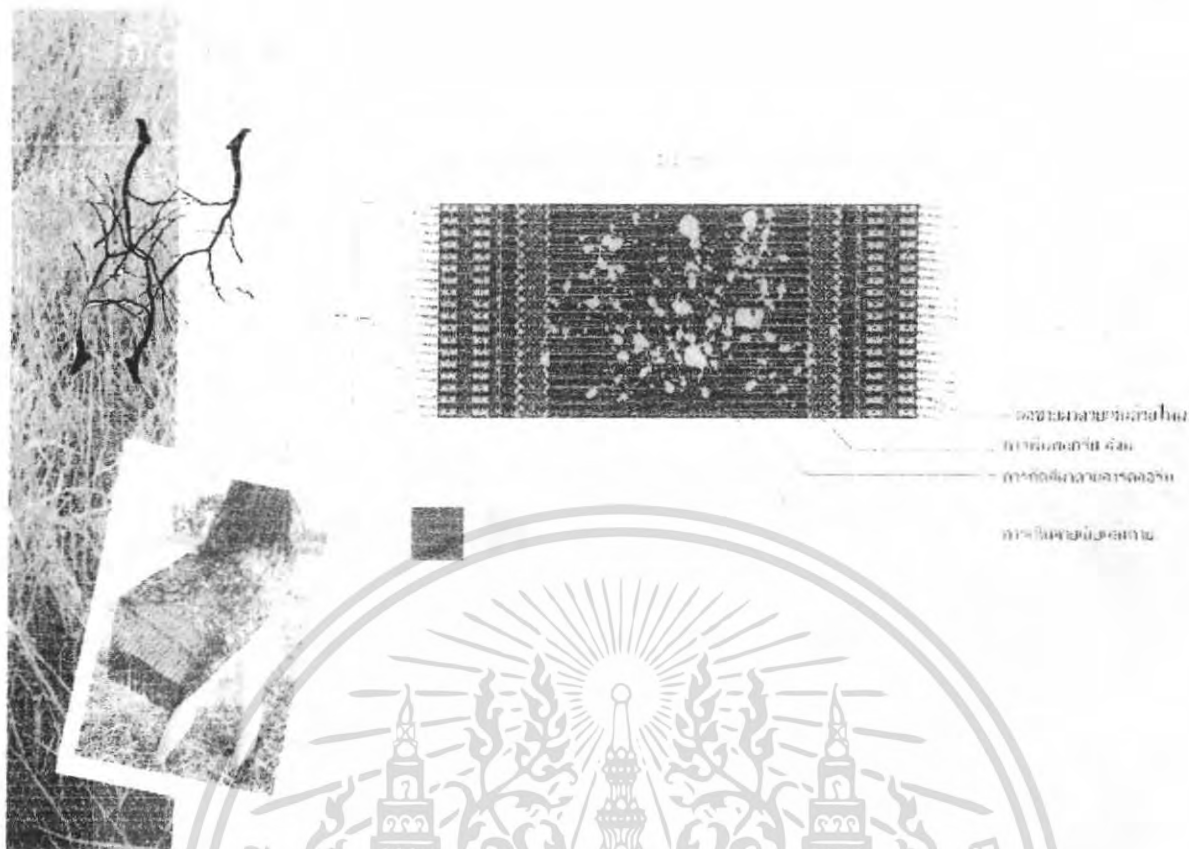
ภาพที่ 147 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กระโปรง

การประเมินราคาต้นทุนของกระโปรง

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	3.6 เมตร	64.8 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท		15 บาท
ค่ามัดข้อม	ผืนละ 20 บาท	1 ชิ้น	20 บาท
รวมราคา		1 ชิ้น	179.8 บาท
ราคาขาย			550 บาท

ตารางที่ 21 แสดงราคาต้นทุนของกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 148 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่

การประเมินราคาต้นทุนของผ้าคลุมไหล่

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	1.5 เมตร	27 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			30 บาท
ค่าต่อชายผ้า			50 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 10 บาท	2 ชิ้น	20 บาท
ค่าพิมพ์	ชิ้นละ 10 บาท	1 ชิ้น	10 บาท
รวมราคา			137บาท
ราคาขาย			350 บาท

ตารางที่ 22 แสดงราคาต้นทุนของผ้าคลุมไหล่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาด กว้าง 2 เมตร
โดยรอบแสดงด้วยเส้น 1 เมตร
การเย็บตะเข็บ เย็บ
การตัดเย็บ เย็บ

เส้นใยในสาย ลวด
สายใยลวด เย็บเย็บ
สายใยลวด เย็บเย็บ

ขนาด กว้าง 2 เมตร

ภาพที่ 149 แสดงการนำเสนอผลงานผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้า

การประเมินราคาต้นทุนของกระเป๋าผ้า

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าฝ้ายเนื้อบาง	เมตรละ 18 บาท	0.5 เมตร	9 บาท
ผ้าซันใน(ผ้าฝ้าย)	เมตรละ 18 บาท	0.5 เมตร	9 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			60 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 10 บาท	2 ชิ้น	20 บาท
ค่าพู่ห้อย(ของเก่า)		1 ชิ้น	40 บาท
รวมราคา			138 บาท
ราคาขาย			380 บาท

ตารางที่ 23 แสดงราคาต้นทุนของกระเป๋าผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพถ่ายการนำเสนองาน

ภาพที่ 150 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 151 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Shawl

Shawl

ภาพที่ 152 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่ในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

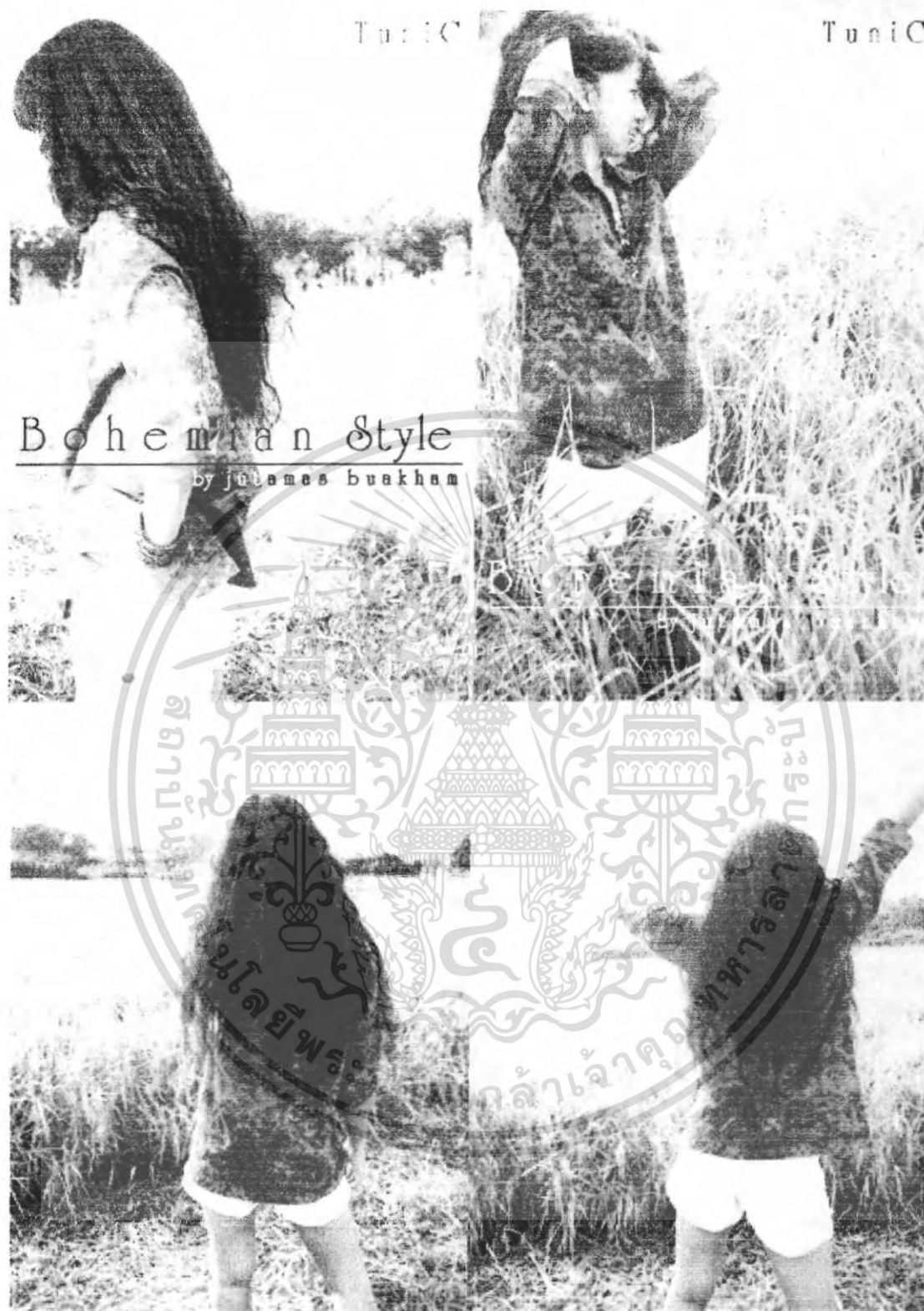
Warp skirt

Bohemian style

by jutamas buakha

ภาพที่ 153 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ผ้าคลุมไหล่และกระโปรงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 154 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนยาวในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 155 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุดในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 156 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อแขนกุดผูกหัวไหล่ในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Trousers

Bohemian Style

Putanan bukhon

Bohemian Style

Putanan bukhon

ภาพที่ 157 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กางเกงในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

K a f t a n

ภาพที่ 158 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดคาฟตันรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

bug

Bohemian Style

by jutamas buekham

Bohemian Style
by jutamas buekham

ภาพที่ 159 แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์กระเป๋ารูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการออกแบบ

การออกแบบผลิตภัณฑ์ในโครงการนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ดังนี้

1. จากการศึกษาข้อมูลนโยบายของร้าน hello modern design สามารถออกแบบได้ภายในขอบเขตของคอนเซ็ปต์ของทางร้านในรูปแบบสไตล์โบฮีเมียนได้อย่างเหมาะสม
2. จากการศึกษาตลาดของผ้าทอลายขิด สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับลวดลายท้องถิ่นสร้างความแปลกใหม่แต่ยังคงเอกลักษณ์เดิมไว้
3. รูปแบบ ลวดลายและสีสันทของผลิตภัณฑ์มีแนวทางของงานท้องถิ่นและสไตล์โบฮีเมียนผสมผสานกัน ได้ลงตัวและมีความทันสมัย สะท้อนถึงวัฒนธรรมนั้นๆ ได้
4. รูปแบบของ โครงสร้างของเสื้อผ้าบางชุดยังขาดความเหมาะสม
5. เทคนิคที่นำมาตกแต่งยังขาดความหลากหลาย และความละเอียดลออ

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

วัฒนธรรมท้องถิ่นของไทยมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น อีกทั้งยังแฝงด้วยเรื่องราวต่างๆ สะท้อนภาพอดีตถึงปัจจุบันได้ เป็นอย่างดี หากคนรุ่นใหม่มีการศึกษาลงในรายละเอียดและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบด้านต่างๆ ได้ก็จะสามารถสร้างจุดขายหรือสร้างความโดดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทยไว้ได้ในระดับที่เป็นสากลมากขึ้น งานท้องถิ่นของไทยเราก็จะไม่หยุดอยู่แค่ตามชนบทหรือถูกลืมเลือนไป

ข้อเสนอแนะของกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1. การพัฒนางานยังน้อยไป เทคนิคที่นำมาใช้น่าจะสามารถสร้างความหลากหลายได้มากกว่านี้
2. ชิ้นงานตัวอย่างในขั้นตอนการตรวจแบบร่างสวยงามและใช้เทคนิคที่น่าสนใจกว่างานจริง
3. ไม่ได้พัฒนางานตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการแนะนำ
4. งานทั้ง collection มีความต่อเนื่องน้อย ความสวยงามและความลงตัวในการออกแบบไม่เท่ากัน บางชิ้นสวยมาก ดูเป็นสินค้ามีราคา บางชิ้นดูเชยและเป็นสินค้าระดับต่ำ
5. ผ้าพันคอให้เข็บเก็บริมแทนการทัง
6. ชุด sack ชาวไม่ควรคาดเข็มขัดเป็นการบดบังความงามของผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

ทรงพันธ์ วรรณมาศ,ผ้าไทยลายอีสาน,พิมพ์ครั้งที่1,กรุงเทพฯ: โอเคียนส โตร์,2534,กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ทรงศักดิ์ ปรากฏพัฒนากุล : แปล,ผ้าเอเชีย : มรดกร่วมทางวัฒนธรรม,พิมพ์ครั้งที่1,อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์

พับลิชชิ่ง จำกัด(มหาชน),2536

เบญจวรรณ ค้างทอง, โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของถิ่นสำหรับบริษัท ISSUE,(วิทยานิพนธ์)สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต,ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม,คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์,สถาบันเทคโนโลยี

โลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง,2549

พวงผกา คุโรวาท : แปล,ประวัติเครื่องแต่งกาย : ภาควิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย คณะคหกรรมศาสตร์ วิทยาลัย

เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพระนครใต้,พิมพ์ครั้งที่2,กรุงเทพฯ,2523

สมพงษ์ ทิมเล่มโสและคณะ,ผ้าทอพื้นเมืองในภาคอีสาน โครงการพัฒนาผ้าพื้นเมืองในทุกจังหวัดของประเทศ โดย มหาวิทยาลัยศิลปากร,พิมพ์ครั้งที่1,กรุงเทพฯ,อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด,2543

ผศ.เสาวลักษณ์ คงกาญจฉาย,ศิลปะการตกแต่งเสื้อผ้า,พิมพ์ครั้งที่1,กรุงเทพฯ: โอเคียนส โตร์,2549

อัญรภาพ ไสละสูต,ความรู้เรื่องผ้า,กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์ วิชาการ,2539

ผ้าทอลายชนิด,กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม,กระทรวงอุตสาหกรรม

<http://www.boL.or.th> , ผ้าและกรรมวิธีการทอ,พิพิธภัณฑ์ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคเหนือ

<http://www.thaitombon.com> , ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอพื้นบ้านของไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติการศึกษา

ชื่อ นางสาว จุฑามาศ บัวขำ

วัน/เดือน/ปีเกิด 23 กรกฎาคม 2528

วุฒิการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนชินวร สำเร็จการศึกษาปี 2539
 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบดินทรเดชา(สิงห์ สิงหเสนี)2 สำเร็จการศึกษาปี 2545
 ระดับปริญญาตรี ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบัน
 เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สำเร็จการศึกษาปี 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้